

Gia Hữu Đại Giá Lang

Contents

Gia Hữu Đại Giá Lang	1
1. Chương 1: Xuyên Rồi?!.....	2
2. Chương 2: Mất Trí Nhớ Rồi?.....	3
3. Chương 3: Quyết Định!	5
4. Chương 4: Lật Tẩy Thân Thể	7
5. Chương 5: Chợ Phiên 1	10
6. Chương 6: Chợ Phiên 2	12
7. Chương 7: Chợ Phiên 3	14
8. Chương 8: Tiểu Tuấn Lang (aka chàng Đẹp Trai)	19
9. Chương 9: Bà Mối Giá	22
10. Chương 10: Đáp Ứng Rồi?!	25
11. Chương 11: Mang Thai Rồi?	29
12. Chương 12: Ta Gả Thay?!	34
13. Chương 13: Lại Là Hấn!	38
14. Chương 14: Rượu Hợp Cản?!	41
15. Chương 15: Trà “con Dâu”	44
16. Chương 16: Vợ Hiền	48
17. Chương 17: Thôn Trần Gia	52
18. Chương 18: Nụ Hôn Của Hấn	55
19. Chương 19: Cùng Lại Mặt	59
20. Chương 20: Nhẹ Nhôm Rồi!	65
21. Chương 21: Đạo Kỹ Viện?!	68
22. Chương 22: Đêm Động Phòng!	73
23. Chương 23: Hương Hoa Quế	77
24. Chương 24: Cơm Tình Yêu	80
25. Chương 25: Vương Tiểu Hồ	84
26. Chương 26: Làm Cầu Mây	88

Gia Hữu Đại Giá Lang

Giới thiệu

Tạm dịch: Nhà có trai gả thay
Thể loại: đam mỹ, xuyên không, trọng sinh, chủng điền, có tí mỹ thực, sinh tử, 1x1, nhiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-huu-dai-gia-lang>

1. Chương 1: Xuyên Rồi?!.....

Ngải Thanh xuyên rồi?!

Ngải Thanh chưa từng nghĩ, có ngày mình lại cũng sẽ trở thành một người trong đại quân xuyên không mù mịt.

4 tháng trước, Ngải Thanh tốt nghiệp cao trung; 2 tháng trước, Ngải Thanh tròn 18t, thành niên. Y tốt nghiệp cao trung không như người khác tiếp tục học đại học, tình cảnh của cô nhi viện đã không cho phép y xa xỉ nữa, cho dù như vậy, Ngải Thanh vẫn cảm thấy mình may mắn, có thể học đến cao trung, đối với mình mà nói đã là một chuyện vô cùng hạnh phúc, y hiện tại đã trưởng thành, y muốn làm việc, tuy ba viện trưởng không đồng ý, nhưng Ngải Thanh vẫn tùy hứng một lần, y biết ba viện trưởng có bao khó khăn, gần đây ba lại mất ngủ, bên tóc mai lại thêm vài sợi bạc, em trai em gái trong viện ngày càng nhiều, trợ cấp của chính phủ lại không tăng theo kịp, Ngải Thanh muốn báo đáp ba viện trưởng, y muốn cùng ba viện trưởng chống đỡ ngôi nhà thuộc về họ này, y không muốn trở thành gánh nặng của cô nhi viện, y cảm thấy mình đã tới lúc phải làm chút việc, y muốn vì ngôi nhà đó bỏ ra một phần sức lực của mình, dù nhỏ nhoi đi nữa, y cũng nguyện ý.

Đúng, Ngải Thanh là một cô nhi. Y lúc 3t được viện trưởng thiện tâm của “Nhà Hạnh Phúc” phát hiện trước cửa cô nhi viện, Ngải Thanh đã hoàn toàn không nhớ nỗi cha mẹ ruột của mình, lúc đầu có lẽ còn có một phần mong chờ, hi vọng cha mẹ sẽ trở về tìm mình, trong lòng luôn có một âm thanh: Họ không vứt bỏ mình, chỉ là mình lúc bé ham chơi đi lạc. Nhưng 15 năm trôi qua, phần sóng gợn trong lòng cũng sớm bị thời gian san bằng, thất vọng là nhất định, nhưng Ngải Thanh không cô đơn, ba, mẹ viện trưởng, em trai em gái của “Nhà Hạnh Phúc”, mấy người này đều là người thân của y, làm anh trai và con trai, Ngải Thanh cảm thấy trên vai mình có vô số gánh nặng. Nhưng ai lại có thể biết, Ngải Thanh thực ra cũng chỉ là một học sinh cao trung gầy yếu vừa tròn 18t. Từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, ăn uống có thể tưởng tượng, không phải viện trưởng keo kiệt, càng không phải viện trưởng lén ăn bớt, mà thật sự là một ít ruồi nhiều a, trợ cấp của chính phủ luôn không thấy tăng, có lúc thậm chí còn trì hoãn trợ cấp, có thể ăn no đã là xa xỉ, thêm Ngải Thanh trời sinh khung xương nhỏ, bởi vậy, cho dù đã đến 18t, người ngoài nhìn Ngải Thanh vẫn là một đứa nhỏ gầy yếu chỉ có 1m68, bởi vì bề ngoài như vậy, ban đầu lúc phỏng vấn, còn bị ông chủ nhiều lần yêu cầu kiểm tra chứng minh thư, sợ mình thuê lao động trẻ em, làm Ngải Thanh dở khóc dở cười, mà Ngải Thanh có tướng mạo khiến người thích, mắt to lại tròn, miệng nhỏ hồng hào, làn da tuy bởi vì trường kỳ thiếu dinh dưỡng có chút vàng, nhưng lại sạch sẽ mịn màng.

Sau khi hạ quyết tâm tìm việc làm, Ngải Thanh liền toàn tâm toàn ý bỏ vào đó. Gửi lý lịch vô số, phần lớn đều đá chìm biển lớn, không có hồi âm, ngẫu nhiên được thông báo đến phỏng vấn, cũng cuối cùng bởi vì vấn đề học vấn mà bị từ chối. Hiện thực chính là tàn khốc như vậy, một học sinh tốt nghiệp cao trung vừa thành niên, ở trong thành phố nhân tài đầy rẫy, muốn tìm được một việc văn phòng, đích xác là nghìn lẻ một đêm. Sau khi gặp phải vô số lần cự tuyệt, Ngải Thanh tìm được công việc hiện tại _____ nhân viên giao hàng của một quán ăn Trung Quốc. Đãi ngộ của công việc này vẫn tương đối khá, mỗi tháng tiền lương cố định 1000 tệ, bao hai bữa cơm trưa chiều, giao hàng một lần thì bo 1 tệ. Nhưng công việc giao hàng, vất vả là chắc chắn, Ngải Thanh mỗi ngày buổi trưa bắt đầu làm việc thẳng đến 11:30 tối, lúc buôn bán đặc biệt tốt, 2h sáng tan làm đều là chuyện thường.

Ngày này, buổi tối mưa nhỏ, mưa tuy không lớn, nhưng Ngải Thanh biết hôm nay lại bận rộn rồi. Đây là chuyện thường, mỗi lần gặp phải trời mưa, đơn giao hàng liền tăng mạnh, đồng nghiệp khác nhón nháo phàn nàn, giao cơm trong mưa thật sự không phải chuyện khiến người vui vẻ, Ngải Thanh lại là ngoại lệ, buôn bán càng tốt, số lần giao hàng liền càng nhiều, ý là tiền bo của y liền càng nhiều. Song lần này, Ngải Thanh lại không ngờ lại trở thành đêm cuối cùng trên thế giới này của mình.....

Ông chủ quán ăn đóng gói xong đơn đặt hàng, trước khi đi dặn dò Ngải Thanh đi đường cẩn thận, sau khi Ngải Thanh nói cảm ơn, liền lái xe máy lên đường. Đi được một nửa đường, mưa liền tăng mạnh, áo mưa trước mũ bảo hiểm bị gió thổi, mưa rơi, tầm mắt của Ngải Thanh mơ hồ. Đột nhiên, chỗ ngã rẽ chạy ra một chiếc xe tải lớn cực nhanh, rầm..... máu từ đầu Ngải Thanh nhanh chóng tràn lan, theo nước mưa không ngừng rơi xuống chảy đầy đất, Ngải Thanh cảm giác tầm mắt ngày càng mơ hồ, dần dần một mảnh lạnh băng.....

Tỉnh lại lần nữa, Ngải Thanh là bị tiếng khóc và tiếng kêu gào nháo tỉnh. Có lẽ là do nằm quá lâu, Ngải Thanh vừa mở mắt ra vẫn không thể tập trung đường nhìn, chờ sau một hồi cảm giác choáng váng qua đi, tầm mắt của y rõ ràng, đây là gì?! Cảnh tượng trước mắt khiến Ngải Thanh kinh hoàng, nhà gỗ, cửa sổ giấy, bàn gỗ, tủ gỗ, sờ ván giường, nhìn đỉnh giường, giường cổ đại!

Ngải Thanh ngớ người, không dám tin, nhấc tay ra sức dụi mắt mình, sao thế này? Tay mình sao biến nhỏ rồi, nhìn tay nhỏ trắng nõn chỉ con nít 4, 5t mới có trước mắt, Ngải Thanh ngơ ngác. Nhảy xuống giường, “ai ui”, Ngải Thanh té xuống giường, nhìn chân mập nhỏ củ sen ngắn ngủn này, Ngải Thanh ngồi trên đất sững sờ. Không kịp suy nghĩ, nhanh chóng bò dậy, y đánh giá cả căn phòng, chờ đợi có thể tìm được thứ như gương, quả nhiên, trên bàn bên trái giường, tìm thấy “gương đồng” trong truyền thuyết, bất chấp nghiến cứa đồ cổ hiếm khi thấy, trực tiếp soi mặt nhỏ của mình trên gương đồng, không thể không nói, tuy không so được với gương thủy tinh hiện đại, nhưng trí tuệ của cổ nhân vẫn là không được xem thường, gương đồng nho nhỏ rõ rệt phản chiếu một gương mặt bánh bao trắng nõn mềm mại, dùng ngón tay chọt chọt, vô cùng đàn hồi, trên mặt nhỏ tròn trịa đáng yêu khảm hai con mắt lấp lánh vừa to vừa tròn như đá lưu ly, mũi nho nhỏ, môi đỏ, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu.

Ngải Thanh triệt để ngốc, mình đây là, xuyên rồi!!

2. Chương 2: Mất Trí Nhớ Rồi?.....

Rầm!!!

Cửa bị lực lớn đột ngột từ ngoài đẩy vào, tiếng vang chói tai cũng đánh thức Ngải Thanh đang sững sờ, quay đầu, liền thấy một phụ nhân chừng 30t đang hùng hổ chạy nhanh đến.

“Thanh nhi, con cuối cùng tỉnh rồi?” Trở tay không kịp, Ngải Thanh bị phụ nhân ôm vào lòng.

“Tốt quá, Thanh nhi, tốt quá, cuối cùng không sao rồi, con dọa chết vú nương, biết không? Hu hu.....” Còn chưa chờ Ngải Thanh phản ứng, phụ nhân đã nước mắt đầy mặt.

“Vú nương, đừng khóc.” Tiếng ngọt trong trẻo chỉ trẻ con mới có vang lên trong phòng. Nhìn ánh mắt lo lắng và nước mắt chân thành trước mắt, Ngải Thanh đột nhiên bị mê hoặc, vô thức liền buột miệng nói ra, vươn tay nhỏ trắng nõn, ngắn ngủn của mình ra lau nước mắt của phụ nhân.

“Được, được được, vú nương không khóc, vú nương không khóc, vú nương là cao hứng. Thanh nhi, con còn có chỗ nào không thoải mái, nói với vú nương.” Phụ nhân vừa nói, vừa tỉ mỉ kiểm tra toàn thân đứa bé, ánh mắt không nấn nổi lộ chút lo âu và lo lắng.

“Vú nương, Thanh nhi không đau.” Ngải Thanh thuận thế đáp. Có lẽ là khát vọng với tình yêu của mẹ, hoặc là chân tình trong mắt phụ nhân, tuy chỉ gặp qua một lần, nhưng Ngải Thanh đối với vị “vú nương” trước mắt vẫn rất có hảo cảm, lại tạm thời quên tình cảnh trước mắt của mình.

“Mẹ, nó không sao chứ?” Một giọng bé gái vang lên ngoài cửa.

Ngải Thanh lúc này mới phát hiện thì ra ở cửa còn đứng một bé gái, bé gái đại khái khoảng 6t, mặc váy hồng, trên đầu cột hai chùm tóc nhỏ, rất đáng yêu, đáng yêu giống các em gái trong cô nhi viện.

“May mắn không sao, con lần sau phải trông kỹ Thanh nhi.” Hoàn toàn khác ôn hòa, dịu dàng đối với mình, phụ nữ lớn tiếng quát bé gái ở cửa.

“Là tự nó không muốn nghe lời con mới sẽ chạy đến bên hồ té vào.” Bé gái thấp giọng lẩm bẩm, rất ủy khuất, rõ ràng là lỗi của tiểu quỷ này.

“Con, con....con về phòng kiểm điểm cho ta.” Xem ra tức không nhẹ, phụ nhân run ngón tay chỉ bé gái kia.

“Vú nương, đừng mắng tiểu tử tỹ.” Haizz, xem ra là đứa bé thân thể này của mình nghịch ngợm mới dẫn đến bị kịch xảy ra, vả lại, nói thế nào bé gái này đều chỉ là một tiểu muội muội, chỉ cần nghĩ đến nếu mấy em trai em gái kia của mình bị người lớn tiếng quát, Ngải Thanh liền không nén nổi muốn đỡ lời cho bé gái.

Nghe thấy tiếng nói nhỏ của Ngải Thanh, phụ nhân xoay đầu, lại là vẻ mặt từ ái, “Được, vú nương không mắng, đi, Thanh nhi, chúng ta thay quần áo đi ăn cơm.” Nói xong liền nhẹ nhàng bế Ngải Thanh lên đi ra ngoài phòng, không để ý bé gái kia nữa.

Quần áo rất nhanh thay xong, áo nhỏ vàng nhạt tôn làn da trắng thêm đẹp, cùng hai má phúng phính, bộ dáng đó, đến hiện đại, không phải là tiểu chính thái sao.

Nhưng hiện giờ Ngải Thanh lại không có lòng dạ thanh thoi mèo khen mèo dài đuôi, y không biết nên giải quyết nguy cơ trước mắt thế nào, đúng, nguy cơ: Y không biết nên giải thích với “vú nương” đang dịu dàng chải tóc cho mình trước mắt thế nào: “Y, đã quên bà rồi”, y không dám nói với vú nương sự thật——“Thanh nhi của bà đã không còn nữa, hiện tại trước mặt bà chỉ là một cô hồn của thời không tương lai”, một là sợ bị cổ nhân tư tưởng phong kiến sâu đậm xem thành yêu quái mà thiêu, hai cũng là thật sự không muốn làm nữ tử thiện lương trước mắt thương tâm và thất vọng. Không thể nói sự thật, vậy chỉ có che giấu, nhưng lại nên che giấu thế nào, Ngải Thanh không có ký ức của “Thanh nhi” a, khổ não a, khổ não, chẳng lẽ phải dùng một chiêu thường dùng nhất của đại quân xuyên không——giả vờ mất trí nhớ?! Ngồi trước gương, phụ nhân kia còn đang cẩn thận chải tóc mình, không phát giác sóng lớn trào dâng trong lòng Ngải Thanh lúc này.

“Vú nương, người thật sự là vú nương của con sao?” Mặc kệ, người khác xuyên có thể dùng, Ngải Thanh cảm thấy mình cũng có thể sử dụng, đường đường trí tuệ của người hiện đại còn đấu không lại người cổ đại sao, y không tin, chỉ cần mở mắt nói dối, có bao nhiêu vô tội giả vờ có bấy nhiêu, chắc hẳn khẳng định sẽ thành công đi, Ngải Thanh nghĩ vậy.

“Thanh nhi, con sao vậy, vú nương đương nhiên là vú nương của con a, vú nương thương Thanh nhi nhất. Thanh nhi, con sẽ không phải không nhớ được chứ? Ha hả” Vuốt nhẹ sợi tóc của Thanh nhi, phụ nhân mang theo ý cười rõ ràng đáp như vậy.

“Hu hu, vú nương, làm sao đây, con không nhớ được người, tiểu tử tỹ lúc này lại là ai vậy? Hu hu, vú nương, Thanh nhi có phải bệnh không, Thanh nhi vì sao cái gì đều không nhớ được? Hu hu....” Ở nơi phụ nhân không nhìn thấy, Ngải Thanh ra sức véo đùi một cái, cố nặn ra mấy hàng nước mắt.

“Thanh nhi, con sao vậy, mau nói với vú nương, con chỗ nào không thoải mái, chỗ nào không nhớ được?” Cúi đầu nhìn đứa bé đột nhiên khóc òa trước mắt, trong lòng phụ nhân chợt thít chặt, đứa bé này chắc sẽ không sót lại di chứng gì đi, nghĩ đến đây, phụ nhân tức thì lòng nóng như lửa đốt.

Nhìn phụ nhân thật lòng lo lắng cho mình, Ngải Thanh cảm thấy mình đều sắp diễn không nổi nữa, y chính là người như vậy, một khi có người tốt với y, vậy y tuyệt đối sẽ đối xử chân thành với người đó, tốt với người đó gấp trăm lần. Nhưng hiện giờ, Ngải Thanh lại không thể không gạt vú nương thiện lương lại chân thành đối đãi mình như vậy, lòng y không nén nổi mềm ra, nhưng....

“Vú nương, Thanh nhi không nhớ được, Thanh nhi chỉ cần vừa suy nghĩ, đầu liền thật đau, thật đau, Thanh nhi không nhớ được vú nương, Thanh nhi cái gì đều không nhớ được, hu hu....” Kịch vẫn phải tiếp tục.

“Thanh nhi, không đau không đau, vú nương mang con đi gặp đại phu, Thanh nhi của ta, đừng khóc, con khóc lòng vú nương nát rồi. Hu hu....” Phụ nhân cũng nhịn không được lo lắng khóc, bà bế Ngải Thanh lên chạy ra ngoài cửa lớn. Ồi, xem ra vở kịch mất trí nhớ này là phải diễn đến cùng rồi.

Đến y quán, phụ nhân vội vàng tiến lên một tay túm vạt áo của tiểu đồng, lúc hoảng loạn lại cũng bất chấp lễ nghi nên có, “Giả đại phu ở đâu, mau, mau, Thanh nhi của ta đau đầu, mau mang ta đi tìm Giả đại phu.”

Tiểu đồng hiển nhiên bị tình huống đột ngột làm mờ mịt, này lại là vụ gì a, chờ hồi thần, mới phát hiện hai vị trước mắt không phải tiểu hài Tô gia cùng vú nương sao, mấy ngày trước mới mời sư phụ đến chữa trị, nghe nói là không cẩn thận rơi xuống nước, sao hiện tại lại đến nữa.

“Tiểu ca, hài tử của ta vừa tỉnh liền đau đầu, phiền người mời Giả đại phu, được không?” Thấy tiểu đồng hồi lâu không thể phản ứng, vú nương lúc này mới ý thức được hành động vừa rồi của mình là có bao thất

lễ, vội vàng nói đằng hoàng, sợ chộc tức “người thông báo” trước mắt.

“À, à, được được, ta lập tức đi mời sư phụ, bà đến hậu đường ngồi một lát trước, sư phụ rất nhanh sẽ đến.” Tiểu đồng hiện giờ cũng ý thức được mình vừa sững sờ, nhắc chân liền lập tức chạy đến hậu viện.

3. Chương 3: Quyết Định!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đại phu, thế nào? Thanh nhi không sao chứ?” Vú nương vừa ôm Ngải Thanh ngồi trên đùi mình, dịu dàng vỗ lưng Ngải Thanh, vừa lo lắng hỏi han.

“Không sao, sốt đã hạ, chỉ cần dưỡng tốt nữa là được.” Đại phu râu trắng đầy mặt một tay vuốt râu dài của mình, một tay để trên mạch đập ở tay trái của Ngải Thanh.

“Vậy Thanh nhi nói nó cái gì đều không nhớ được, đây là làm sao? Giả đại phu, ngài xem kỹ tí nữa, đứa bé này sẽ có di chứng gì không?” Vú nương hiển nhiên là không yên tâm, đứa bé này sao đột nhiên nói không nhớ được mình và Anh nhi, mình rõ ràng nhiều lần bảo đảm với lão gia và phu nhân sẽ chiều cố tốt Thanh nhi, nhưng ai ngờ vẫn làm Thanh nhi chịu khổ, nghĩ đến đây, trong lòng phụ nhân thiện lương có chút áy náy và bi thương, trong giọng nói đều tràn đầy nghẹn ngào.

Nhận ra giọng nói không đúng, Ngải Thanh vội vàng ngẩng đầu nhìn một cái, nhìn vú nương mắt đã ướt, trong lòng Ngải Thanh bỗng nhói, Ngải Thanh chưa từng cảm nhận được tình yêu của mẹ, đối mặt với người gặp đầu tiên ở dị thế này, cảm thấy ấm cúng, trừ ba mẹ viện trưởng, người trước mắt này, là người duy nhất chân chính quan tâm và yêu thương. Nghĩ đến đây, trong lòng Ngải Thanh đã rõ ràng, y ở trong lòng im lặng thề: Vô luận tương lai xảy ra chuyện gì, y đều phải chăm sóc bà cho tốt, người này là người y muốn bảo vệ và tôn kính. Vận mệnh luôn thích trêu người như vậy, ai từng nghĩ đến, ngày nào đó của tương lai, Ngải Thanh thật sự bối vì phụ nhân trước mắt mà làm một quyết định khiến Ngải Thanh khó xử, tuy sự thật cuối cùng chứng minh, quyết định này là không thể chính xác hơn.

“Này, e rằng là lúc rơi xuống nước bất cẩn đụng trúng đầu đi,” Nhận ra vẻ mặt đột ngột khẩn trương của phụ nhân, đại phu vội vàng bổ sung, “Nhưng không sao, không lưu lại nội thương khác, chỉ là trí nhớ này, sợ là phải chờ rồi, có lẽ qua khoảng thời gian thì có thể khôi phục, nhưng có lẽ sợ là cả đời cũng không cách nào nhớ.”

“Giả đại phu, Thanh nhi thật sự không sao hả, chỉ cần không bị thương là được.” Nghe thấy lời của đại phu, tuy đối với chuyện mất trí nhớ để ý, nhưng nghĩ đến chuyện trí nhớ này, chỉ cần nói chút với Thanh nhi là được, trước mắt quan trọng nhất vẫn là cơ thể của Thanh nhi, lần này rơi xuống nước suýt làm Thanh nhi.....đột nhiên nghĩ đến thất sách trong lời nói của mình, phụ nhân vội vàng “phi phi” hai tiếng.

“Vú nương, người không khỏe sao?” Nghe thấy vú nương “phi phi”, tưởng cổ họng vú nương có vấn đề, Ngải Thanh khẩn trương hỏi.

“Ách, vú nương không sao.” Nhìn ánh mắt sạch sẽ đơn thuần, mang theo lo lắng, trong lòng phụ nhân cảm thấy ấm áp.

“Được rồi, đã không sao, các người về đi, chỉ cần dưỡng tốt là được.” Thở khò phương thuốc vừa viết xong, đại phu đột nhiên lớn tiếng, dạn dỏ với ngoài cửa, “Mộc nhi, vào lấy phương thuốc này, bốc chút thuốc cho phụ nhân.”

“Đại phu, vậy thì đa tạ.” Vú nương đứng lên theo tiểu đồng tên “Mộc nhi” rời khỏi.

Chờ bốc thuốc xong, về đến nhà, sắc thuốc xong, sau khi uống xong, mặt trời cũng sắp lặn, chỉ lộ ra chút ít, bầu trời là một mảng vàng cam, như một mảnh vải mỏng nhẹ bao phủ, thì ra, này mới là trạng thái “tịch dương đỏ” vốn có a, quả nhiên bầu trời không ô nhiễm càng trong vắt, càng tự nhiên, Ngải Thanh cảm thán

thần kỳ của tạo hóa. Nhìn chăm chú cảnh đẹp chiều tà trước mắt, lòng Ngải Thanh chợt thấy sáng trong, này thật là “tịch dương vô hạn tốt”! Ngoài sân như cũng được cảm nhiễm của tịch dương, một mảnh đỏ cam, mấy cây to cao vút, nhờ dư quang của tịch dương, tỏa ra màu sắc nhàn nhạt, cùng với tiếng gà gáy lúc có lúc không, làm cả sân viện mang theo một phần an tĩnh, nhàn nhã và yên ả, này không phải chính là “chôn đào nguyên” dưới ngòi bút của Đào Tiềm lão tiên sinh sao. Đứng xe bất ngờ, tự dưng đến dị thế, nói không hoảng loạn, không nhớ, không để ý đó tuyệt đối là gạt người, ở hiện đại, mình tuy không có cha mẹ ruột thương yêu, nhưng cũng có ba, mẹ viện trưởng và “Nhà Hạnh Phúc” mình yêu nhất a, hiện giờ đến nơi này, sợ là cũng không về được nữa, haizz, mình còn chưa kịp báo đáp ba viện trưởng, này sẽ là tiếc nuối mang theo trong lòng Ngải Thanh. May mà, nơi này cũng có vú nường yêu mình, nhưng, Ngải Thanh từ đầu đến cuối cảm thấy áy náy, bởi vì mình đâu sao không phải “Thanh nhi” trong miệng vú nường, luôn cảm thấy mình hiện tại là giành cái ôm ấm áp và yêu thương của “Thanh nhi” chân chính kia, nghĩ đến đây, lòng Ngải Thanh buồn rầu. Đột nhiên, một cơn gió nhẹ thổi đến mặt, kèm theo mấy chiếc lá rơi, rơi trước người Ngải Thanh, lòng vốn buồn rầu của Ngải Thanh cũng đột nhiên bị cắt ngang, nhặt một chiếc lá xanh trong đó lên, nhìn chăm chăm, Ngải Thanh lần nữa rơi vào suy tư, cảm nhận tường hòa của cảnh sân chiều tà, Ngải Thanh ngồi xồm trên bậc thềm trong sân tựa hồ bổng tỉnh ngộ, không sai, y đã quyết định, y phải quyết định, ông trời đã cho mình cơ hội trọng sinh một lần, như thế y tuyệt đối sẽ không phụ lòng và lãng phí phần yêu mến này, y sẽ mang cả phần dũng cảm của “Thanh nhi” sống tiếp, “Thanh nhi, người yên tâm, ta chắc chắn sẽ cực kỳ chiều cổ vú nường, đối đãi như mẹ ruột, người yên tâm đi”, hướng bầu trời phía xa, hai tay chấp lại, Ngải Thanh cầu nguyện: “Ba, mẹ viện trưởng, con sẽ chăm sóc bản thân tốt, mọi người phải phù hộ tiểu Thanh.”

“Tiểu quý, đến ăn cơm, cả ăn cơm đều phải đợi kêu.” Bé gái buổi trưa gặp qua không biết lúc nào xuất hiện sau lưng Ngải Thanh, mang theo không kiên nhẫn rõ ràng.

“Ừm, đến liền.”

Cơm tối rất đơn giản, chỉ có cháo cải trắng và ít dưa cải thanh đạm, trong lòng Ngải Thanh cảm thấy nghi hoặc, bởi vì chỉ nhìn bài trí trong nhà và sân viện này, trong nhà đều sẽ không phải nghèo như vậy đi.

“Nào, Thanh nhi ăn từ từ, cơ thể con vừa khỏe, không thể ăn thức ăn dầu mỡ. Chờ chúng ta dưỡng bệnh tốt rồi, vú nường làm gà muối chiên giòn con thích ăn nhất.” Sau khi bày món xong, vú nường bưng chén, cầm muỗng, điệu bộ muốn dứt Ngải Thanh.

*gà muối chiên giòn (món ngon mỗi ngày:D)

Thì ra như vậy à, hết thấy này hóa ra đều chỉ là vì cơ thể mình, Ngải Thanh cảm thấy, từ khi đến dị giới này, mình thật là được quá nhiều hạnh phúc, nhưng.....

“Vú nường, Thanh nhi tự mình ăn.” Nói thừa, cơ thể này nhỏ thế nào đi nữa, nhưng lòng mình lại từ đầu đến cuối là một người thành niên, hơn nữa, lúc trước khi ở cô nhi viện, con nít nhiều, chuyện ăn cơm căn bản không thể mượn tay kẻ khác, cho nên trẻ con trong cô nhi viện rất nhỏ đã phải học tự mình chiều cổ ăn mặc của mình, hiện nay nếu cần người dứt, vậy thật mất mặt a, Ngải Thanh tự giác mình không phải người mặt dày thêm siêu cấp lười biếng, thích hưởng thụ, cho nên, cơm này vẫn nên tự mình ăn mới tốt.

“Hừ, không ngờ a, tiểu thái gia lúc trước giờ lại yêu cầu tự mình ăn cơm, mặt trời hắc không phải mọc lên từ phía tây đi, nếu không thì chính là trời sắp mưa máu. Ha ha.” Ngồi bên cạnh, bé gái lành lạnh nhìn Ngải Thanh ngoan cường nói.

“Anh nhi, ăn cơm của con,” Vú nường nghiêm nghị nói, “Thanh nhi, con thật muốn tự mình ăn sao, vẫn là vú nường dứt đi, chờ con lớn rồi, lại tự mình ăn, được không?” Đứa bé này, sau khi mất trí nhớ, sao cảm thấy đột nhiên hiểu chuyện hơn nhiều.

“Vú nường, Thanh nhi đã lớn rồi, Thanh nhi có thể tự ăn. Vú nường, người để Thanh nhi tự ăn đi.” Mồ mắt to, thiện lương, đôi khi còn phối hợp chớp mắt, chu miệng, bộ dáng đó, quá chết người.

“Ách, được rồi, Thanh nhi cầm cẩn thận, nếu không được, nhất định phải nói với vú nường để vú nường dứt, biết không?” Kỳ quái, đứa bé trước mắt này rõ ràng chỉ 5t, nhưng bộ dáng đó lại thật là...., hại người đều không nở phần bác y, nhìn kỹ chút nữa, ôi, bộ dáng này, vùng trán này, không phải khắc họa của phu nhân sao, nhỏ như vậy đã tuần mỹ như vậy, nếu lớn lên, còn ghê gớm ra sao.

Cơm tối rất nhanh liền kết thúc, vú nường kéo Ngải Thanh và bé gái tên “Anh nhi” đi tiêu thực. Sau nửa canh giờ, Anh nhi về phòng của mình, Ngải Thanh thì bị vú nường bế vào một phòng khác, nói thật, tuy hưởng thụ ôm ấp mang theo tình mẹ nồng đậm, nhưng Ngải Thanh vẫn không chịu được thường xuyên bị người bế, nói muốn tự mình đi với vú nường, vú nường liền lập tức bác bỏ “Con mới bệnh, chờ con hoàn toàn khỏi, vú nường liền để con tự đi”, hết cách, liền đành phải từ bỏ.

“Vú nường, Thanh nhi là phải ngủ với người sao?” Vào phòng, đốt đèn dầu, Ngải Thanh liền bị bế lên giường.

“Đúng vậy, ai kêu Thanh nhi của chúng ta nhát gan, lớn như vậy rồi, còn không dám ngủ một mình a, ha ha.” Mang theo ý cười rõ ràng, vú nường cẩn thận cởi áo ngoài, giày vớ của Ngải Thanh, thay đồ lót em bé.

“Vú nường, Thanh nhi hiện tại gan lớn hơn rồi, Thanh nhi sau này muốn ngủ một mình.” Trời ơi, nói thế nào cũng là một người lớn, Ngải Thanh không dám ngủ cùng giường với phụ nữ đã kết hôn, trong lòng từ đầu đến cuối đều không thể chấp nhận, tối nay trong nhà khẳng định không có dọn dẹp phòng mới, nhưng ngày mai, ngày mai nhất định phải ngủ một mình.

“Được được được, Thanh nhi của chúng ta lớn rồi, trở nên dũng cảm rồi, có điều tối nay vẫn là ngủ cùng vú nường đi, Thanh nhi không phải muốn biết thân thể của mình sao?” Chỉ xem nó như lời giận dỗi của con nít, vú nường hiển nhiên không nghiêm túc. Có điều, vú nường trái lại nói đúng, tối nay còn cần phải ngủ cùng vú nường, Ngải Thanh muốn sớm chút hiểu rõ thế giới này, hiểu rõ nhà mới này, hiểu rõ hết thấy người thân, bạn bè bên người, bởi vì, y đã làm tốt quyết tâm hòa nhập thân thể này, hòa nhập nhà này, hòa nhập xã hội này!

Tác giả có lời muốn nói: đồng niên hân rất nhanh sẽ qua đi.....

4. Chương 4: Lật Tẩy Thân Thể

Trò truyện với vú nường hơn nửa đêm, Ngải Thanh cuối cùng hỏi thăm rõ ràng sự thật cơ bản.

Quốc gia này tên là triều Đại Tống, cả nhà hoàng đế họ Hiên Viên, như vậy xem ra, thế giới này không

thuộc một triều đại nào của cổ đại Trung Quốc, nhưng trình độ văn hóa và khoa học kỹ thuật lại là tương đương với Nam Tống trong lịch sử, chắc hẳn là không gian song song độc lập. Nơi Ngải Thanh xuyên đến là một thôn trang tên thôn Cổ Điền, trong thôn ước chừng có khoảng trăm hộ gia đình, phần lớn đều họ Lý.

Cha mẹ ruột của thân thể này là người vùng ngoài đến, 7 năm trước mới đến thôn trang này định cư ngụ lại, cha tên Tô Dịch Dương, mẹ là Lê Vân Thanh, vốn người khác họ từ ngoài đến muốn hòa nhập một thôn trang phong bế, không phải chuyện dễ dàng, nhưng bởi vì cha Tô Dịch Dương của Thanh nhi có một tay y thuật tốt, đã giải quyết rất nhiều chứng bệnh khó trị cho thôn dân, thêm vào Tô Dịch Dương và Lê Vân Thanh đều là người thích làm việc thiện, nhiều lúc đều là chữa bệnh từ thiện, không thu một xu, còn cho lại tiền canh thuốc, liền rất nhanh được hoan nghênh của thôn dân, cho nên, Tô gia tuy khác họ, nhưng ở thôn Cổ Điền lại vẫn rất được thôn dân bản địa tôn trọng, địa vị không thấp. Tô gia ở trong thôn xem như phú hộ, nhà có mấy chục mẫu ruộng tốt, Tô đại phu chắc chắn là không thể đích thân cày cấy, cho nên đem tất cả ruộng cho thôn dân trong thôn thuê với giá thích đáng, không chỉ có lợi cho thôn dân, cũng có lợi cho Tô gia, cộng với tiền khám bệnh khám cho người giàu mỗi năm của phụ thân, cuộc sống của Tô gia trái lại không lo; mấy năm cha mẹ rời khỏi này, tuy bớt khoản tiền khám bệnh của phụ thân, nhưng khoản tiền thuê không nhỏ kia và tiền phụ thân để lại vẫn đủ để Tô gia trải qua thoải mái an nhàn, thêm vào luôn ở trong thôn, rất nhiều rau đều là tự mình trồng, cho nên trừ thặng, gạo cần thiết và chi tiêu cuộc sống hàng ngày ra, chi ra trái lại không quá nhiều.

Họ và tên của Thanh nhi là Tô Ngải Thanh, nghe nói là bởi vì phụ thân quá yêu mẫu thân, cho nên mới có Tô “Ngải” (“Ái”) Thanh*, này trái lại thật sự làm Ngải Thanh kinh ngạc không thôi, không ngờ cổ nhân còn có té bào hài hước như vậy a. Ngải Thanh kỳ thật rất thích cái tên “Tô Ngải Thanh” này, một mặt là bởi vì cùng tên cũ của mình chỉ khác họ, khi người khác gọi tên mình, cũng không đến mức làm Ngải Thanh lúng túng, mặt khác, Ngải Thanh vốn là một cô nhi, vốn không rõ họ của mình là gì, hiện nay, xem như hoàn toàn sống một lần nữa, hơn nữa còn có họ của mình, này nói thế nào đều là Ngải Thanh được lời to.

**Ngải và Ái đồng âm, suy ra tên ỉm chính là Tô yêu Thanh*

Nhưng khiến Ngải Thanh cảm thấy kỳ quái là, từ sau khi tỉnh lại, mình chỉ nhìn thấy vú nương và bé gái tên “Anh nhi” kia, ở trong nhà không nhìn thấy người khác, càng đừng nhắc đến phụ thân và mẫu thân của mình, chẳng lẽ là qua đời rồi? Vú nương đã giải đáp nghi hoặc của Ngải Thanh, té ra, mẫu thân của Thanh nhi yếu ớt không thích hợp thụ thai, 5 năm trước sau khi kiên trì sinh đứa con, thân thể liền bị tổn hại, thể chất không bằng trước, thường cần thuốc tốt dưỡng, may mà Tô gia là phú hộ, bằng không nếu ở nhà bình thường, vậy thật nuôi không nổi. Nhưng dù như vậy, sức khỏe của Lê Vân Thanh vẫn nhanh chóng tuột dốc, vì trị khỏi cho ái thê, Tô Dịch Dương kiên quyết quyết định giao phần lớn tiền trong nhà và Thanh nhi vừa tròn 100 ngày cho vú nương thiện lương an phận, bản thân thì mang theo thê tử đi xa trị bệnh. Hóa ra như vậy a, haizz, này không phải điển hình của chỉ yêu thê tử không yêu con sao, có điều, Ngải Thanh lại vẫn bị tình yêu chân thành của cha mẹ làm cảm động, phần kiên trì này, lại có mấy người có thể so được.

Sau đó, Thanh nhi liền luôn do vú nương chăm sóc, vú nương là một nữ tử thiện lương thành thật an phận, bản thân bà không phải người thôn Cổ Điền, bởi vì nhà chồng vừa vận họ Lý, cho nên người trong thôn liền thường gọi bà “thím Lý”. Nghe vú nương nói, nhà chồng của vú nương cách thôn Cổ Điền rất xa, sợ là đi xe, suốt đêm ngày cũng phải mất hai tháng. Mấy năm trước, thôn trang của nhà chồng bị hạn hán, quốc gia đúng lúc phải đánh trận đối ngoại, quốc khố thiếu hụt, chuyện cứu trợ liền luôn ngoài tầm với, thế là rất nhiều thôn dân xôn xao dẫn vợ mang con rời khỏi quê hương, cả nhà vú nương cũng là một trong những nạn dân. Trên đường, phu quân của vú nương luôn lấy thức ăn không dễ dàng tìm được cho vợ con trước, sau đó thật sự không có để ăn, liền cùng mấy nam đinh chạy nạn khác thương lượng lên núi săn thú hoang, kết quả không ngờ, lại xảy ra ngoài ý muốn, té xuống vách núi, hài cốt không còn.

Vú nương nhu nhược, vốn là một nữ tử, lại đối mặt với sự thật phu quân chết thảm, tức thì cảm thấy sống vô vọng, nhưng thấy ấu nữ còn trong tã lót, nghĩ mình hơn 30t mới có con, thật không dễ, cuối cùng cắn răng, thề vô luận thế nào phải kiên trì, quyết không thể để mạch máu cuối cùng của nhà phu quân đứt đoạn trong tay mình. Dựa vào kiên nhẫn và niềm tin, vú nương chỉ thân một mình, cứ thế mang theo nữ nhi đến trấn Cổ Điền. Nhìn ấu nữ gào khóc đòi ăn, vú nương cuối cùng hết cách, bất đắc dĩ chọn bán thân, nhưng bà không muốn để nữ nhi mình từ nhỏ đã hạ mình làm nha hoàn cho nhà người khác, một mặt nha hoàn địa vị quá thấp kém, việc một việc bẩn nhiều, thật sự quá khổ, nếu gặp phải gia đình thiện tâm thì thôi, nhưng nếu gặp phải gia đình ác độc, lòng dạ xấu xa, vậy còn không bị ngược chết, vú nương không nỡ để nữ nhi mình chịu khổ, vô luận thế nào, đó đều là một cục thịt mình mang thai 10 tháng rớt xuống từ trên người, trên đời, không có ai yêu con mình hơn mẫu thân.

Nói đến cũng khéo, ngày đó vừa vặn họp chợ, Lê Văn Thanh đã mang thai 6 tháng không biết vì sao, tâm huyết dâng trào, cứng rắn kéo phu quân nhà mình ra thôn đi chợ, nói là muốn mua quần áo cho con, Tô đại phu thương phu nhân nào có thể không đáp ứng, dẫu sao, đi nhiều đối với thai phụ mà nói không xấu, hơn nữa nghĩ Văn Thanh ngày thường quá mức an tĩnh, đi nhiều chút, xem nao nhiệt chút trái lại có thể giải tỏa tâm tình. Thế là không nói hai lời, lập tức thuê xe ngựa chạy đến chợ.

Thế là, một tiết mục bán thân mua người liền diễn ra như vậy, lịch sử luôn tương đối kinh người a!

Đến Tô gia rồi, vú nương không bị bất cứ hoành hộc gì, ngược lại phu phụ Tô gia chiếu cố có thừa, đặc biệt là Lê Văn Thanh, lê thân mình 6 tháng, còn ráng bốc thuốc nấu canh bổ thân, hết thầy này đều được vú nương nhìn trong mắt nhớ trong lòng, thậm thề phải cố gắng báo đáp lão gia phu nhân. Chờ sau khi cơ thể vú nương hoàn toàn khôi phục, Tô gia cho vú nương 100 lượng bạc, để tiện chăm sóc chính mình và ấu nữ, vú nương gặp được quá nhiều nhân tình ấm lạnh, lúc đó đã đỏ mắt, bắt lấy tay Lê Văn Thanh, kích động nói: “Lão gia phu nhân, hai người đối với ta ơn trọng như núi, ta nếu nhận bạc này, sợ là lương tâm cả đời đều bất an, lão gia phu nhân, nếu không ghét bỏ, ta nguyện ý làm nô làm tớ, hầu hạ phu nhân suốt đời.” Không lay chuyển được vú nương cố chấp khổ sở cầu xin, hơn nữa nghĩ tình trạng thân thể trước mắt của Lê Văn Thanh, Tô Dịch Dương cuối cùng vẫn đồng ý giữ lại vú nương, đương nhiên, khế ước bán thân chắc chắn không còn, cùng lời hứa, vô luận thế nào vú nương muốn rời đi, Tô gia đều tuyệt không ngăn cản, hành động này không nghi ngờ gì càng tăng thêm kính trọng của vú nương với phu phụ, trong lòng thề: Trừ phi lão gia phu nhân hạ lệnh, bằng không tuyệt không rời khỏi Tô gia, phải cả đời hồi báo. Nghe đến đây, Ngải Thanh cũng cuối cùng hiểu rõ, vì sao cha mẹ đã rời đi hai năm, vú nương vẫn như vậy chăm sóc Thanh nhi, đối xử Thanh nhi như con mình, tuy chỉ ở chung nửa ngày ngắn ngủi, nhưng Ngải Thanh vẫn có thể cảm giác được yêu thương sâu sắc và quan tâm chân thành của vú nương với Thanh nhi.

Đương nhiên rồi, Ngải Thanh hiện tại cuối cùng cũng rõ bé gái tên “Anh nhi” từ đầu đến cuối bất mãn với mình kia, chắc chắn là nữ nhi ruột của vú nương đi, haizz, thật không biết Thanh nhi cũ chỗ nào đã đắc tội cô bé, vì sao nhỏ như vậy đã rõ ràng cảm giác đối với mình không hảo cảm, chắc sẽ không phải _____ ghen tị, nghĩ chút cũng phải, vú nương chắc là yêu nữ nhi ruột của mình, này tuyệt không nghi ngờ, nhưng vú nương thiện lương nhiều năm như vậy lại luôn quan tâm yêu thương Thanh nhi, sợ là đã lạnh nhạt bé gái đi, không được, mình sau này phải chú ý chút, nghĩ thế nào đều rất đáng thương, mẹ của mình không chiếu cố mình, còn vì đứa bé khác trách mắng mình, này, ai cũng không chịu được a, mình phải nghĩ kỹ xem làm sao cải thiện quan hệ, nghĩ rồi nghĩ, cơn buồn ngủ ập tới, Ngải Thanh liền ngủ thiếp.

Đêm nay, Ngải Thanh ngủ rất ngon.

5. Chương 5: Chợ Phiên 1

Hôm sau tỉnh dậy, đã là mặt trời treo cao.

Mở đôi mắt lơ mơ ra, Ngải Thanh đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cảm giác xa lạ tự nhiên nảy sinh, nơi này là.....

A, nhớ rồi, mình hôm qua tự dưng xuyên không, nơi này là nhà mới hiện tại của mình. Bên cạnh giường đã đặt sẵn quần áo của trẻ em, trên giá cũng đặt sẵn bồn nước rửa mặt. Sau khi vụng về mặc đồ xong, mang giày vào, Ngải Thanh liền đến trước giá để bồn nhúng khăn mặt lau mặt cho mình, còn đầu tóc này, tuy nói cơ thể này mới 5t, nhưng đầu tóc dưỡng từ nhỏ đến lớn vẫn là không ngắn, không có cách nào, đành phải tùy tiện cầm dây cột tóc lên qua loa cột lại, chờ sau khi hết thấy ổn thỏa, Ngải Thanh đẩy cửa phòng ra.

Nghĩ thời điểm này, vú nương phỏng chừng ở nhà bếp hoặc bận việc ở hậu viện đi. Quả nhiên, chờ lúc Ngải Thanh chạy đến hậu viện, vú nương và Anh nhi đang trong vườn rau nhà mình hái dưa leo và cà.

“Vú nương!” Ngải Thanh mở miệng gọi vú nương xoay lưng hướng mình, cùng lúc lại hướng bé gái đối diện mình lộ ra nụ cười tự cho rằng sáng lạn nhất, nhưng người ta hiển nhiên không muốn để ý, lại trực tiếp xoay đầu đi. Ách, mặt nóng dãn mông lạnh của người này thật là chuyện khiến người lúng túng a, nhưng dù sao không thể so đo với bé gái người ta, hơn nữa nhìn tình huống địa vị trong nhà này, đoán chừng rất có thể là “Thanh nhi” cũ đã đắc tội người ta, cho nên, Ngải Thanh cũng chỉ có thể ngậm ngút cười.

“Ồ? Thanh nhi nay sao dậy sớm như vậy, không ngủ thêm lát?” Nghe thấy tiếng gọi của Ngải Thanh, vú nương vội vàng quay đầu, nhìn thấy chính là đứa bé đáng yêu trắng nõn mặc đồ màu xanh nhạt.

Ách, vốn tưởng là bởi vì thông cảm mình hôm qua bệnh mới khỏi, buổi tối lại ngủ quá muộn, cho nên vú nương mới không gọi mình dậy, không ngờ, đứa bé này thì ra lúc trước lại còn dậy muộn hơn bây giờ, haizz, xem ra thật là được che chở yêu thương gấp bội a.

“Thanh nhi ngủ đủ rồi, vú nương và Anh nhi tỷ tỷ đang hái rau sao? Thanh nhi cũng muốn giúp.” Ngải Thanh nói là giúp, tuyệt đối không phải lời khách sáo gì, nhìn hai nữ nhân bận rộn, nam tử thành niên như mình không thể ở bên cạnh nhìn; hơn nữa, lúc trước khi ở cô nhi viện, bởi vì thường sẽ gặp phải tình huống kinh tế túng thiếu, không tiền mua rau cải, vì không ảnh hưởng vấn đề ăn cơm của các trẻ, ba viện trưởng liền quyết định khai thác bãi đất trống sau cô nhi viện trồng vài loại rau trái theo mùa, như vậy thế nào đều có thể tạm thời bổ cứu chút, thế là, Ngải Thanh liền chủ động xin đi giúp trồng rau, mấy năm nay, việc nghề nông này, trái lại cũng đã biết không ít, cho nên, loại việc hái rau đơn giản này tuyệt đối không làm khó được Ngải Thanh.

“Này, Thanh nhi còn chưa ăn sáng đi, chúng ta đi ăn cơm trước, lát tính sau, được không?” Hiển nhiên, vú nương là không yên tâm, sợ đứa bé không hiểu chuyện, làm hỏng vườn rau trái lại là chuyện nhỏ, nguyên nhân chủ yếu còn ở Thanh nhi hôm qua mới tỉnh lại, bệnh còn chưa hoàn toàn khỏi, sao có thể ra vườn hái rau.

“Được rồi.” Nhận ra chân chừ và lo lắng rõ ràng trong ngữ khí của vú nương, Ngải Thanh cũng không muốn làm khó phụ nhân thiện lương này, cơ thể này của mình đâu sao bệnh nặng mới khỏi, nếu chăm sóc không

thích đáng, đến lúc xảy ra vấn đề nữa, sợ là sẽ khiến bà càng thêm khủng hoảng và bất an đi.

“Anh nhi, bỏ xuống trước đi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Vú nương quay đầu nhẹ giọng dặn dò nữ nhi, sau khi dùng khăn đã nhúng ướt lau sạch bùn đất và vụn cỏ trong tay, đi đến Ngải Thanh, ngồi xổm xuống làm thế muốn bế.

“Vú nương, Thanh nhi lớn rồi, Thanh nhi muốn tự đi.” Thấy động tác của vú nương, Ngải Thanh vội vàng lùi ra sau một bước, hôm qua là tình thế quá mức khẩn cấp, sự tình xảy ra quá nhanh, cho nên bị vú nương nhanh chóng bế đi, nhưng bây giờ, nói thế nào trong khung đều là nam tử thành niên, không lý nào còn để người tiếp tục bế.

“Ha ha, Thanh nhi của chúng ta quả nhiên lớn rồi a, được, vú nương không bế. Vậy vú nương dắt Thanh nhi đi, được không?” Đây mặt tươi cười nhìn đứa bé trước mắt, luôn cảm thấy đứa bé này trở nên không giống lúc trước lắm, trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng nghĩ đến đứa bé mất trí nhớ, khó tránh sẽ có hành động khác ngày thường, Lý thị liền nhanh chóng gạt bỏ suy đoán hoang đường của mình.

Dắt tay Ngải Thanh, vú nương chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi.

“Vú nương, chúng ta chờ tỷ tỷ chút đi, Thanh nhi còn chưa đói, chờ lát cùng ăn.” Lắc lư tay vú nương, mang theo làm nũng rõ ràng, ha ha, vào lúc này thế nào cũng phải biểu hiện chút phong độ thân sĩ của mình mới được, không lâu sau, mình có thể làm tốt quan hệ với Anh nhi đi, tuy không cần thiết tận lực nịnh nọt, nhưng Ngải Thanh vẫn hi vọng nhà này là không có bất cứ khúc mắc gì, là người một nhà thật sự hạnh phúc.

“Người lại muốn làm bộ tốt bụng sao.” Bé gái rửa tay xong đi ngang qua bên cạnh Ngải Thanh đột nhiên nói, giọng rất nhỏ, vú nương phồng chừng là không thể nghe thấy, nhưng Ngải Thanh bởi vì do chiều cao và khoảng cách, lại rõ ràng nghe thấy. Đành chịu cười cười, xem ra, trận chiến hài hòa này không phải dễ công phá như vậy a.

Ngày tháng cứ vậy không nhanh không chậm trôi qua, bởi vì sự kiên trì của vú nương, Ngải Thanh cứ ở trong nhà nghỉ dưỡng cả tháng, phạm vi hoạt động lớn nhất cũng chỉ giới hạn ở tiền viện đến hậu viện, hơn nữa chỉ có thể đi lại, quyết không thể làm bất cứ việc tốn sức gì, bao gồm hái rau, rửa rau đơn giản cũng không cho phép, có thể tưởng tượng, ở cổ đại không có máy tính, tv v.v hoạt động giải trí, Ngải Thanh 30 ngày này trải qua có bao nhọc nhằn. Có điều, trong một tháng này, lẽ lỗi trong nhà cũng đã xảy ra không ít biến hóa, đầu tiên là hôm sau dưới thế công khí thế và làm nũng mạnh mẽ của Ngải Thanh, vú nương bắt buộc dọn dẹp một phòng mới để y ở một mình; tiếp đó, Ngải Thanh lại lấy lý do cười rớt răng gì mà “Mình đã lớn rồi”, “Con là tiểu tiểu nam tử hán”, “Nam nữ thụ thụ bất thân” cứ thế làm vú nương đồng ý sau này để tự y mặc đồ, tẩy rửa và tắm rửa, có điều, chuyện chải đầu, tính kỹ thuật quá mạnh, vẫn chỉ có thể mỗi ngày giao cho vú nương giúp.

Ngày này, Ngải Thanh đã quen nghỉ ngơi và làm việc ở cổ đại, sáng sớm liền thức dậy, lúc đến phòng vú nương chải tóc, vú nương liền nói với y hôm nay phải đi tái khám. Đối với việc tái khám này, Ngải Thanh tất nhiên là cao hứng không thôi, nếu để đại phu xác định rõ nói với vú nương mình xác thực đã khỏe lại, vậy mình không phải có thể giải thoát rồi, không cần bị gò bó trong nhà nữa, không cần bị trói buộc không cho làm việc nữa, nghĩ đến đây, trên mặt Ngải Thanh tràn đầy tươi cười sáng lạn.

Ăn qua bữa sáng, sau khi vú nương cẩn thận dọn đồ nữ nhi trong nồi có hấp đồ ăn, đói thì ăn, liền dắt Ngải Thanh ra cửa.

Có thể nói, đây là “ra cửa” lần đầu tiên chân chính trên danh nghĩa sau khi Ngải Thanh đến dị thế, lần trước bởi vì trong lòng luôn nghĩ làm sao giả vờ mất trí nhớ gạt vú nương, bị vú nương đột nhiên vội vã bế ra đi gặp đại phu, căn bản không tâm tư nhìn hoàn cảnh xung quanh, một tháng tiếp theo, lại bị cấm túc, cũng không có cơ hội ra ngoài nhìn chút; nhưng trước mắt lại không giống, lòng Ngải Thanh là vui vẻ và ổn định, thêm vào trải qua cuộc sống cấm túc một tháng, ý nghĩ khát vọng tự do, hướng tới náo nhiệt kia như ngựa hoang thoát cương, ngày càng mãnh liệt.

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, tiểu công hản rất nhanh sẽ xuất hiện.....

6. Chương 6: Chợ Phiên 2

Chờ Ngải Thanh và vú nương đến đầu thôn, trên đường thôn đã đứng đầy thôn dân, còn có không ít xe bò, bên cạnh chất đống lượng lớn rau củ quả, lương thực gạo và hàng thủ công. Sau khi hỏi thăm, mới biết thì ra hôm nay vừa vặn là ngày 15, là ngày chợ phiên mỗi tháng, tuy bình thường trong trấn cũng có chút lái buôn nhỏ, nhưng ngày 15 này lại không giống, bởi vì mấy thôn gần trấn đều sẽ vào ngày này tập trung đến trung tâm trấn Cổ Điền, chợ phiên ngày này là náo nhiệt nhất, người nhiều, các loại mặt hàng, cho nên thôn dân đều sẽ tranh thủ ngày này vào trấn, hoặc là mua thêm ít đồ dùng sinh hoạt cần thiết trong nhà, nhiều hơn lại là đi rao bán sản phẩm nông và đồ thủ công mỹ nghệ của nhà mình, đồ tuy bán không quá mắc, nhưng thắng ở số lượng nhiều, nếu bán tốt, trái lại cũng có thể trừ được không ít cho nhà mình. Hiển nhiên, mấy thôn dân sớm đã đứng trên đường thôn này cũng là chạy đến trung tâm trấn, 15 mỗi tháng đối với thôn dân mà nói thật sự là ngày náo nhiệt và thu hoạch; đối với Ngải Thanh mà nói, ý nghĩa của hôm nay e rằng càng lớn, trong lòng nghĩ: Lúc trước chỉ có thể xem sách và tv để hiểu chợ phiên của cổ đại, muốn đích thân cảm nhận sợ là nghìn lẻ một đêm, người si nói mộng, hiện giờ, mình thân ở cổ đại, sao có thể không nắm chắc cơ hội, ra sức kiến thức chút, không biết, chợ phiên này có náo nhiệt như miêu tả trên tv không, nghĩ đến đây, Ngải Thanh đối với lần xuất hành này liền càng mong chờ. Vú nương trái lại không biết tính toán nhỏ trong lòng Ngải Thanh, chỉ là bế Ngải Thanh lên cùng ngồi lên xe bò của một hộ gia đình cùng thôn, chờ sau khi ngồi vững đặt vật phẩm xong, xe bò liền xuất phát.

Y quán của Giả đại phu ở trong trấn, cách thôn Cổ Điền một khoảng, nếu đi bộ, sợ là ít nhất mất một canh giờ, dù là xe bò, cũng không nhanh hơn bao nhiêu, dẫu sao trên xe chứa không ít hàng hóa, nếu muốn nhanh nhất thời đừng hỏng, vậy liền lợi bất cập hại. May mà có rất nhiều thôn dân cùng đi, mọi người nói chuyện, thời gian cũng rất nhanh liền qua, đến khoảng giờ thìn, đoàn người Ngải Thanh cuối cùng cũng đến trấn Cổ Điền.

Thôn dân chở Ngải Thanh là một chàng trai trẻ, người rất nhiệt tình, sau khi chở thẳng họ đến trước y quán mới vội vã rời đi chạy đến chợ phiên. Sau khi vú nương cảm ơn, liền kéo Ngải Thanh vào y quán. Chờ sau khi Giả đại phu kiểm tra tỉ mỉ nói Ngải Thanh hoàn toàn bình phục, lòng Ngải Thanh đều sắp bay, cấm túc của mình lúc này cuối cùng sắp giải trừ a. Nghe xong dặn dò kỹ lưỡng của đại phu, họ rời khỏi y quán.

“Vú nương, chúng ta tiếp theo đi đâu?” Phải nhanh hỏi thử, thế nào cũng phải thuyết phục vú nương mang mình dạo một phen.

“Chúng ta đi ăn sáng trước, tiếp đó đi mua ít tương giấm muối, còn có thịt Thanh nhi thích nhất bồi bổ cho con, sau đó lại chọn ít vải may đồ đẹp cho Thanh nhi, Thanh nhi thích không?” Vú nương nhéo mặt nhỏ phúng phính của Ngải Thanh, càng nhéo càng thích, cảm giác này sao tốt như vậy, đây có phải chính là “yêu không muốn rời tay” lão gia thường nói không?

“Thích, vậy vú nương, chúng ta có thể dạo lâu chút không? Thanh nhi rất muốn xem.” Chu miệng, kéo tay vú nương, bày ra dáng vẻ làm nũng, phối với mặt nhỏ vốn đáng yêu vô địch, là người đều khó mà cự tuyệt yêu cầu của bé con. Huống chi Thanh nhi khoảng thời gian trước rơi xuống nước sốt sinh bệnh thêm mất trí nhớ, lại bị mình cấm túc một tháng, này đối với đứa bé luôn thích chơi này cũng đích xác là quá hà khắc rồi, nhưng người trong chợ phiên thật sự quá nhiều quá đông đúc, nếu không cẩn thận lạc nhau, này sao được, muốn cự tuyệt, nhưng đối với ánh mắt chờ mong của bé con, làm sao cũng không cứng rắn nổi, thôi, liền theo ý y một lần đi.

“Vậy được, nhưng Thanh nhi phải hứa với vú nương, lát nữa nhất định phải nắm chặt tay vú nương, không thể tách ra, biết không?” Lý thị nghiêm túc nói.

“Nhất định nhất định, Thanh nhi nhất định nắm chặt tay vú nương, tuyệt không buông ra. Vú nương, Thanh nhi thật là yêu người chết được, vú nương vạn tuế!” Vừa nghe vú nương đáp ứng, Ngải Thanh liền cũng không kiềm nén được vui vẻ trong lòng nữa, đến mức đã quên đây là cổ đại có hoàng đế, lại hô ra từ người hiện đại thường treo bên miệng, may mà người nhiều, tiếng rao bán của tiểu thương, tiếng trả giá của khách hàng ồn ào, cũng không bị người khác nghe thấy, bằng không, hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

“Đứa bé này, sao có thể đại nghịch bất đạo như vậy, sau này lời này tuyệt đối không thể nói nữa, biết không?” Nghe thấy lời của Ngải Thanh, tim Lý thị thật trời lên tới cuống họng, nhìn trái phải, sau khi xác định không ai nghe thấy lời của Ngải Thanh, mới yên tâm. Đứa bé này, hai chữ “vạn tuế” sao có thể tùy tiện nói ra miệng a, sao từ sau khi bệnh khỏi tỉnh lại, liền như biến thành người khác, thường nói vài lời kinh người và làm người nghe không hiểu, người mất trí nhớ, còn có thể trở nên như vậy?

Hiển nhiên còn chưa hiểu từ trong lời nói kinh người vừa rồi của mình, Ngải Thanh vẽ mặt mờ mịt, sau khi nghĩ kỹ, mới biết mình mới nói lời gay go biết bao, haizz, cổ đại chính là phiên như vậy, tự do ngôn luận của ta a, có điều chuyện này trái lại nhắc nhở Ngải Thanh, sau này nói chuyện làm việc, thật phải cẩn thận chút, nếu không thì ngày nào đó, mũ “giết vua diệt nước” này sẽ chụp trên đầu mình.

Có điều, này cũng chỉ là nhạc đệm nho nhỏ hôm nay mà thôi.

Bữa sáng là giải quyết ở một sạp nhỏ bán hoành thánh. 3 văn tiền một chén, cũng được, vú nương gọi hai chén. Ngải Thanh là người Tứ Xuyên, mới đầu không rõ gì là “hoành thánh”, chờ lúc chủ sạp ném hoành thánh gói xong vào nồi, mới biết thì ra chính là “vằn thắn” của Tứ Xuyên. Hoành thánh vỏ mỏng, rất dễ nấu chín, không đến chốc lát, hai chén hoành thánh nóng hổi liền đã ra lò, chủ quầy chia ra bỏ vào trong hai chén gỗ tròn màu nâu, rưới lên nước lèo trong lò bên cạnh, rải hành lên, rưới ít dầu, hoành thánh thơm phức liền ra lò. Có lẽ quá mức đói bụng, hoặc là quá lâu chưa nếm qua vị của “vằn thắn”, Ngải Thanh đã gấp rút muốn ăn, chờ chủ quầy bưng lên bàn, liền lập tức cầm muống mực, muốn ăn ngón một phen, ai biết.....

“A, nóng nóng, nóng.....” Kết cục của tham ăn luôn là lưỡi chịu tội.

“Đứa bé này, đói nữa cũng không thể vội như vậy a, bỏng rồi đi.” Lý thị buồn cười nhìn Ngải Thanh cứ “phù phù phù phù” hà hơi bên cạnh, vội đưa ly nước lạnh qua, sau đó lại cầm chén hoành thánh của Ngải Thanh qua thổi thổi, chờ hơi nguội chút mới lại đẩy trả cho y.

Cảm nhận được ý cười của vú nương, mặt Ngải Thanh “phùng” đỏ bừng, này cũng quá mất mặt, nhưng đỏ mặt cũng chỉ kéo dài không đến hai phút, tâm tư của Ngải Thanh liền lại bị chén hoành thánh sắc hương vị đủ cả kia thu hút, múc một viên lên, sau khi để bên miệng thổi, lập tức bỏ vào trong miệng, cảm nhận trơn mềm giữa môi răng, nhân trong hoành thánh là thịt heo tươi, chất thịt nguyên chất, tươi non vô cùng, uống một hớp nước lèo, rất ngon, nếu thêm chút ớt hiệu quả hẳn sẽ ngon hơn. Thật sự quá bất ngờ, không ngờ cổ đại không có bột ngọt, lại cũng có thể làm ra vị tươi ngon như vậy, không thể không bội phục trí tuệ và trù nghệ của cổ nhân.

Một chén hoành thánh rất nhanh thấy đầy, tuy rất muốn một chén nữa, nhưng nghĩ đến lát nữa trong chợ có lẽ còn có nhiều đồ ngon hơn, Ngải Thanh cũng đành phải nhịn đau bụng xuống. Sau khi vú nương trả tiền, liền dắt Ngải Thanh rời đi, đồ muốn mua không ít, phải nhanh chút mới được.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau tiểu công chính thức xuất hiện nha.....

Tiểu chính thái đáng yêu vs đại ca ca ôn nhu

Ps: tôi thật muốn viết tình tiết lớn lên nhanh chút a, nhưng sao cứ kéo dài.....

Giờ thì: tương đương 7-9h Bắc Kinh.

Ngải Thanh đến cổ đại tốt xấu cỡ 1 tháng, cho nên, hiểu rõ thời gian cổ đại cũng là bình thường a, huống chi ngữ văn cao trung đều có giới thiệu a, Ngải Thanh là một học sinh giỏi nha!

7. Chương 7: Chợ Phiên 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quả nhiên là biển người đông đúc, từ đầu phố đến cuối phố, hai bên đều là tiểu thương đủ loại, ăn mặc dùng đeo có đủ mọi thứ.

Tay Ngải Thanh bị vú nương nắm chặt, băng qua từng lớp người, gian nan tiến tới trước. Người đối diện không ngừng dồn tới bên này, đáng thương Ngải Thanh chân ngán tay ngán, vô lực chống lại, chỉ có thể tránh trái né phải, rất sợ mình bị giẫm thành bánh thịt người. Đây lẽ nào chính là “chen vai thích cánh,

vung tay như mây” (ý chỉ sự chen lấn, đùn đẩy) cổ nhân thường nói, tư vị thật không dễ chịu!

Cuối cùng đã đến trước sạp bán đồ gia vị, trấn Ngải Thanh đã thấm ra không ít mồ hôi, Lý thị nhìn thấy, vội vàng lấy khăn thêu ra lau cho y, sau khi lau khô, liền bế Ngải Thanh lên. Ngải Thanh lần này không có bất cứ phản kháng gì, hết cách, chiều cao chỉ bấy nhiêu, không bế lên, với chiều cao hiện tại của mình, có thể nhìn thấy cái gì a.

Không hổ là trào lưu chợ phiên một tháng một lần, vốn tưởng đồ gia vị của cổ đại sẽ ít đến đáng thương, không ngờ, lại phong phú như vậy, trừ đường muối giấm tương thường dùng, tiêu, thì là rau thơm, hồi hương, nguyệt quế v.v đều có, đương nhiên rồi, còn có _____ ớt khô và bột ớt đỏ Ngải Thanh thích nhất. Sau khi mặc cả với chủ sạp, vú nương cuối cùng đã mua hai cân muối, nửa cân đường, một lọ nước tương, một lọ giấm và một ít hương liệu và rau thơm. Làm Ngải Thanh vui vẻ nhất vẫn là một cân bột ớt đỏ và nửa cân ớt khô vú nương mua, phải biết, mình lúc trước là không cay không vui, trải qua cuộc sống cảm túc hơn một tháng, mình sớm đã thèm vô cùng, nghĩ mấy món đặc sắc của Tứ Xuyên, Ngải Thanh rất khôngcott khí nuốt nước miếng.

Sau khi cầm đồng đồ gia vị này, vú nương liền dắt Ngải Thanh đến sạp rau cải bên cạnh.

“Vú nương, nhà chúng ta không phải có rau sao?” Vườn rau nhà mình tuy không lớn, nhưng may mà trồng nhiều loại, vô luận thế nào cũng không cần đi mua rau đi?

“Ừ, Lý Ngưu thúc thúc của con bày sạp ở đó, đồ trong tay chúng ta quá nhiều, phải bỏ xuống trước.” Lý thị trả lời.

Thì ra như vậy!

“Ngưu ca, đồ của ta có chút nhiều, để chỗ người trước, lát nữa đến lấy, được không?” Vú nương hỏi.

“Muội tử, đều cùng thôn, chút việc vặt này tính là gì, người để đây đi, chút nữa lúc ta về mang về giúp người luôn, đến lúc đó đưa đến trong nhà người.” Nam tử thực thà cười đáp.

“Vậy thì tốt quá, có điều lại làm phiền rồi.” Vú nương cười nói.

“Không sao, người đi dạo tiếp đi.”

Sau khi cười cảm ơn, vú nương liền mang theo Ngải Thanh đi hướng ngược lại.

Đi ngang qua tiệm bánh ngọt, mắt Ngải Thanh lập tức bị thu hút. Buồn cười nhìn bé con há to miệng, Lý thị dắt Ngải Thanh đi vào trong tiệm.

“Lý Ký” là tiệm bánh ngọt trăm năm, trình độ bánh ngọt là khỏi nghi ngờ, còn vì sao không mở rộng, trong đó còn có một câu chuyện cảm động lòng người.

Ông cố nội của ông chủ hiện tại của “Lý Ký” thời trẻ làm ăn thất bại, gia cảnh suy bại, chỉ một mình đến trấn Cổ Điền này, mệnh tốt gặp được một nữ tử thiện lương, dưới sự khích lệ và giúp đỡ của nữ tử, hai người hợp lực mở một sạp bánh ngọt, không ngờ, buôn bán lại tốt bất ngờ, sau đó hai người liền thành thân sinh con, cuộc sống trải qua dị thường phát đạt. Sau đó buôn bán ngày càng tốt, ông cố nội liền muốn mở rộng nghiệp vụ, phát triển việc buôn bán bánh ngọt này đến thành trấn khác, lại bị thế tử phản đối mãnh liệt, còn yêu cầu ông thế tuyệt không mở rộng bánh ngọt đến nơi khác ngoài trấn Cổ Điền, tuy không hiểu thế tử vì sao phản đối, nhưng ông yêu vợ sâu sắc cũng đành phải ____ nhận lời. Trải qua nhân tình ấm lạnh thời trẻ, đối với hạnh phúc không dễ có được này, ông không muốn bởi vì vật ngoài thân mà bị phá hoại. Thế là, lời thế này liền truyền qua các đời, cho đến hiện tại.

Không hổ là tiệm trăm năm, trong tiệm bài trí rất khá, vách tường là màu trắng sữa thống nhất, làm mặt tiền cửa hàng rất sáng sủa, các loại bánh ngọt ngon tất cả bày hai bên, chính giữa thì dựng một cái giá gỗ lớn cao chừng 1m, bên trên cũng đặt rất nhiều bánh ngọt, tương tự như các kiểu bày bánh kẹo trong siêu thị hiện đại, giá cả thống nhất, tùy người lựa chọn.

Hai người Ngải Thanh vừa vào trong tiệm, liền có một tiểu đồng tới chào khách, thái độ phục vụ này, có thể gọi là hạng nhất!

Chủng loại bánh ngọt thật sự nhiều, bánh bách hoa, bánh đậu xanh, bánh hải đường, bánh hoa quế, bánh hạt dẻ.... còn có các loại bánh bơ giòn, khiến người lóa mắt, nhìn hồi đủ khiến người chảy nước miếng đầy đất. Cuối cùng, Ngải Thanh vẫn chọn bánh đậu xanh và bánh hạt dẻ mình thích nhất, cũng hỏi sở thích của Anh nhi và vú nương, mua bánh củ cải chiên và bánh đậu đỏ.

*bánh đây bánh đây:

Sau khi gói bánh trả tiền xong, Lý thị liền mang Ngải Thanh đi hướng tiệm vải.

Đi trên đường, cảm nhận độ nóng rõ ràng của mặt trời, Ngải Thanh biết sắp đến trưa. Người ngày càng nhiều, đường cũng ngày càng khó đi, cả mấy lần, Ngải Thanh và vú nương đều suýt chút bị dòng người chen tách ra, không kèm nổi tăng mạnh lực trong tay. Tay bị nắm đã đầy mồ hôi, Ngải Thanh đã cảm thấy từng cơn mệt mỏi, quả nhiên thân thể vẫn có chút yếu.

Đột nhiên, một đám người cấp tốc dồn đến chỗ Ngải Thanh, nhất thời phản ứng không kịp, tay vốn nắm bị ngoại lực đẩy ra, Ngải Thanh bị kẹp giữa đám người, đẩy lùi đến hướng cuối phố, Lý thị thì bị đám người đẩy tới trước chen tới hướng đầu phố.

“Thân thể chết tiệt này,” Ngải Thanh không nén nổi oán trách, trở mắt nhìn khoảng cách ngày càng xa của mình và vú nương.

“Người phía trước tránh ra chút, xe ngựa sắp tới, tránh ra, mau tránh ra.”

Đám người vốn chen chúc nhanh chóng dạt sang hai bên đường, Ngải Thanh nhất thời không chú ý bị hung hăng đụng ngã trên đất, tay chân đều bị cọ rách da.

“Thằng nhỏ phía trước, đừng cản giữa đường, mau tránh ra!”

Ngẩng đầu lên, Ngải Thanh lúc này mới nghe thấy tiếng kêu la của phu xe, khó trách đám người đột nhiên tản ra, “MD!” Gặp phải chuyện xui xẻo như vậy, Ngải Thanh luôn bình tĩnh cũng khó tránh khỏi tức. Vừa muốn đứng lên, chân lại đột nhiên hơi đau, lại té ngã trên đất, mắt thấy xe ngựa mất kiểm soát lao đến mình, Ngải Thanh tức thì nản lòng, sợ hãi nhắm mắt lại, “Quan âm bồ tát, chúa giê su thương để a, con mới vừa trọng sinh, lẽ nào lại phải nói bái bai thế giới này rồi sao?”

Ó? Sao không còn âm thanh, lẽ nào mình đã thăng thiên, ông trời, ông quá đáng quá đi.

Đột nhiên cảm giác mặt mình bị người vỗ nhẹ, một giọng trầm thấp vang lên bên tai mình “Tiểu đệ đệ người sao rồi?”

Giọng này thật êm tai, thật ôn nhu, mình như được ôm trong lồng ngực ấm áp, khóe miệng vô thức nhếch lên.

Trần Lương buồn cười nhìn đứa bé trong lòng mình, mặt nhỏ phúng phính rất đáng yêu, làn da mịn màng trắng nõn, lộ ra từng mảng đỏ (đó là bị dọa sợ), lông mi dày như hai cánh quạt cong phủ trên đôi mắt nhắm nghiền, miệng nhỏ hồng hồng nhếch lên, hình dáng môi rất đẹp. Đứa bé này thật xinh đẹp a, nếu không phải mặc nam trang, sợ là sẽ bị nhầm thành bé gái đi, Trần Lương đột nhiên rất muốn nhìn đôi mắt nhắm nghiền kia, không biết sau đôi mắt này là phong cảnh thế nào? Thế là lại vỗ hai cái.

Ó? Không đúng, tay này có độ ấm, mình lẽ nào chưa chết? Vội vàng mở đôi mắt của mình ra, muốn nhìn rõ tình huống xung quanh, ai biết đụng ngay đôi mắt ôn nhu. Nam tử trước mắt hửn chừng 15, 16t đi (tiểu công đáng thương, kỳ thật mới 13), làn da màu mạch trông rất khỏe khoắn, mày rậm mắt to, cùng vàng trán đầy, mũi cao thẳng và đôi môi đều đặn, hoàn toàn bất đồng về ngoại đáng yêu hơi âm nhu của mình, đó là một tướng mạo anh tuấn khiến người khác sững, Ngải Thanh cũng không biết mình làm sao nữa, lại ngây ngốc nhìn.

Quả nhiên như mình đoán, đôi mắt mở ra kia vừa to vừa tròn, trong con ngươi là sạch sẽ thuần khiết Trần Lương chưa bao giờ thấy, một đôi mắt đẹp.

Hai người không chút tri giác nhìn nhau, cho đến.....

“Thanh nhi!”

Nghe thấy tiếng gọi của vú nương. Ngải Thanh lúc này mới ý thức được mình lại còn nằm trong lòng nam tử, mặt đỏ bừng.

Nghe thấy tiếng gọi chói tai của phụ nữ, Trần Lương lúc này mới ý thức được mình vừa nãy lại nhìn ngơ ngẩn! Vội vàng để đứa bé trong lòng đứng thẳng xuống, nhẹ phúi bụi trên áo đối phương, nói với Ngải Thanh: “Tiểu đệ đệ, người nhà người đến rồi đi, lần sau ra ngoài phải cẩn thận chút nha!”

“Lương nhi, con ở đâu?”

“Mẹ, con ở đây,” Hướng phía sau, Trần Lương lớn tiếng đáp, “Tiểu đệ đệ, ta phải đi rồi, người ở đây, ngoan ngoãn chờ người nhà đến.” Nhìn thấy một phụ nhân cách đó không xa chạy nhanh đến, Trần Lương mới yên tâm rời đi, đột nhiên, cảm giác góc áo bị người kéo lại, xoay đầu, vội hỏi, “Còn có gì sao?”

“Người tên gì?” Ngải Thanh cũng không biết mình sao nữa, chỉ nghĩ nhất định phải biết tên đối phương, ừm, đại khái có thể là vì đối phương là ân nhân của mình đi, mình tương lai có cơ hội báo ơn.

“Ha hã, tiểu đệ đệ, đệ phải gọi ta đại ca ca nha. Nhớ kỹ, ta tên Trần____Lương, nhĩ đông trần, lương trong lương thiện, phải nhớ kỹ a.” Cười đáp với đứa bé trước mắt, tuy biết đối phương chỉ là đứa bé 4, 5t, chưa chắc có thể nhớ được mình.

“Trần Lương, Trần Lương, ừm, ta nhớ rồi.” Nói rồi, liền kéo tay trái của Trần Lương lên, viết xuống ba chữ “Tô Ngải Thanh” trên lòng bàn tay, “Đây là tên ta.”

Cảm nhận độ ấm và cảm xúc từ lòng bàn tay truyền tới, Trần Lương đột nhiên cảm thấy có chút ngứa. Nhớ đến trên người mình còn giữ sản phẩm thủ công buổi sáng chưa bán hết, Trần Lương vội vàng chọn một con châu chấu làm bằng tre to nhất đưa cho đứa bé, “Cầm lấy, đây là ca ca cho đệ.” Nói xong liền nhanh chóng chạy đến hướng mẫu thân.

Nhìn châu chấu đồ chơi trong tay, khóe miệng Ngải Thanh nhếch lên cao hơn.

“Trần____Lương.” Ngải Thanh nhắm trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói (sau này mình sẽ viết tắt tgclmn): mấy đồ gia vị kia đều là tìm thấy trên baidu, mẹ du cường đại.

bánh hải đường

bánh đậu xanh

bánh bách hoa

bánh hoa quế

8. Chương 8: Tiểu Tuần Lang (aka Chàng Đẹp Trai)

“Thanh nhi, ăn cơm thôi!”

“Dạ, vú nương, biết rồi, con tới ngay!” Vườn rau hậu viện vang lên một tiếng trả lời trong trẻo, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo dài xanh xám mộc mạc đang ngồi xổm trong vườn rau nho nhỏ, nghiêm túc phân chia mướp trên giàn gỗ, hái mấy trái mướp non xuống. Chờ lúc thu dọn không sai biệt lắm, thiếu niên chậm rãi đứng lên, nhìn từ đằng sau, là một bóng lưng thon mảnh; có lẽ do thời gian ngồi xổm quá lâu, lại có chút không vững, thiếu niên vội vàng vịn giàn gỗ bên cạnh, chờ sau khi cơn choáng váng qua đi, liền xoay người.

Ánh vào tầm mắt là một khuôn mặt khiến người cực kỳ hâm mộ, tuy mặc đồ vải thô, lại không chút ảnh

hưởng khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên. Trán trắng ngần rịn mồ hôi nhễ nhại, đứng dưới mặt trời buổi trưa, lại như một tảng trong suốt, một đôi mắt to như khảm ngọc lưu ly lóng lánh chói mắt, lông mi dài lạnh lợi chớp, mũi cao thẳng, miệng nhỏ hồng, tôn lên mặt nhỏ trắng ngần sạch sẽ, tỉ lệ vừa vặn, tỉ mỉ quan sát, còn có thể nhìn thấy hai lúm đồng tiền không rõ ràng lắm trên mặt thiếu niên, rất đáng yêu.

Thiếu niên rảo bước đến trước giếng nước, bỏ tay vào trong chậu nước bên cạnh, sau khi rửa cẩn thận, cầm khăn trên ghế đầu lên lau sạch. Đôi tay sau khi rửa sạch, thon dài, tinh tế.

“Thanh nhi, đừng làm nữa, mau đến ăn cơm!” Tiếng đồng dạng vang lên lần nữa.

“Dạ, vú nương, Thanh nhi xong rồi, đến ngay!”

Thì ra, đây là Tô Ngải Thanh, nói chính xác, đây là Tô Ngải Thanh 10 năm sau.

Thời gian vội vã, trong nháy mắt, cách ngày Ngải Thanh đến nhà này, đã 10 năm rồi, tiểu chính thái 5t năm đó, hiện nay đã sớm lớn thành thiếu niên anh tuấn 15t.

“Vú nương, Anh nhi tỷ, trưa nay ăn gì?” Sải bước vào nhà bếp, Ngải Thanh liền hỏi hai nữ tử bên trong.

“Đều là món người thích, hôm nay ăn thêm chén cơm.” Trả lời là một nữ tử trẻ tuổi. Nữ tử ước chừng 15, 16t, làn da trắng ngần tuy không bằng thiếu niên, nhưng cũng sạch sẽ, khuôn mặt thanh tú treo nụ cười nhàn nhạt, phôi vảy dài màu xanh nhạt vừa người, lộ rõ vóc dáng đẹp của nữ tử.

“Ách, Anh nhi tỷ, ta bình thường cũng ăn rất nhiều được không? Người xem, ta gần đây đều mập rồi.” Nói rồi, Ngải Thanh còn vỗ vỗ hai má mình, chu miệng nhỏ, dị thường buồn cười, lại cũng không mất vẻ đáng yêu.

“Xi!” Đáp lại thiếu niên chỉ có hai tiếng cười nhạt.

Nhìn hai người chê cười không chút kiêng dè trước mắt, Ngải Thanh nghiêm mặt lại, phối với khuôn mặt như vậy, người bình thường vừa nhìn còn tưởng là không có được đồ đang làm nũng.

10 năm trôi qua, nhà này sớm đã có biến hóa rất lớn.

Biến hóa lớn nhất, nhất là quan hệ của Ngải Thanh và Lý Anh.

10 năm trước, Lý Anh đối với Ngải Thanh tràn đầy khinh thường và địch ý. Hai người 10 năm sau, lại sớm đã biến chiến tranh thành tơ lụa, chuyện cũ năm xưa cũng chỉ là chuyện cười dư thừa của hiện tại mà thôi.

Lý Anh là thật sự thích Ngải Thanh trước mắt, thích như đệ đệ ruột. Còn nhớ, trước 5t, tiểu tử này ỷ vào sự cưng chiều của mẹ, khắp nơi đối địch với mình, ở trước mặt mẹ, giả vờ ngoan ngoãn thiện lương, lúc đối mặt với mình, lại là tình cảnh khác, hung hăng càn quấy bá đạo vênh váo. Mỗi lần gây họa xong, liền làm nũng, chảy nước mắt, còn nói dối “Vú nương, lần này tha thứ cho Anh nhi tỷ tỷ đi, nàng lần sau nhất định không dám nữa”, mẹ là thương đứa trẻ này tự đáy lòng, cũng không hỏi chuyện đã qua, liền trực tiếp xử phạt mình, một đứa trẻ như vậy, sao có thể làm người thích, mình đời này đã định là không thể hài hòa với nó.

Nhưng, không ngờ, một lần rơi xuống nước, tỉnh lại lần nữa, sự tình lại có chuyển biến. Đứa nhỏ sau khi tỉnh lại, lại như biến thành người khác, là thật sự ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhìn ra được, ý rất để ý cách nhìn của mình với y, luôn nghĩ mọi cách nịnh mình, mỗi lần khi mình nói lời châm chọc y, cũng chỉ cười cười, hôm sau lại như không có chuyện gì, vẫn cười với mình. Lý Anh là thật sự không hiểu, đứa nhỏ này, lại đang giở trò gì?

Quan hệ của hai người chân chính cải thiện, là vào lúc sinh nhật 7t của Lý Anh. Tiểu tử đó cũng không biết là học từ đâu, lại làm một cái bánh ngọt gọi là “bánh sinh nhật” cho mình, còn hát bài “sinh nhật vui vẻ”, mình lúc đó là thật sự bị cảm động! Mẹ từ khi mình ra đời đã đến Tô gia, một lòng chỉ muốn báo đáp ơn đức của Tô gia, đối với mình tuy thương yêu, lại không cưng chiều, sinh nhật của mình, mỗi lần cũng chỉ qua loa xong chuyện, chỉ bởi vì mẹ không muốn thêm phiền cho Tô gia, nhưng hiện nay, nhìn tiểu quỷ không biết lúc nào bắt đầu không còn chán ghét trong mắt mình nữa này, kích động trong lòng là khó mà nói rõ.

Từ đấy về sau, Lý Anh liền bắt đầu thử lần nữa đối đãi Tô Ngải Thanh, mà kết quả hiển nhiên là khiến người vui vẻ!

Nhiều năm như vậy, Lý Anh sớm đã xem Ngải Thanh thành đệ đệ ruột của mình, tuy bởi vì do hoàn cảnh sống từ nhỏ, tạo thành tích cách lãnh đạm hiện tại của Lý Anh, nhưng Ngải Thanh là thật sự biết, Lý Anh là quan tâm mình, cũng yêu vú nương.

Cơm trưa kết thúc trong cảnh trêu đùa chọc cười.

Ngải Thanh về đến phòng mình.

Đi đến trước bàn trang điểm, Ngải Thanh cầm hộp gỗ đàn hương màu nâu đỏ bên trái trên bàn lên, sau khi cẩn thận lau nhẹ, lấy chìa khóa trên cổ ra, mở hộp gỗ ra.

Khiến người hiếu kỳ, là thứ gì khiến thiếu niên quý trọng như vậy.

Hộp gỗ mở ra, kiểm tra kỹ, trong hộp không có ngọc thạch, châu báu có vẻ quý giá gì, chỉ có một con châu châu bằng tre im lặng nằm giữa hộp, có lẽ là do lâu năm, tre đã trở nên vàng giòn, nhưng châu châu lại vẫn phần chấn tinh thần.

Ngải Thanh cẩn thận cầm nó lên, để ở khoe miệng thổi thổi, cảm nhận rung động của châu châu.

Đây là một bí mật trong lòng Ngải Thanh, một bí mật cả vú nường kính yêu nhất và Anh nhi thân cận nhất cũng không nói cho biết.

10 năm trước, gặp gỡ vội vã trong chợ phiên, khiến Ngải Thanh khó mà quên, từng màn qua lại thường xuất hiện trong mơ của Ngải Thanh. Tuy đã qua 10 năm, tuy đối với bộ dáng của thiếu niên cứu mình một mạng kia đã trở nên mơ hồ, nhưng Ngải Thanh lại biết người đó nhất định là anh tuấn, hơn nữa có một đôi mắt vô cùng ôn nhu. Mỗi khi nhớ đến mấy cái này, khóe miệng Ngải Thanh luôn sẽ không tự giác nhếch lên.

“Trần____Lương!” Cái tên này, trong 10 năm đã bị Ngải Thanh kêu vô số lần, nhưng lại luôn không biết chán, cả Ngải Thanh cũng rất hiếu kỳ, vì sao mình sẽ đối với một người khách qua đường trong cuộc đời nhớ mãi không quên như vậy, có lẽ hẳn chỉ có một giải thích: người đó là ân nhân cứu mạng của mình.

Nhưng Ngải Thanh lại chưa từng nghĩ, ba mẹ viện trưởng cũng là ân nhân cứu mạng của mình, mình đến dị thế tuy thường sẽ nhớ đến họ, nhưng lại chưa từng cố chấp như với thiếu niên đó.

Ngải Thanh đáng thương, ở hiện đại sống 18 năm, mỗi ngày bận học, làm việc, kiếm tiền, chưa từng yêu đương, càng không biết, mình hiện tại nhớ như vậy, kỳ thật gọi là “tương tư”, càng sẽ không hiểu, một lần thoáng nhìn 10 năm trước, chính là “nhất kiến khuynh tâm” (*mới gặp lần đầu đã đem lòng cảm mến*)!

Tgclmn: Ha hả, muốn chủ yếu vẫn là kể cuộc sống chúng ta diễn sau này của phu phu, cho nên tăng nhanh tốc độ.

Lý Anh, không phải là pháo hôi tà ác nha.

Tôi đã sửa miêu tả về Lý Anh chương trước một chút, ha hả, lúc đầu không nghĩ kỹ tính cách của Lý Anh.

Hôm nay nhân cơ hội sửa đổi.

9. Chương 9: Bà Mỗi Giả

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày này, chỉ có Ngải Thanh và Lý thị ở nhà.

Một hộ nông gia trong thôn gả nữ nhi đi xa, vừa vặn người gả đi lại là tỷ muội tốt nhất trong thôn của Lý Anh, thế là theo lời mời của bạn tốt, Lý Anh liền đáp ứng cùng đi, cũng tiện trên đường có một người chăm sóc và làm bạn với nhau, chờ sau khi hôn lễ kết thúc, lại cùng người nhà mẹ tỷ muội cùng về thôn. Đối với Lý thị trước giờ trông nữ nhi rất chặt, lần này lại không ngăn cản, một là, người nông thôn vốn đối với nữ

nhi chưa gả không trói buộc quá chặt, dẫu sao nữ nhân có bản lĩnh làm nông và trị gia tốt hơn chỉ biết tứ thư ngũ kinh, cho nên trong thôn cũng có thể thường xuyên thấy bóng dáng Lý Anh chưa gả ở bên ngoài làm việc; lý do thứ hai, Lý thị kỳ thật cũng muốn để nữ nhi dính chút hỉ khí của tân nương, có thể sớm ngày gả được lang quân như ý, Anh nhi đã 17t rồi, chậm chạp chưa thấy động tĩnh gì, phải biết, nữ nhân 14t đã có thể gả đi, nhưng Anh nhi trước mắt đã tròn 17, mắt thấy sắp 18, này sao không khiến Lý thị sốt ruột; lý do cuối cùng, là dự định trong lòng Lý thị luôn nghĩ đã lâu.

Chủ ý của Lý thị đã định, lại không ngờ, chuyến đi lần này lại sẽ mang đến nguy cơ lớn cho trong nhà mai sau.

Ngày này, Ngải Thanh lại ở trong vườn rau hậu viện bận làm cỏ bón phân, đây là khối đất độc quyền lúc y 6t đặc biệt xin vú nương, không được y đồng ý, bất cứ ai đều không được phép bước vào. Bên trên trồng rất nhiều rau cải theo mùa. Trong vườn rau chữ thập đan xen, lối ra từng hàng trên bờ ruộng trước mắt trồng là _____ ớt xanh và ớt đỏ Ngải Thanh thích nhất, nhiều ớt như vậy, Ngải Thanh cũng không sợ ăn không hết, trừ ngày thường dùng nấu ăn, Ngải Thanh định lấy ra một phần phơi khô làm thành ớt khô, treo trên xà tùy thời lấy dùng, còn lại thì rửa sạch phơi khô nghiền nát thành bột, ấn định tỉ lệ phối với tỏi, muối ăn, rượu Tam Hoa, sau khi trộn đều bỏ vào trong lọ sành làm thành tương ớt. Như vậy, liền có thể giải quyết vấn đề gia vị quan tâm nhất trong một năm của Ngải Thanh.

*tương ớt: (mị cũng là không cay không vui)

Đang lúc mùa hè, trong vườn rau từng cây ớt tình hình sinh trưởng rất đáng mừng, rất dễ tưởng tượng ra tình cảnh được mùa ngày sau. Nơi giữa bờ ruộng, trừ lối đi ra vào, Ngải Thanh dựng không ít giàn trúc kiên cố, dây mướp, dưa leo, bí đao quấn quanh, bò lên trên, rất náo nhiệt.

Mặt trời sau trưa rất độc, chiếu đến cổ họng Ngải Thanh có chút khát khô, liền muốn đi nhà bếp rót chút nước uống. Lúc đi ngang qua cửa phòng vú nương, nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện của nữ nhân, vốn vú nương ở trong thôn chính là một người hiền lành, ngày thường cũng có rất nhiều người đến tán dóc, cho nên, Ngải Thanh đối với tiếng nói chuyện cũng không lạ lẫm, nhưng một câu “Không biết bà mối Giả có thể giúp một tay không” lại thu hút sự chú ý của Ngải Thanh.

“Bà mối?” Vú nương sao sẽ đột nhiên muốn tìm bà mối giúp, có việc gì mà cần bà mối? Sẽ không phải là tìm cô nương cho mình chứ, ách, mình hiện tại có vẻ như còn chưa thành niên. Trong đầu Ngải Thanh cấp tốc quay cuồng nghĩ.

Không được, mình phải nói chuyện đàng hoàng với vú nương, để bà sớm ngày bỏ đi ý nghĩ không đáng tin này, mình không muốn làm tân lang chưa thành niên, càng không muốn tìm một cô nương chưa thành niên làm thê tử.

“Két!!”

Hai nữ nhân trong phòng rõ ràng bị tiếng cửa đột ngột đẩy ra làm bối rối, vẫn là Lý thị phản ứng nhanh, vội vàng hỏi: “Thanh nhi, sao hoảng hốt vậy, con tìm vú nương có chuyện?”

“Ách” Minh dù sao cũng không thể nói mình không muốn cưới, này cũng quá trực tiếp, nhưng hành động đột nhiên đẩy mạnh cửa ra này, cũng không thể miễn cưỡng cho qua a; có điều, cứ vậy rời khỏi, mình không cam lòng, nếu không thì bị bán còn không biết là chuyện gì? Minh nhất định phải ở lại, nghe ngóng chút, dẫu sao biết mình biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng mà.

“À, con vừa làm việc ở hậu viện, có chút khát nước, vú nương, chỗ người có nước không?” Ngải Thanh vội vàng đi vào phòng, tìm ghế trống bên cạnh liền không chút khách khí ngồi xuống.

“Đứa nhỏ này, lần sau không thể hấp tấp như vậy nữa, biết không? Trên bàn còn có trà, vú nương rót cho con.” Nhìn Ngải Thanh ngồi một bên, vú nương đành chịu cười nói, điệu bộ muốn đi rót trà.

“Vú nương, Thanh nhi tự làm được rồi, hai người nói tiếp đi, Thanh nhi thề tuyệt sẽ không quấy rầy.” Vội vàng giành lấy ly trà, cầm ấm nước lên rót, nếu không thì sao ở lại nghe ngóng đây.

Nhìn thiếu niên ngồi một bên không định đi, Lý thị sao có thể không nhìn ra tính toán nhỏ trong lòng y, có điều, cũng không định ngăn cản, dẫu sao chuyện này thêm một người biết, cũng có thể ra thêm chủ ý, đừng

thấy Thanh nhi nhỏ, đứa nhỏ này chủ ý quỷ quái rất là nhiều, 10 mấy năm nay, mình đã được kiến thức qua, nói không chừng, trong chuyện này thật có thể ra chút chủ ý cho mình.

Thấy vú nương không có ý đuổi mình, Ngải Thanh liền yên tâm, vừa làm bộ uống nước trong ly trà, vừa lại lên đánh giá “bà mối” đối diện.

Hóa ra, đây chính là “bà mối” trong truyền thuyết a, tuy trên mặt không có “nốt ruồi” như trên tv, nhưng vóc dáng trái lại rất giống, đều là tròn trịa, không biết nói chuyện có phải cũng khéo ăn khéo nói như thế.

“Bà mối Giả, bà đừng để ý, đứa nhỏ này a, bị ta từ nhỏ chiều hư rồi, không biết lớn nhỏ.” Vú nương đầy mặt tươi cười nói với “nữ phúc hậu” đối diện.

“Ha hã, không sao, con nít mà, vẫn là hoạt bát tốt hơn, nhìn đứa trẻ này, thật tinh thần.” Bà mối Giả cũng vội nói, đầy mặt tươi cười, nói thật, phỏng chừng kẻ hở nếp nhăn này nói không chừng thật có thể kẹp chết một con ruồi.

“Vậy chúng ta nói tiếp chuyện vừa rồi?”

“Được được, Lý đại thẩm, bà yên tâm, mấy trăm dặm quanh đây, không ai không biết bà mối Giả ta, ta làm mối cho người khác hơn 20 năm, phu thê xúc tiến này a, còn muốn nhiều hơn muối bà ăn qua, hơn nữa, còn cam đoan bà phu thê hòa thuận, cuộc sống thoải mái. Xa tôi không dám nói, nhưng phụ cận đây, bà mối Giả tôi nếu tính thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.” Vương bà bán dưa* này, tinh thần tự bán tự khen thật là sâu sắc bày ra trên người bà, Ngải Thanh ở một bên phun tào, quả thật chính là khoác lác không viết nháp.

*Vương bà vốn là một nam nhân cổ đại lấy bán dưa leo kiếm sống, mới đầu không bán được thế là hấn dựa vào tài ăn nói tự khen dưa mình bán, được hoàng đế lúc đó thưởng thức, khen ngợi cách thức của hấn, họ Vương tên Pha, bởi vì hấn nói chuyện dông dài, hết như các mẹ các bà, mọi người liền tặng hấn một ngoại hiệu_____ Vương bà.....v.v (theo baidu)

“Phụ phụ Trương Đại Sơn trấn kể bên nghe nói qua chưa, kết hôn mới không quá 5 năm, liền đã có ba nam một nữ, người một nhà bốn đời ở chung, phụ tử tử hiếu, mẫu tử tôn kính, cuộc sống trải qua rất sôi động.” Ai biết Trương Đại Sơn, Lý Đại Sơn, Vương Đại Sơn a, toàn dựa vào miệng của bà, nói ra ai tin, xem chúng tôi như đứa ngu à, hừ.

”Ấy, ai nói không phải, bà mối Giả bà đáng tin nhất, nếu không, ta cũng sẽ không tìm bà a, bà nói phải không? Lý thị nghe thấy lời của bà mối Giả, rất vui vẻ, xem ra lần này thật là tìm đúng người rồi, hôn sự của Anh nhi cuối cùng có chỗ trông cậy, như nhìn thấy cảnh Anh nhi thân khoác đồ đồ xuất giá, Lý thị cười không khép được miệng, vội vàng bưng trà lên cho bà mối Giả nói đến nước miếng tung bay ở một bên.

Không phải chứ, vú nương, người còn tin thật á, con không muốn cưới vợ a.

“Lý đại thẩm, bà đã tin tôi, vậy tôi cũng nhất định sẽ dốc hết sức lực, khẳng định sẽ tìm một nơi chốn tốt cho khuê nữ bảo bối của bà, chuyện này, bà yên tâm đi; khuê nữ kia của bà, tôi gặp qua, tướng mạo đó, thế nào cũng phải tìm nhi tử của nhà lão gia địa chủ, kém nữa, cũng phải tìm gia cảnh giàu có trong thôn, không thể để khuê nữ tốt như vậy chịu chút thiệt nào, chịu chút ủy khuất nào.” Bà mối Giả vỗ ngực cam đoan.

Nghe đến đây, lòng luôn căng của Lý thị cuối cùng yên lại.

Ngải Thanh lại sưng sờ!

Đây là tìm chồng cho Anh nhi, không phải tìm vợ cho mình?

Nghe đến đây, tim treo lơ lửng của Ngải Thanh đã thả xuống hơn nửa. Nhưng nghĩ đến Anh nhi, tim vừa thả xuống lại bị đá đến cuống họng. Anh nhi biết chuyện này không? Nhìn dáng vẻ của vú nương, rõ ràng là muốn nhân khoảng thời gian Anh nhi không ở nhà, chuẩn bị tiền trăm hậu tấu đây mà. Làm một người hiện đại, đối với chuyện cha mẹ ép gả cũng chỉ từng xem trong sách, hiện đại chú trọng yêu đương tự do, tuy cũng có ép buộc, nhưng đó cũng phần nhiều là liên hôn chính trị. Nhưng trước mắt bên cạnh mình sắp rõ ràng xảy ra chuyện này, Ngải Thanh không bình tĩnh được.

Ngải Thanh biết, hai năm này, đối với hôn sự của Anh nhi, vú nường cảm ràm không ít, nhưng cũng chỉ tới mức nói bằng miệng, cũng không có đến mức hành động, hơn nữa, mỗi lần vừa nhắc tới, liền sẽ nhận được mắt lạnh của Anh nhi, tiếp đó liền dừng dừng rồi khỏi.

Xem ra, vú nường là thật sự sốt ruột rồi!

Tuy hiểu đạo lý thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, nhưng Ngải Thanh vẫn không tán đồng cách làm lên giấu Anh nhi tìm bà mối kiếm con rể của vú nường, phải biết, hôn nhân không có tình yêu nhất định chỉ sẽ làm hai người đau khổ. Chung sống mấy năm này, khiến Ngải Thanh càng thêm rõ ràng, tuy sinh ở nông thôn, nhưng Anh nhi lại luôn là người vô cùng chủ kiến, bề ngoài dừng dừng, nhưng trong lòng lại dám làm dám chịu, này mới là tính tình thật của Anh nhi. Hạnh phúc của Anh nhi nên do chính nàng làm chủ.

Nghĩ đến đây, Ngải Thanh cảm thấy mình cần nói chuyện với vú nường.

Tgclmn: Hết cách, tôi chính là một người ót khổng a, nhưng cũng là một người mỹ thực khổng, ha ha, chờ mong chứ.

Người nông thôn thích tính tuổi ta, cho nên, tuổi thực tế của Lý Anh là 16t.

10. Chương 10: Đáp Ứng Rồi?!

Lại thương lượng với Lý thị một hồi, bà mối Giả lắc eo to của bà vui vẻ rời đi.

“Vú nường, chuyện người tìm chồng cho Anh nhi tỷ, có nói với nàng chưa?” Nhìn thấy “eo to” vừa đi, Ngải Thanh liền lập tức hỏi vú nường.

“Ách, còn chưa,” Câu hỏi đột ngột của Ngải Thanh khiến Lý thị rõ ràng ngớ một lúc, “Nhưng ta là mẹ nó, giúp nó tìm một lang quân như ý, là vì tốt cho nó. Con xem Anh nhi tỷ của con, đều sắp tròn 17 rồi, còn chưa có nơi chốn, người làm mẹ, có thể không lo lắng sao?”

“Thanh nhi rõ ràng, vú nường chắc chắn không hại Anh nhi tỷ, nhưng hôn nhân đại sự, vẫn là phải chính Anh nhi tỷ làm chủ, nếu nàng không thích, người phải làm sao?” Nghe thấy giải thích, Ngải Thanh cũng hiểu lo lắng và quan tâm của vú nường với tương lai của nữ nhi mình, nhưng hiểu thì hiểu, lại không có nghĩa y sẽ tán thành cách làm như vậy.

“Haizz, Thanh nhi, con xem Anh nhi tử của con, bộ dáng nó không đủ tốt sao, ngay trong mấy thôn phụ cận đây, tướng mạo của Anh nhi tử của con đều là thượng đẳng, nhưng chính là không ai đến cửa cầu hôn, đây là vì sao, Thanh nhi con có nghĩ qua chưa?” Thấy Ngải Thanh vẫn không tán đồng chủ ý của mình, Lý thị quyết định nói bóng nói gió.

“Này....” Ngải Thanh kỳ thật biết vú nương nói đúng, mấy năm nay, Anh nhi ngày càng xinh đẹp, trong việc nông và việc nhà cũng có thể làm, nhưng chính là không ai đến cửa cầu hôn, nói chính xác, là không ai dám đến cửa cầu hôn, tính cách của Anh nhi quá lãnh đạm, ở trước mặt người nhà còn như vậy, đến trước mặt người ngoài, không phải liền thành “thanh cao”, đối mặt với người luôn cho người khác cảm giác “cao cao tại thượng” như vậy, mọi người cũng chỉ có thể đứng ở xa nhìn, trừ phi có nhiệt tình và động lực như núi lửa, bằng không tuyệt không thể đi trêu chọc, dẫu sao người nhà nông vẫn hi vọng vợ mình là vui tươi, có thể ở chung tốt với người khác và phụng dưỡng mẹ chồng.

Thấy lòng Ngải Thanh rõ ràng dao động, Lý thị vội vàng thêm lửa, “Thanh nhi con cũng biết, tính cách của Anh nhi tử của con thật sự quá lạnh, sao còn có người dám đến cửa cầu hôn a? Ta tìm bà mối Giả giúp, kỳ thật cũng chỉ là muốn hỏi thăm chút, xem thử phụ cận đây có nhà nào tốt, nếu có người thích hợp, để Anh nhi tử của con và người ta gặp mặt nói chuyện thử, cũng không thật sự là nhất định phải gả nó đi.”

Lòng Ngải Thanh càng thêm dao động, ý của vú nương là tìm bà mối kiếm con rể chỉ là vì xem thử chọn người thích hợp, chờ lúc tìm được, để Anh nhi tử xem mắt, hợp thì kết hôn, không hợp cũng không sao? Cách làm này trái lại không tệ, một mặt, Anh nhi thật sự quá hướng nội, bảo nàng chủ động đi kết giao, đó là tuyệt không thể, vậy không bằng thông qua xem mắt để quen biết. Hơn nữa, người hiện đại xem mắt không ít, ông chủ quán ăn của mình và bà xã ông chính là xem mắt mà quen, nhưng cũng vô cùng yêu nhau; mặt khác, vú nương cũng chỉ là tìm thử người thích hợp, không phải ép buộc Anh nhi xuất giá. Nói như vậy, cách nghĩ của vú nương cũng không tệ.

“Vú nương đã nói như vậy, vậy, được rồi; có điều, vú nương người đã đáp ứng, chỉ là xem mắt, tuyệt không phải ép buộc thành thân.”

“Ha hã, biết rồi biết rồi, đứa nhỏ này, rốt cuộc ai là mẹ của Anh nhi a, ta còn có thể bán nữ nhi sao?” Nhìn thấy Ngải Thanh cuối cùng thỏa hiệp, Lý thị rất vui vẻ, “Nhưng con phải tạm thời giữ bí mật cho vú nương, nếu không thì, vú nương còn không bị ”mất lạnh” của Anh nhi tử của con đông chết?” Lý thị trêu chọc nói.

“Dạ, Thanh nhi biết. Chỉ cần vú nương không quên mình đã đáp ứng.” Ngải Thanh vẫn xác nhận nhiều lần.

Mấy ngày tiếp theo, bóng dáng của bà mối Giả liền luôn xuất hiện ở Tô gia, bên cạnh cũng nhất định sẽ mang theo mấy bức chân dung của nam tử chưa kết hôn; hơn nữa mỗi lần đến, không ở hai ba canh giờ là tuyệt không thể rời đi, nghiêm nhiên thành khách quen gần đây của Tô gia. Gặp đúng thời gian ăn cơm, Lý thị cũng sẽ mời bà cùng ăn, Ngải Thanh cảm thấy, từ sau khi bà đến, gạo trong lu gạo nhà mình liền nhanh chóng ào ào cạn dần.

Nhưng nửa tháng trôi qua, Lý thị vẫn không tìm được nam tử thích hợp, nếu không phải nam tử tướng mạo không được, thì là nhà trai có mẫu thân hà khắc, còn không thì trong nhà thật sự keo kiệt, tóm lại, trong mắt Lý thị, người bà mối Giả chọn thật không ra sao, thời gian dài, cũng đối với năng lực làm việc của bà nảy sinh hoài nghi, dần dần có bất mãn.

Ngày này, bà mối Giả lại lắc cái eo to mẩy của bà đến cửa, trong tay chỉ cầm một cuộn tranh.

Lý thị không vui dẫn bà vào cửa, không pha trà lần nữa, trực tiếp rót nước trong ấm trà cho bà.

“Ôi, Lý đại thẩm, tiểu tử anh tuấn kia của bà đi đâu rồi, hôm nay sao không thấy y?” Bà mối Giả hiển nhiên cũng không để ý hành động của Lý thị, còn tự thân quen lên tiếng.

“Bận việc trong vườn rau hậu viện,” Lý thị trả lời, đột nhiên đổi đề tài, “Ta nói, bà mối Giả, lúc đầu bà đã nói, phải tìm một nhà tốt cho khuê nữ của ta, nhưng đây đều hơn nửa tháng rồi, còn chưa có người thích hợp. Hôm nay đừng đánh lừa ta nữa, nếu không được nữa, ta cũng đành phải đổi người.”

“Ai ui, đại muội tử, lời này sao nói được, bà là quá quý báu khuê nữ nhà mình, mới không vừa ý đám người kia, có điều, hôm nay bảo đảm bà hài lòng, bà nếu không hài lòng nữa, ba chữ bà mối Giả ta sau này liền đọc ngược.” Xem ra lần này, bà mối Giả trái lại rất có tự tin, vừa nói, vừa cẩn thận mở cuộn tranh của mình.

Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của bà mối Giả ở đối diện, Lý thị cảm thấy, mình tin lần nữa cũng không sao cả, cùng lắm đổi người khác thôi.

Cuộn tranh từ từ, rất nhanh bị mở ra hoàn toàn.

Trên tranh là một nam tử hơn 20t, vóc dáng cường tráng cao to, đường nét khuôn mặt rắn chắc mà lại sâu sắc, lộ ra sự cương nghị, trán đầy hiển hiện mặt mũi hăm hở, mày rậm mắt to vừa nhìn liền biết là người thật sự ôn nhu, sống mũi cao thẳng càng thêm vài phần khí chất, môi dày vừa phải, tỉ lệ rất tốt, không bạc tình.

Này thật là một nam tử tướng mạo đường đường, anh tuấn cương nghị, xứng với Anh nhi nhà mình, tuyệt đối không kém. Nhìn nam tử trong tranh, Lý thị lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ của Lý thị, bà mối Giả liền biết chuyện này nắm chắc chín phần rồi, lòng liền càng thêm cao hứng.

“Thế nào, đại muội tử, lần này hài lòng chưa?” Bà mối Giả hơi ngẩng đầu nói với Lý thị, tuy là câu hỏi, nhưng vẻ tự đắc lại hiển rõ không nghi ngờ.

“Ừ, không tệ.” Tuy trong lòng đã hài lòng vô cùng, nhưng Lý thị vẫn quyết định bình tĩnh chút, tướng mạo trái lại ổn, nhưng gia thế vẫn rất quan trọng, “Chỉ là, không biết gia thế thế nào?”

“Này bà yên tâm, người trong tranh là người của thôn Trần gia, tên là Trần Lương, mấy đời trong nhà đều là người làm ruộng, thành thật hiền lành. 10 năm trước, Trần gia là một trong những nhà giàu nhất trong thôn, cha của Trần Lương là thôn trưởng trong thôn....”

Bà mồi Giã nói còn chưa xong, liền bị Lý thị vội vàng cắt ngang, “Bà nói 10 năm trước, đây là chuyện thế nào, lẽ nào hiện tại gia cảnh sa sút? Bà không phải hại nữ nhi ta chứ?”

“Ôi, ta nói bà để ta nói hết đã, được không. Không sai, 10 năm trước, Trần phụ vì bệnh mà mất, Trần mẫu và phu quân phu thê tình thâm, lúc này cũng rất nhanh đổ bệnh. Đáng thương Trần Lương năm đó mới 13t, cứ thế một mình gánh cả nhà.” Nói rồi, bà mồi Giã còn thỉnh thoảng lau khóe mắt, tuy không có một giọt nước mắt nào.

Lý thị nghe đến đây, đột nhiên nhớ đến cảnh ngộ hồi trẻ của mình, khó tránh cảm động lây, nhất thời tức cảnh sinh tình, trái lại thật sự ứa nước mắt.

Thấy Lý thị động tình, bà mồi Giã vội vàng nói tiếp, “Bà nghĩ đi, một đứa trẻ 13t, nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không tính lớn, vừa bận xử lý hậu sự của cha, vừa còn phải chiếu cố mẹ bị bệnh, này không phải gánh nặng lớn sao? Nhưng Trần Lương cứ thế một mình chống đỡ, 13t liền vác cuốc xuống ruộng, gánh nước nấu cơm. Vốn cha nó lúc trước trái lại để lại không ít gia sản, nhưng từ sau khi mẹ bệnh, đều lấy tiền ra đi khám bệnh mua thuốc, sau mấy tháng, trong nhà liền thu không đủ chi, mượn nợ không ít.”

Cảm giác khát nước, bà mồi Giã vội vàng uống một hớp trà, sau khi nhuận họng, lại nói tiếp, “May mà tiểu tử Trần Lương này có bản lĩnh, một mình không chỉ lo liệu ruộng nương tốt, còn nuôi được một đám gia súc trong nhà. Đại muội tử, nghe qua ao cá chưa?”

Lý thị vốn luôn nghe kể, bị bà mồi Giã hỏi đột ngột, vội hồi thần, “Chính là cái ao đào hầm nuôi cá trong ruộng vừa ướt vừa thấp không thể trồng trọt, rất nhiều bùn lầy kia?”

“Không sai, biết là ai đi đầu không?” Bà mồi Giã lại ra vẻ huyền hoặc.

“Chẳng lẽ là.....”

“Không sai, chính là Trần Lương này. Phụ thân người ta nhìn xa, sớm để nó đọc ít sách, cho đến 13t, mới bỏ học. May mà đứa trẻ này thông minh, cứ thế làm ra một ao cá, hơn nữa lúc đó người trong thôn đều tưởng ruộng đó là vô dụng, cho nên Trần Lương chỉ tốn chút tiền liền có đến tay. Lúc này, ao cá kia của nó làm được rất tốt, cá nuôi vừa béo vừa to, chỉ tiền kiếm được đủ nó trả hết nợ trong nhà, còn có dư ngoài định mức.” Nói đến mấy cái này, tay chân bà mồi Giã đều vung vẩy.

Nghe đến đây, Lý thị cũng hiểu ý của bà mồi Giã, Trần Lương này, không phải hiện tại gia cảnh có bao giàu, mà là hẳn có một trái tim thất khiếu lung linh, phát tài là chuyện sớm muộn. Ở điểm này, Lý thị là tán thành bà mồi Giã, nam nhân này, có bản lĩnh quan trọng hơn sống dựa vào tiền tài của cha mẹ.

“Ôi, đáng thương đứa trẻ này, tuy hiếu thảo như vậy, nhưng mẹ cuối cùng không thoát khỏi diêm vương, 3 năm trước vẫn đi theo phụ thân nó rồi. Đã thủ hiếu 3 năm, nhớ di ngôn của mẹ trước khi lâm chung muốn nó nhanh chóng thành thân sinh con, bây giờ mới muốn nhờ ta giúp nó xem thử, có cô nương thích hợp không.”

Lời này bà mồi Giã nói đến trọn vẹn, thứ nhất nói Trần Lương là một người hiếu thảo, vậy chắc chắn cũng là người yêu thương nương tử, tuyệt sẽ không bắt nạt Anh nhi nhà bà; thứ hai là nhà Trần Lương hiện nay không có mẹ chồng cần phụng dưỡng, Anh nhi gả qua chắc chắn không bị mẹ chồng làm khó dễ; thứ ba, Trần Lương là người hiếu thảo, muốn nhanh chóng hoàn thành nguyện vọng của mẹ, hẳn là vội thành thân.

Nhìn Lý thị còn do dự, bà mồi Giã định cho một liều mạnh nữa, “Đại muội tử à, người ta hiện tại là bánh thơm, người muốn gả cho hẳn, rất nhiều, ta là nghĩ đến Anh nhi nhà bà thật sự xứng với hẳn, mới nói với bà trước. Bà nếu chần chừ nữa, ta không dễ nói với bên kia a.”

Lý thị lúc này thật là khó xử, mình hôm nay nếu không đáp ứng, con rể này sợ là sẽ bay đi, mình nếu đáp ứng, vậy không phải trái với lời hứa lúc đầu của mình với Thanh nhi sao?

“Muội tử, bà phải nhanh a, nhà khác còn đang chờ ta đi nói cho khuê nữ nhà họ? Bà nếu không được, ta đi đây.” Nói rồi, bà mồi Giã liền làm ra tư thế muốn đi.

“Ấy, ta nói bà sao gấp như vậy, gả nữ nhi là chuyện lớn, bà để ta nghĩ chút đều không được sao?” Lý thị nhìn bà mồi Giã muốn đi, liền lập tức đứng lên kéo lại, sợ bà đi nhà khác.

“Không phải ta không cho bà thời gian, mà là người muốn gả cho tiểu tử Trần gia quá nhiều, ta dù sao không thể chậm trễ người ta đi.” Trực tiếp ném mũi dùi cho người khác, chiêu này thật là cao, “Muội tử, ta hôm nay chỉ một câu, thành, hay không thành? Phải biết, bên bà thành rồi, ta còn phải đi hỏi xem ý kiến của nhà trai người ta nữa?” Ý trong lời, đừng kén nữa, bà chọn hẳn, hẳn chọn lại bà.

Nghĩ người ưu tú như vậy, Anh nhi nhà mình là tuyệt không thể từ chối, thế là cắn răng, Lý thị cuối cùng đáp ứng.

Tgclmn: Cuối cùng đột phát ba nghìn của ả a, ha ha.

11. Chương 11: Mang Thai Rồi?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý thị cuối cùng đáp ứng, bà mồi Giã liền vội vàng chạy đến nhà Trần Lương.

Bên Trần Lương trái lại không có cản trở bao nhiêu, rất nhanh liền đáp ứng.

Trần Lương năm nay 23, ở cổ đại trưởng thành sớm, có thể xem là thanh niên lớn tuổi. Trong 10 năm này, hẳn đều bỏ toàn bộ tinh lực vào trong việc nhà và việc nông, nương tựa lẫn nhau với mẹ cũng không cảm thấy cô đơn. 3 năm trước, mẹ mất, vốn Trần Lương cảm thấy mình một mình cũng có thể sống, nhưng Trần Lương luôn hiếu thảo, nghĩ đến di ngôn của mẹ, lúc này mới suy nghĩ sau khi mãn hạn thủ hiếu, lấy một

người vợ sinh đứa con, thế là liền tìm bà mối Giã giúp.

Chỉ nghe bà mối Giã đơn giản giới thiệu qua đối phương, Trần Lương cảm thấy chỉ cần người hiền lành thành thật là được, tướng mạo lại thật không phải quá quan trọng, thế là cũng không xem tranh của đối phương liền vội vàng đáp ứng.

Bà mối Giã hiển nhiên là người có chuẩn bị, nói với Trần Lương mừng 10 tháng tới là ngày tốt nhất, Trần Lương vốn không sao cả, cho nên liền để bà toàn quyền làm chủ, chỉ cần nói với hân đồ cần chuẩn bị là được.

Bà mối Giã vội vàng cười đáp ứng, sau khi thương lượng với Trần Lương sinh lễ cần cầu hôn cùng với quy củ đính hôn ba ngày sau, liền lắc eo to vui vẻ rời đi.

Ba ngày sau.

Nhìn sinh lễ bày đầy trong sân, cảm giác chấn kinh, khó mà tin, bị gạt nhất thời toàn bộ đều đập vào trong lòng Ngải Thanh: vú nương lại làm trái lời hứa của mình, tự chủ trương định hôn sự cho Anh nhi.

“Vú nương, người không phải đã đáp ứng Thanh nhi không tự làm chủ sao? Đây lại là chuyện gì?” Ngải Thanh chìm đắm trong đau lòng bị lừa gạt mang tới, ngữ khí cũng vô thức nặng thêm.

“Thanh nhi, vú nương đây không phải.....” Nhìn đứa bé từ nhỏ đều luôn tôn kính mình, hiện nay lại mang theo chỉ trích, lòng Lý thị có chút đau, nhưng nhiều hơn là có chút áy náy. Nhưng chỉ cần nghĩ đến con rể ưu tú kia, loại cảm giác áy náy này cũng rất nhanh tan biến.

“Ày, ta nói đại muội tử a, hôm nay là ngày lành, nhưng có vài lời bà mối Giã ta vẫn phải nói rõ với bà trước, căn cứ pháp luật nước ta, định hôn ngoài miệng đáp ứng, sau đó lại hối hận, bà là phải ngồi tù, nếu nặng, vậy chính là đi đầy.” Nhìn phản ứng của Ngải Thanh, phỏng chừng là muốn hủy hôn, này sao được.

“Này.....bà mối Giã, ta không có muốn hủy hôn, bà yên tâm!” Nghe thấy lời này, Lý thị không cao hứng, mình lúc nào biểu hiện ra dáng vẻ muốn hủy hôn.

Ngải Thanh nghe thấy lời của bà mối Giã, lại sững sờ, không ngờ, pháp luật thời đại này đối với định hôn kết hôn lại quy định nghiêm như vậy, nếu cố chấp vô lý giải trừ hôn ước, vú nương liền phải ngồi tù, nhưng Anh nhi làm sao đây?

Nghĩ đến đây, Ngải Thanh rồi rầm.

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Ngải Thanh, Lý thị biết, Thanh nhi vẫn nghĩ cho mình, “Thanh nhi, con tin tưởng vú nương, Anh nhi là máu thịt vú nương mang thai 10 tháng rớt xuống từ trên người, vú nương là tuyệt sẽ không hại nó. Lần này nếu không phải nhà trai quá ưu tú, vú nương cũng sẽ không dễ nhận lời như vậy.”

Ngẩng đầu nhìn chăm chú đôi mắt của vú nương, bên trong đều là tự tin với nhà trai và tình yêu của mẹ với Anh nhi, Ngải Thanh cảm thấy trước mắt cũng chỉ có thể định như vậy, hi vọng đối phương thật sự là lương duyên của Anh nhi.

Hôn lễ liền định mừng 10 hai tháng sau, xác thực có chút vội, nhưng lại là ngày thành thân tốt nhất trong một năm viết trên hoàng lịch.

Lại qua nửa tháng, Anh nhi trở về không hề báo trước.

Anh nhi là về một mình, lúc về đã là buổi tối, Ngải Thanh và Lý thị sớm đã ngủ, nghe thấy tiếng gõ cửa, vội vàng thức dậy.

Hai người mắt lim dim mở cửa, chỉ thấy mình Anh nhi ngoài cửa, có điều quần áo lộn xộn, sắc mặt mệt mỏi, ánh mắt mờ mịt, này dọa tỉnh hai người mở cửa, vội vàng dắt nàng vào nhà, sau khi vào phòng, Ngải Thanh liền đi nhà bếp nấu nước, để Anh nhi tẩy rửa.

Chờ sau khi hết thấy ổn thỏa, đã là nửa đêm.

Thấy Anh nhi mệt mỏi đầy mặt, Lý thị và Ngải Thanh quyết định vẫn chờ sau khi nàng nghỉ ngơi điều chỉnh, ngày mai lại nói với nàng hôn sự một tháng sau.

Hôm sau.

“Mẹ, người nói gì?” Lý Anh không dám tin nhìn Lý thị trước mắt, như mình vừa nghe thấy chỉ là hư ảo.

“Hôn sự đã định xong rồi, vào ngày 10 tháng 9. Đối phương thật là người không tệ....”

“Con không gả!” Trả lời là cự tuyệt kiên định, nói xong liền đứng lên chuẩn bị rời khỏi.

“Anh nhi, mẹ sẽ không hại con.” Nhìn Lý Anh lại định rời khỏi, Lý thị vội vàng thả nhẹ khẩu khí.

“Con không gả!”

“Con không gả, vậy được, mẹ nửa đời còn lại cũng đành phải làm bạn với chuột của địa lao.” Thấy nữ nhi cứng đầu, Lý thị cũng mặc kệ.

“Ý gì?”

“Anh nhi tử, nếu người không gả, căn cứ pháp luật, vú nương là sẽ bị bắt.” Ngải Thanh vốn định không mở miệng, lúc này cũng không thể không thấp giọng trả lời, trong lòng y cũng là rất áy náy.

“Cái gì?”

“Anh nhi”, “Anh nhi tử”

Lý Anh ngất xỉu.....

Tỉnh lại lần nữa, nhìn thấy chính là vẻ mặt giận dữ của mẹ và thần thái lo lắng của Ngải Thanh.

“Nói, nghiệt chủng trong bụng là của ai?” Lý thị thật sự quá tức, nữ nhi mình luôn tưởng theo khuôn phép cũ, lại làm ra chuyện mất mặt như vậy.

“Phụt”, cảm giác trong đầu đột nhiên như đứt một cọng dây, vượt ve bụng, mình mang thai rồi, mình lại mang thai hài tử của người kia.

“Anh nhi, con nói đi, con là muốn tức chết mẹ, phải không?” Nói rồi, nước mắt liền rơi đầy mặt.

Nhìn thấy mẹ thương tâm như vậy, Anh nhi không nhẫn tâm, cuối cùng vẫn nói sự thật.

Vốn Lý Anh đến thôn Đào Nguyên tỷ muội tốt gả đến, gặp được một tú tài ôn tồn lễ độ trong thôn, ở chung mấy ngày, liền sâu sắc bị thu hút lẫn nhau, vào một đêm trăng tròn, đã nếm thử cảm kỳ nam nữ thân mật. Tú tài một lòng muốn lấy Lý Anh, liền thương lượng với mẹ mình, ai biết lão thái thái lại không vừa ý Lý Anh xuất thân nhà nông, liền lấy cái chết uy hiếp ngăn cản hai người qua lại. Hai người thế là liền hẹn nhau bỏ trốn, nhưng Lý Anh ở bên chờ cả đêm, vẫn không nhìn thấy tú tài xuất hiện, cuối cùng tuyệt vọng, liền một mình vô tri vô giác lên thuyền về thôn Cổ Điền.

Nhưng không ngờ, sai trái đêm đó, lại sẽ có con.

Nghe đến đây, trên mặt Lý thị tức thì tràn đầy hối hận, thì ra đây đều là một tay mình tạo thành a, mình lúc đầu sao hồ đồ đồng ý cho Anh nhi đi xa?

Ngải Thanh nghe thấy cảnh ngộ của Anh nhi, thì tức muốn chết, trong lòng sớm đã mắng lão thái thái phá hoại tình cảm người ta kia cấu huyết lâm đầu, cùng lúc cũng tức giận tú tài kia vô năng.

Nhưng trước mắt gấp nhất vẫn là hôn sự nửa tháng sau.

Anh nhi đã không còn thân xử nữ, hơn nữa lại mang thai, cho dù Trần Lương tốt nữa, e rằng cũng quyết không thể chấp nhận đội “nón xanh” lóng lánh này trước khi cưới, bởi vậy, để Anh nhi gả đi là tuyệt đối không được, nhưng nếu không gả, người ta truy cứu, vậy là phải ngồi tù.

Người một nhà tình cảnh bi thảm.

Mấy ngày này, Lý thị bởi vì thương tiếc nữ nhi, lo lắng hôn sự mà đổ bệnh, Lý Anh lại bởi vì thai không ổn định cần phải nghỉ ngơi tốt, Ngải Thanh tức thì thành chủ định trong nhà.

Trận này người cả nhà đều rơi vào buồn rầu, căn bản không gọi lên chút thềm ăn gì, nhưng Ngải Thanh biết, cho dù sốt ruột, phiền não như vậy, dưỡng tốt cơ thể mới là căn bản, bản thân nhất định phải nuôi tốt bụng của các nàng.

Người mang thai thời kỳ đầu cần bổ sung lượng lớn chất protein và dinh dưỡng cao, mà người bệnh lại không thể ăn quá dầu mỡ, Ngải Thanh liền nghĩ đến canh cá.

Ngải Thanh mới sáng liền thức dậy đến chỗ ngư dân mua hai con cá trích tươi sống, cùng thuận đường mua ít đậu hũ, sau khi xách cá về nhà, liền ném vào trong lu nước. Ăn bữa sáng xong, đến vườn rau hậu viện chỉnh lý một phen, hái ba trái mướp non, hai trái dưa leo và một ít ớt xanh.

Lấy cá trong lu nước ra, để trên thớt, sau khi đập cá ngất, Ngải Thanh liền cầm dao trực tiếp mổ bụng, cạo mang đánh vẩy, sau khi rửa sạch vẩy khô, dùng ít muối và rượu gia vị ướp ngấm. Đốt lửa lên, bỏ dầu ăn vào trong chảo, chờ dầu nóng, cùng lúc, Ngải Thanh lại cắt khối đậu hũ mua về. Chờ hết thấy chuẩn bị xong, Ngải Thanh đặt tay trên nồi cảm nhận nhiệt độ của dầu một chút, thấy thời cơ chín muối, liền bỏ lát gừng sớm đã chuẩn bị xong vào trong chảo khử mùi, lại bỏ hai con cá trích vào trong chảo chiên, cho đến hai mặt đều thành màu vàng. Sau đó thêm nước sôi vừa đủ vào, bỏ ít khúc hành lá, rượu gia vị, đập nắp chảo lại, chờ cá chín.

Sau hơn 20 phút chờ canh cá nấu thành màu trắng sữa, Ngải Thanh liền mở nắp bỏ đậu hũ vào, rải chút muối, lại bỏ vào ít khúc hành, lại đập nắp dùng lửa nhỏ nấu.

Ước chừng qua 5 phút, Ngải Thanh lần nữa mở nắp nồi, phả vào mặt là một mùi canh cá tươi ngon, đậu hũ trắng mềm nổi trong đó, phối với canh cá màu trắng sữa càng khiến người thích nói không nên lời. Canh cá trích đậu hũ đại công cáo thành!

Sau khi bỏ canh cá vào tô giữ ấm, Ngải Thanh lại đơn giản làm trứng xào mướp và dưa leo trộn, mướp xanh vàng đan xen nhìn như rất ngon miệng, mà dưa leo trộn mát mẻ càng dễ khiến người thềm ăn.

Có lẽ thật sự là công hiệu của món ăn, buổi trưa hai người quả nhiên ăn không ít, lòng Ngải Thanh cũng cuối cùng yên hơn nửa, chỉ cần người tốt, hết thấy đều sẽ có cách!

*Canh cá trích đậu hũ

trứng xào mướp

dưa leo trộn

Tgclmn: chương tới, đại hôn.....

12. Chương 12: Ta Gả Thay?!

Một tháng nay, Ngải Thanh tốn hết tâm tư cải tiến thực đơn, muốn nâng cao sự thèm ăn của vú nương và Anh nhi.

Tuy có hiệu quả nhất định, nhưng đành chịu ngày cưới ngày càng gần, ai cũng không thể thoải mái.

Lý thị càng là hổ thẹn, rõ ràng đáp ứng lão gia phu nhân phải chăm sóc tốt Thanh nhi, kết quả lại ngược lại cần chủ nhân như Thanh nhi đến chăm sóc mẹ con mình, mỗi lần muốn thức dậy nấu cơm giặt đồ, lại bị Thanh nhi cứng rắn ấn về giường, để mình bớt buồn. Nhìn xem, mình đã tạo những nghiệt gì.

Ngày này, Ngải Thanh lại làm xong cơm bưng vào phòng, nhưng ba người nghỉ hôn sự 10 ngày sau, lại đều rầu rĩ, căn bản không động đũa nổi, rầu rĩ ai cũng không mở miệng.

“Anh nhi, mẹ xin lỗi con, nếu không phải mẹ tự chủ trương, thì cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Mẹ đã hại con rồi a. Hu hu.....” Lý thị mở miệng đầu tiên, lại nước mắt lượn quanh.

“Mẹ, Anh nhi mất mùi, mới sẽ tạo thành kết cục hiện nay, Anh nhi.....” Tuy luôn tính tình lãnh đạm, nhưng trong nhà gặp chuyện lớn như vậy, Lý Anh cũng nhịn không được rơi lệ.

Trong lòng Ngải Thanh cũng không dễ chịu, nhưng vừa nghĩ đến hai nữ nhân đã loạn thế trận, mình làm

traí trắng duy nhất trong nhà, nhất định phải kiên cường, “Vú nương, Anh nhi tỷ, hai người trước đừng vội, chúng ta sẽ có thể nghĩ được cách.”

“Thanh nhi, còn có thể có cách gì, lẽ nào phải tìm người gả thay sao?”

Một lời đánh thức người trong mộng.

Ngải Thanh và Lý Anh đều đồng loạt nhìn Lý thị.

“Mẹ, mẹ là nói, tìm người gả thay?” Lý Anh cân nhắc ý tứ nói.

Ý thức được lời mình vô thức nói ra lại thành cách duy nhất hiện nay, Lý thị cũng vội vàng tham dự vào, nghĩ tính khả thi của gả thay.

Ba người thương lượng một hồi, nhận định: Tìm người gả thay xác thực là có thể giải trừ khẩn cấp, nhưng chọn người gả thay nhất định phải tướng mạo tốt hơn Anh nhi, bản lĩnh mạnh hơn mới được, như vậy tin tưởng nhà trai cũng sẽ không quá mức để ý.

Nhưng này liền khó, người như vậy phải tìm ai a? Trước không nói đi đâu tìm nữ nhà nông tướng mạo tốt hơn Anh nhi, bản lĩnh mạnh hơn, dù có, người ta cũng quyết không thể sẽ đáp ứng yêu cầu vô lễ này, ai nguyện ý nữ nhi mình làm tân nương gả thay a, không danh không phận; cho dù chính xác có, người đó lại tin được không, nếu không thì, người đó nếu vạch trần sự thật, nhà mình là đã phạm tội lừa hôn a, đến lúc đó vẫn không thể thoát khỏi họa lao ngục, ngược lại tăng thêm hình phạt.

Ba người không dễ dàng khôi phục mặt cười, lúc này lại như cả bị làm chết cồng, héo rồi.

“Tướng mạo tốt, đủ hiền lành, cam tâm tình nguyện còn phải đáng tin, Anh nhi nếu có một tỷ muối thì tốt rồi.” Ngải Thanh thấp giọng lẩm bẩm.

Lý thị và Lý Anh cùng lúc ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngải Thanh, nhưng rất nhanh lại cúi đầu xuống. Lý Anh nắm chặt góc áo của mình, mím môi, ngồi thẳng. Lý thị thì toàn thân run rẩy.

Ngải Thanh cũng phát hiện dị trạng của hai người, cẩn thận nhớ lại lời lẩm bẩm vừa rồi của mình, mắt to đẹt nhiên tròn, cắn môi dưới, không biết nên nói tiếp những gì.

Ba người lần nữa rơi vào trầm mặc, nhưng lúc này trong lòng ai cũng không cách nào yên bình.

“Thanh nhi, Anh nhi tỷ....” Như nghĩ kiên định cái gì, lại từ đầu đến cuối không cách nào lấy đủ dũng khí, hai tay nắm chặt lẫn nữa rũ xuống.

“Bùm!” một tiếng quỳ xuống vang lên giữa phòng yên tĩnh, đặc biệt chói tai.

“Vú nương, người đây là làm gì, mau đứng lên!” Ngải Thanh nhìn thấy vú nương đột nhiên quỳ hướng mình, trong lòng tức thì luống cuống, vội vàng ngồi xổm xuống muốn đỡ vú nương lên.

“Thanh nhi, hu hu, vú nương xin lỗi con, nhưng vú nương thật là hết cách rồi, hu hu, vú nương đáng chết, vú nương lúc đầu không nghe con khuyên, mới sẽ tạo thành cục diện hiện nay, hu hu; Thanh nhi, vú nương sống từng này tuổi, vú nương không sợ chết, hu hu, nhưng Anh nhi tỷ của con mới 17 a, vú nương chỉ muốn vì nhà phu quân lưu lại một huyết mạch cuối cùng a, hu hu, Thanh nhi, vú nương chưa từng cầu xin con, lần này, vú nương cầu con, con thay Anh nhi....hu hu” Lý thị tránh né Ngải Thanh dìu đỡ, bà có tội, bà có lỗi với lão gia phu nhân, bà càng có lỗi với Thanh nhi.

“Mẹ, người đừng nói nữa, đều là lỗi của Anh nhi.” Lý Anh cũng là cực kỳ hổ thẹn, bùm cái quỳ bên cạnh Lý thị, lúc mình vừa rồi nhìn Thanh nhi, lại chẳng phải mang ý nghĩ dè hèn sao, nhưng Thanh nhi là vô tội nhất a, lỗi của mình sao có thể để người khác gánh vác.

Nhìn hai người khóc thảm thiết quỳ trước mặt mình, Ngải Thanh biết, vú nương thật là hết cách rồi mới sẽ yêu cầu như vậy.

“Vú nương, Anh nhi tỷ, hai người đứng lên trước, chúng ta là người nhà.” Ngải Thanh lần nữa vươn tay muốn đỡ họ lên.

“Không, Thanh nhi, con để vú nương quỳ, vú nương....hu hu, vú nương....” Lý thị đã khóc một lần, thêm vào thân thể lại chưa điều dưỡng tốt, lại ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, đã là trưa hôm sau.

“Mẹ, người tỉnh rồi. Nào, uống chút nước trước, nhuận họng.” Lý Anh luôn hầu hạ bên cạnh vội vàng từ trên bàn rót một ly nước đút cho Lý thị.

“Anh nhi,” Như đột nhiên nghĩ đến gì, Lý thị vội vàng bắt lấy đôi tay của Lý Anh, hoang mang nói, “Thanh nhi đâu, Thanh nhi ở đâu, mẹ hôm qua hình như đã nằm mơ, trời, sao mẹ có thể làm như vậy, Thanh nhi đâu, Anh nhi, mau nói với mẹ, Thanh nhi ở đâu?”

“Vú nương, người tỉnh rồi, Thanh nhi lo lắng chết được.” Nghe thấy tiếng kêu gọi của vú nương tỉnh dậy, Ngải Thanh vội vàng từ ngoài chạy vào.

“Thanh nhi, Thanh nhi, Thanh nhi của ta,” Nhìn thấy bóng dáng của Ngải Thanh, Lý thị vội vàng bắt lấy đôi tay Ngải Thanh, tỉ mỉ đánh giá một phen, thấy Thanh nhi không có bất cứ khó chịu gì, mới yên tâm, “Thanh nhi, vú nương già rồi, vú nương hôm qua là bị hồ đồ, con đừng xem lời lão nhân ta là thật, được không? Vú nương không phải cố ý nói ra lời đó, trời, ta đều đã làm những gì a?” Nói đến sau đó, Lý thị ngày càng kích động.

Sợ vú nương lại sẽ bởi vì quá kích động mà ngất, Ngải Thanh vội vàng an ủi, “Vú nương, vú nương, người yên tâm, Thanh nhi không trách người, thật sự, thật sự không trách người.”

Ngải Thanh biết, vú nương đêm qua nói ra lời đó, hoàn toàn là bởi vì dưới tình huống khẩn trương, vô thức buột miệng nói ra, chờ sau khi bà bình tĩnh, quả nhiên cũng hối hận rồi. Đêm qua, Ngải Thanh đã nghĩ cả đêm, trong đầu như cảnh phim quay ngược hồi tưởng cuộc sống 10 năm qua, toàn là sự yêu thương của vú nương với mình và sự quan tâm của Anh nhi với mình, 10 năm nay, mình mượn thân thể của “Tô Ngải Thanh” có được chân tình và yêu thương quá nhiều của họ, mình cũng đã từng thề phải đối đãi vú nương như mẹ ruột, hiện nay người nhà có khó khăn, mình là trai tráng duy nhất trong nhà, lại sao có thể khoanh tay đứng nhìn, là lúc mình nên báo đáp họ rồi.

“Vú nương, Thanh nhi nguyện ý gả thay.” Ngải Thanh nói ra quyết định nghĩ cả đêm của mình với Lý thị và Lý Anh.

“Cái gì, Thanh nhi, con không cần, này quá.....”

Lý Anh thì tròn mắt không dám tin nhìn Ngải Thanh.

“Không, vú nương, người nghe con nói trước, kỳ thật con đã nghĩ tốt đối sách, mới dám gả thay. Vú nương người không phải nói, nhà trai không còn song thân, mà đối phương lại là người thiện lương sao?” Ngải Thanh chậm rãi nói.

“Ừ, đây là sự thật, nếu không ta cũng sẽ không muốn Anh nhi.....” Ngắc đầu nhìn Ngải Thanh, không biết vì sao hỏi như vậy.

“Vậy thì dễ xử rồi, kỳ thật chúng ta cũng chỉ sợ mấy người nhiều chuyện và chuyện tốt kia mà thôi, cho nên, chờ ngày thành thân, con gả thay đến nhà tân lang, vào, ách ~~~ lúc động phòng, nói với đối phương cảnh ngộ trong nhà, nếu hấn là người tốt, vậy hấn chắc chắn sẽ đồng tình với chúng ta, chỉ cần con giả làm tân nương ở nhà hấn mấy ngày, sau đó liền để hấn tìm cơ bỏ con, đến lúc đó con liền tự nhiên có thể toàn thân trở ra, mà chuyện của Anh nhi tỷ cũng không sợ bị người biết. Chỉ là, kế sách này sợ là sẽ không tốt với danh tiết của Anh nhi tỷ. Không biết, hai người cảm thấy thế nào?” Kỳ thật Ngải Thanh cũng không phải rất nắm chắc kế hoạch này, mình đã nghĩ cả đêm, nhưng lỡ như đối phương không phải người lương thiện, vậy liền nguy hiểm rồi.

“Haizz, danh tiết của ta sớm đã hủy, cũng không sợ mấy cái này, chỉ là....Thanh nhi, người chắc ăn không? Người sẽ không có nguy hiểm?” Đối với danh tiết của bản thân, bắt đầu từ ngày chấp nhận hài tử trong bụng, mình liền đã không để ý nữa, mình không muốn việc bại lộ cũng chỉ là không muốn làm nương chịu khổ mà thôi, nhưng vô luận thế nào cũng không thể làm Thanh nhi rơi vào nguy hiểm.

“Anh nhi tỷ, vú nương, yên tâm đi, hai người quên rồi, ta từ nhỏ chủ kiến quý quá đã nhiều, dựa vào sự thông minh tài trí vô song thiên hạ và tài ăn nói lạnh lợi bất phạm có một không hai của ta đến lúc đó chắc chắn có thể một cú đánh bại đối phương. Ha hã.” Muốn giảm bớt cảm giác khẩn trương của họ, Ngải Thanh cũng hợp thời kể chuyện cười lạnh.

Có điều hiệu quả không tệ.

Sau khi nghĩ kỹ, cảm thấy cũng rất được, ba người liền lại thương lượng vài chi tiết, nhất định phải làm kế hoạch đến không chê vào đâu được.

Haizz, có điều thế sự khó đoán, ai ngờ được, Ngải Thanh gả đi, lại như nước hắt ra, cũng không về được.

Tgclmn: chương sau đại hôn, ha ha, cuối cùng tiến vào cuộc sống chủng điền của phu phu, này mới là tôi muốn viết a, ~~~~ (>_<) ~~~~, tôi chính là quá đông dài, nhưng không nói rõ lại sợ văn phía sau sẽ quá đột ngột, cho nên, mong thông cảm!!

13. Chương 13: Lại Là Hấn!

Chín ngày này, đại khái là ngày trải qua vất vả nhất sau khi Ngải Thanh đến thế giới này, mỗi ngày trừ theo vú nương học phong tục hôn lễ và các việc chú ý cưới xin, còn phải bận thử lễ phục, này cũng là việc Ngải Thanh không thể chịu đựng nhất, mình đang yên lành một nam nhân, lại phải đeo mũ phượng khoác khăn quàng vai, thật không biết tội này lúc nào mới có thể kết thúc.

Lý thị và Lý Anh cũng không nhàn rồi, trừ giảng dạy thường thức cần thiết cho Ngải Thanh, hai người mỗi ngày còn phải bận chuẩn bị của hồi môn, trang phục tân nương cần khi thành thân v.v mấy đồ cần thiết cưới xin.

Chín ngày mệt mỏi, ngày 10 tháng 9 như hạn đến.

Ngải Thanh vừa sáng liền bị vú nương gọi dậy, qua loa ăn bữa sáng, liền rửa mặt chải đầu, trang điểm, đeo trang sức, mặc lễ phục, bận rộn cả buổi sáng, Lý thị vốn còn định chải tóc búi tóc cho Ngải Thanh, bị Ngải Thanh từ chối, mình không phải nữ tử cổ đại xuất giá, nghĩ nữ tử trong tv trước khi xuất giá bị trưởng bối vừa chải tóc, vừa nói “một chải chải đến đuôi, hai chải răng long đầu bạc, ba chải con cháu đầy đàn”, Ngải Thanh liền nhịn không được rùng mình, kêu vú nương trực tiếp bó tóc lên kết thành búi tóc liền kết thúc.

Tuy biết Ngải Thanh sẽ trở về, nhưng Lý thị vẫn dùng sáu bảy rương gỗ lim đựng rất nhiều của hồi môn quý giá, trong đó cũng có quần áo ngày thường của Ngải Thanh.

Ngải Thanh cảm thấy nhiều hồi môn như vậy là không cần thiết, nhưng do vú nương kiên trì, vẫn là đáp ứng; bản thân Ngải Thanh thì cái gì cũng không đem, trừ chìa khóa dây đỏ trên cổ và hộp gỗ đàn hương trên bàn.

Buổi chiều, Lý Anh nấu một chén trôi nước cho Ngải Thanh, Ngải Thanh sớm bị đói, trực tiếp đoạt lấy

nuốt cả viên.

Lý Anh buồn cười nhìn Ngải Thanh như đã đói mấy ngày trước mắt, trong lòng nghĩ, "Nếu Thanh nhi biết ăn trôi nước này, ngụ ý *thành hôn viên mãn, hạnh phúc viên mãn*, sợ là thế nào đều không chịu ăn đi." Nghĩ rồi nghĩ, mắt Lý Anh liền ươn, thu dọn chén, vội vàng xoay người ra khỏi phòng, phần ân tình này, mình sợ là cả đời cũng không trả được!

Chạng vạng, đội ngũ đón dâu cuối cùng chậm rãi tới, đối với Ngải Thanh mà nói, vừa khẩn trương, vừa vui vẻ, khẩn trương là sợ mình phạm lỗi bị người vạch trần, vui vẻ là gian khổ cuối cùng sắp qua.

Lý Anh là không thể xuất hiện, chỉ có Lý thị dắt Ngải Thanh mặc đồ tân nương, đội khăn trùm đỏ từng bước đi đến hướng tân lang, đến trước mặt tân lang rồi, chậm rãi giao tay Ngải Thanh đến trong tay Trần Lương, hốc mắt lần nữa hồng lên.

Ngải Thanh dưới khăn trùm đỏ, nhìn thấy chỉ là một đôi chân thon dài bị vải đỏ bao phủ, tay bị đối phương nắm, cảm nhận đôi tay mạnh mẽ, hơi sần sùi nhưng có lực của đối phương, không biết vì sao, Ngải Thanh đột nhiên có loại cảm giác mình lần này là thật phải xuất giá. Một tiếng kèn vang đánh thức Ngải Thanh đang suy nghĩ, đột nhiên phản ứng lại ý nghĩ lạ lùng vừa rồi của mình, vội vàng lắc đầu.

Tân lang tân nương sau khi cúi chào Lý thị, liền cáo biệt. Lý thị khóc đầy mặt mơ hồ, vài phần áy náy, vài phần lo lắng, vài phần không nỡ.

Ngồi trong kiệu, cả đường nghe tiếng kèn, tiếng pháo, lòng Ngải Thanh lại ngày càng khẩn trương.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, Ngải Thanh liền nghe thấy tiếng tân nương xuống kiệu của bà mối, tiếp theo liền bị đôi tay có lực kia dắt ra, lẽ nào đến rồi?

"A!"

Ngải Thanh bị tân lang đột nhiên bế lên làm giật mình, đôi tay vô thức vòng lấy cổ đối phương.

"Đừng sợ, chúng ta phải đi đường thủy." Giọng thật ôn nhu, giống vị kia trong ký ức.

Chờ sau khi hết thấy thu xếp xong, thuyền liền khởi động.

Lại qua không biết bao lâu, Ngải Thanh đều cảm giác cổ mình sắp gãy, mới lại bị tân lang bế xuống thuyền, có kinh nghiệm lần trước, lần này Ngải Thanh trái lại không kêu ra tiếng nữa.

Lần này lại đổi thành ngồi kiệu, đi không bao lâu, liền được tân lang mời xuống.

Thê tử của thôn trưởng giao dây đỏ làm thành đồng tâm kết cho tân lang tân nương, hai người nắm hai đầu dây đi vào sân.

Trong sảnh đường hiển nhiên đã ngồi đầy người, khắp nơi là tiếng huyên náo.

Có lẽ là ngồi kiệu và thuyền quá lâu, cả người Ngải Thanh đã lơ mơ, chỉ là máy móc nghe tiếng ngân vang của bà mối Giả, đứng thẳng, bái thiên địa, bái phụ mẫu, phu thê giao bái, tiếp theo là nhạc nổi lên, xong lễ, sau đó đưa vào động phòng.

Ngải Thanh ngồi trong tân phòng, cuối cùng có cơ hội nghỉ ngơi một lát. Vén khăn trùm đầu ra, đi thẳng ngồi bên bàn ăn mấy cái bánh hỉ, sau khi cảm thấy bụng no đủ, Ngải Thanh liền bắt đầu cân nhắc làm sao giải thích chuyện mình gả thay với tân lang, nghe tiếng của người đó, chắc chắn là người ôn nhu đi, hẳn sẽ tin mình, nguyện ý giúp mình đi.

Trần Lương ở tiền viện bận tiếp đãi khách khứa, kỳ thật đều là người trong thôn, giữa đôi bên đã tương đối quen thuộc, nghĩ người ta tối nay đem động phòng hoa chúc, mọi người liền cũng không cố giữ hân lại bao lâu, tự mình uống là được.

Sau khi rượu qua ba tuần, Trần Lương liền được người trong thôn thả về.

Nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, Ngải Thanh vội vàng đội khăn trùm lại lần nữa, ngồi ngay ngắn bên giường.

Vào trong phòng, nền đỏ như cũ nhẹ lay động, lấp đầy một loại đẹp dễ lơ mơ lúc ẩn lúc hiện cho tân phòng.

Chỉ thấy tân nương một mình ngồi ngay ngắn bên giường, đôi tay ngọc ngà để lên để xuống không tự nhiên, đại khái là khấn trương đi, Trần Lương cười cười, cầm hỉ xướng bên cạnh lên nhắc mở khăn trùm đỏ trên đầu.

Trần Lương sững sờ, hẳn nghe bà mối Giả nói qua tướng mạo Lý Anh rất đẹp, nhưng không ngờ, lại xuất sắc như vậy. Mặt nhỏ trái xoan tự nhiên tươi mát, không thoa son phấn trắng nõn mịn màng, đôi mắt to dưới ánh nến lóng lánh động lòng người, lông mi dài khôn khéo ở dưới đôi mắt trong veo sạch sẽ, mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, miệng nhỏ hồng phấn nộn, hòa lẫn, thật là một mỹ nhân xuất trần linh động!

Ngải Thanh ngơ ngác, y không ngờ, tân lang này viển mặt lại anh tuấn, sâu sắc như vậy, trán đầy, mũi cao thẳng, môi đầy đặn, đặc biệt là con người ôn nhu có thể tan ra nước kia, hết thấy này đều trùng lặp với ký ức 10 năm trước của Ngải Thanh, người này thật quen thuộc!

“Trần____Lương?” Ngải Thanh rơi vào trong hồi ức, vô thức buột miệng nói ra cái tên mình thường treo bên miệng này, tựa hồ lại có chút không xác nhận.

Trần Lương không ngờ tân nương của mình đem tân hôn liền thẳng thừng gọi tên mình, liền cười nói,

“Nương tử, chúng ta đã bái đường, ngươi là phải gọi phu quân, sao gọi thẳng tên húy của phu quân vậy?”

Ngải Thanh phản ứng lại, tức thì mặt đỏ bừng, mình đây là bị người trêu chọc? Đột nhiên nhớ đến một vấn đề quan trọng, vội vàng hỏi, “Người 10 năm trước có phải trong chợ phiên của trấn Cổ Điền đã tặng một con châu châu tre cho một bé trai 5t không?”

Nghe thấy nghi vấn của tân nương, tuy khó hiểu, nhưng Trần Lương vẫn chăm chú nghĩ kỹ một hồi, trong ký ức lóe lên một đứa bé trắng nõn, đúng vậy, nếu không nhắc nhở, Trần Lương sợ là đều sắp quên, hắn còn nhớ đứa bé đó có đôi mắt cực kỳ trong veo, vô cùng đẹp. Đột nhiên, hắn xoay đầu nhìn giai nhân hai má đỏ rực trước mắt, hai đôi mắt trước mắt và trong ký ức từ từ giao nhau.

“Người là kia....?” Trần Lương trợn tròn đôi mắt, quả thật không dám tin, tân nương của mình không phải nữ nhân sao? Lẽ nào bé trai ngày đó là bé gái?

Nhìn thấy phản ứng của Trần Lương, Ngải Thanh liền biết ân nhân cứu mạng mình tâm niệm chính là người trước mắt, trong lòng tức thì trào lên tình cảm phức tạp, không ngờ đối tượng mình gả thay lại là hắn!

Trong lòng Trần Lương lúc này cũng là sóng lớn trào dâng, này rốt cuộc là sao?

14. Chương 14: Rượu Hớp Cẩn?!

Nến đỏ trong phòng vẫn lay động, nhưng lại chỉ còn một nửa.

Nghe sự thật trong miệng Ngải Thanh, không biết vì sao, trong lòng Trần Lương bỗng nhiên có loại cảm giác thờ phào.

Ngải Thanh thì khẩn trương nhìn Trần Lương, như đang chờ đợi tuyên án sắp đến. Một mặt, Ngải Thanh hi vọng Trần Lương có thể theo kế hoạch vốn định của mình, cuối cùng bỏ “vợ” để vớ nương và Anh nhi giải thoát; mặt khác, trong lòng y lại ỉn ỉn có chút mất mát, như là không nỡ. Quá kỳ quái, mình sao sẽ có tình cảm không nỡ, thế giới này quá điên cuồng!

“Ta đáp ứng!” Tuyên án đến muộn cuối cùng đến, Trần Lương ngẩng đầu, “Nhưng ngươi cũng phải hứa với ta một điều kiện.”

“Không vấn đề, chỉ cần không hại vớ nương và Anh nhi tử, điều kiện gì, ngươi cứ việc mở miệng.” Nghe thấy lời của Trần Lương, Ngải Thanh vừa vui vừa bất an.

“Người ở lại!” Lời ít ý nhiều, không hề lẽ mề.

“Cái gì?” Như nghe thấy tiếng không thể tin được, Ngải Thanh không xác định nghi vấn.

“Người ở lại, tiếp tục làm con dâu của Trần gia ta, ta cũng tuyệt không nói ra chuyện của họ.” Trần Lương lần nữa kiên định lên tiếng, hắn cũng không biết vì sao mình nhất định phải cố chấp bảo Ngải Thanh ở lại, hắn chỉ biết mình tuyệt đối sẽ không hối hận quyết định này.

“Nhưng, nhưng ta là nam.” Ngải Thanh vốn tưởng tai mình xuất hiện vấn đề, chờ sau khi nghe rõ điều kiện của Trần Lương lần nữa, trên mặt lần nữa đỏ ửng, nhưng mình là nam, hắn không để ý sao?

“Ta không để ý.” Trả lời Ngải Thanh là một giọng nam trầm dày kiên định.

“Nhưng ta....” Ngải Thanh cảm thấy bắt đầu từ khi nghe thấy kiến nghị của đối phương, mình hình như, có vẻ như, tựa hồ cũng rất vui vẻ, tim chịu không được đập loạn bình bịch.

“Ta cái gì cũng không để ý, người cứ việc yên tâm. Nhưng nếu người không muốn, ta cũng quyết không miễn cưỡng.” Không muốn cho đối phương cơ hội viện cớ, Trần Lương nói thẳng.

“Không, không phải, ta nguyện....” A, mình rốt cuộc đang nói gì a, thật sự là quá mất mặt.

Nhìn Ngải Thanh xấu hổ không biết làm sao, chỉ một mực vui đầu vào ngực, Trần Lương cười.

“Ta là nói, người lúc nhỏ từng cứu ta, hiện tại lại giúp đỡ nhà chúng ta, ta nên ở lại, chí ít phải sau khi báo đáp cho người, mới rời đi.” Nghe thấy tiếng cười của Trần Lương, tưởng đối phương chê cười mình, Ngải Thanh vội vàng ngắt đầu một hơi nói ra.

Biết sự quẫn bách của đối phương, tuy nghe thấy hai chữ “rời đi” trong lòng có chút không vui nho nhỏ, nhưng đối phương đã đáp ứng ở lại, mình liền nhất định có cách làm y cả đời ở lại. (cả đời?) Trần Lương cũng không biết vì sao mình lại có ý nghĩ điên cuồng như vậy, nhưng lại tựa hồ cảm thấy đương nhiên.

“Nếu, ta là nói nếu, phải đóng vai vợ người, vậy có phải luôn mặc nữ trang không?” Có thể ở lại, Ngải Thanh là vui vẻ, nhưng nếu luôn mặc nữ trang, mình sợ mình sẽ chịu không được, cho nên, nhất định phải tranh thủ chút quyền lợi cho “tân nương” gả thay mình đây mới được.

“Ha hã, tất nhiên không cần. Chỉ cần lúc không có người quen, người đều có thể mặc nam trang.” Tuy cảm thấy Ngải Thanh mặc nữ trang nhất định vô cùng đẹp, nhưng mình cũng không thể quá đáng.

Nghe đến đây, lòng Ngải Thanh cuối cùng yên hơn nữa.

“Còn họ tên người?”

“Tô Ngải Thanh! Ta tên Tô Ngải Thanh.” Ngải Thanh nhanh chóng đáp.

“Ha hã, người thật đáng yêu. Người lúc nhỏ đã nói ta biết rồi a. May mà người họ Tô, sau này trực tiếp dùng tên của người đi. Người trong thôn chỉ biết ta lấy nữ nhi một gia đình họ Tô trong thôn Cổ Điền, tên trái lại không biết, cho nên, người liền trực tiếp dùng tên của mình. ”Ngải Thanh” khá hay.” Trần Lương nói ra ý nghĩ của mình, hẳn cảm thấy lòng hẳn không chấp nhận gọi “Ngải Thanh” là “Lý Anh”.

“Ừm, được.” Nghe thấy lời của đối phương, trong lòng Ngải Thanh càng cao hứng, trừ câu “đáng yêu” kia, đây là khen ngợi với nam nhân sao? Nếu phải, có thể không cần không a.

Nhìn Ngải Thanh rơi vào trong suy nghĩ của bản thân, Trần Lương chỉ cảm thấy y càng thêm đáng yêu. Đi đến bên bàn hỉ, rót hai ly rượu, lại về bên giường ngồi xuống, đánh thức Ngải Thanh còn đang suy nghĩ, giao một ly rượu đến trong tay Ngải Thanh, ra hiệu y uống.

(Ách, đây là rượu giao bôi của cổ nhân sao? Nhưng hai ta không phải vợ chồng tân hôn giả mạo sao, cần làm đến giống như vậy sao?)

Tựa hồ nhìn ra lòng Ngải Thanh, Trần Lương giải thích, “Trong thôn có tập tục, nếu đêm tân hôn không uống rượu hợp cẩn, nhà này sẽ tán, không may mắn. Cho nên người có thể giúp ta không?”

Kỳ thật nào có tập tục như vậy, thuần túy là Trần Lương bịa đại, chỉ là Trần Lương cảm thấy nếu hôm nay không uống ly rượu này với Ngải Thanh, mai sau nhất định sẽ hối hận.

“Thì ra như vậy à, ha hã, vậy chúng ta uống thôi.” Ngải Thanh cười ngốc, trong lòng lơ mơ cũng là chờ đợi.

Hai người bưng rượu lên, hai cánh tay vòng qua, ngửa đầu uống cạn.

Sau khi uống rượu xong, Trần Lương lại lần nữa cầm ly rượu về đặt trên bàn, chờ lúc quay đầu lại, lại phát hiện Ngải Thanh lại say rồi, Ngải Thanh sau khi say, lộ ra thần thái hoàn toàn bất đồng với lúc tỉnh táo, đôi mắt to sáng biếc phơ phới, như có thể rớt ra nước, hai má đỏ ửng, hỉ phục đỏ làm nền, càng thêm tươi đẹp.

Ngải Thanh đời trước chưa từng uống rượu, đời này dưới bảo hộ nghiêm ngặt của vú nương càng không có cơ hội tiếp xúc rượu, chưa từng biết tác dụng chậm của rượu lợi hại như vậy. Lúc vừa uống xong một ly rượu, chỉ thấy mùi rượu đậm đà, lại như có một luồng ngọt thanh, nhưng ai biết không lâu sau liền cảm thấy toàn thân nóng lên, choáng đầu. Vô lực dùng tay xoa huyệt thái dương, lại từ đầu đến đuôi không được thoải mái.

Trần Lương đứng bên bàn, đực ra nhìn hình ảnh trước mắt, đột nhiên cảm thấy có chút khát nước, cổ họng nuốt mạnh nước miếng, trong lòng không biết như bị gì gãi qua, ngứa ngứa, vội vàng rót ly nước cho chính mình, chờ sau khi tâm tình bình phục, mới lại về bên giường.

Cẩn thận bế Ngải Thanh lên đặt y trên ghế mềm bên cạnh, Trần Lương quét tảo đồ, trái nhãn, đậu đỏ đậu xanh trên giường đến trên đất, sau khi trải giường mới xong lần nữa, lại bế Ngải Thanh nhẹ nhàng đặt y ở bên sát tường, cẩn thận đắp chăn đồ trải ra thêu uyên ương ân ái trên người Ngải Thanh, thả màn giường xuống.

Chờ sau khi làm xong hết thấy, Trần Lương mở cửa đi đến nhà bếp, múc một thau nước nóng, sau khi pha cho ấm, lại về trong phòng, muốn giúp Ngải Thanh lau một chút.

Vào phòng, đặt thau nước trên ghế đầu bên giường, Trần Lương từ từ vén màn giường ra.

Cảnh đẹp trước mắt lại khiến Trần Lương cảm thấy ngạt thở.

Thì ra Ngải Thanh bởi vì thân thể quá nóng, sớm đã đá chăn ra, còn không ngừng kéo váy áo trên người, quần áo sớm đã lộn xộn, lộ ra áo trong đỏ, the mỏng phủ trên thân hình thon mảnh mềm mại của Ngải Thanh. Đôi tay không ngừng lay động, lộ ra cổ trắng ngần và đôi chân trắng nõn thon dài, thân thể còn vô thức ma sát, chỉ muốn tìm một chút mát mẻ.

“A, thật nóng.”

Tiếng khó chịu của Ngải Thanh trong mộng đánh thức Trần Lương thừ người ra, vội vàng vơ khăn ướt trong chậu lên, cẩn thận lau qua hai má đỏ bừng của Ngải Thanh, vành tai ướt mà, cổ trắng ngần, xương quai xanh xinh đẹp, đôi tay mịn màng và chân ngọc thon nhỏ. Sau khi lau sạch, cẩn thận cởi áo ngoài của Ngải Thanh, chỉnh lại áo trong bị kéo loạn, lại lần nữa đắp chăn mát cho y.

Mở cửa, đổ nước dưới cây đào trong sân, Trần Lương cầm chậu về nhà bếp, sau khi tẩy rửa đơn giản cho bản thân, lúc này mới về tân phòng, cởi áo vén màn giường ra nằm thẳng ngủ bên cạnh Ngải Thanh.

Hai người một đêm mộng đẹp!

Tgclmn: tôi chính là thích ngọt ngào và ấm cúng a!

15. Chương 15: Trà “con Dâu”

Hôm sau, trời tờ mờ sáng, Trần Lương đã quen dậy sớm làm nông liền tự nhiên tỉnh, nhận ra ở ngực và trên chân gác hai cái tay chân, vội vàng xoay đầu, mới phát hiện là “tân nương” hôm qua vừa thành hôn với mình, a, không, là “lang gả thay”.

Ngải Thanh đang ngủ thoải mái, trong mơ mình ôm một cái gối ấm lớn, rất thoải mái, không tự giác lộ ra nụ cười.

Hơi hé miệng nhỏ, không biết trong mơ thấy mộng đẹp gì mà nở nụ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ không rõ lắm, ở trên mặt nhỏ trắng mịn tương đối đáng yêu, Trần Lương nhìn đẹp đẽ trước mắt, không tự giác dùng tay nhẹ quẹt mũi vênh của đối phương một cái. Ngải Thanh cảm thấy hơi ngứa, vô thức vung hai tay muốn đuổi tên đáng ghét quấy người ngủ.

Ha, thật là đáng yêu quá, xem ra mình giữ y lại thật là chuyện không thể chính xác hơn. Có điều nhìn Ngải Thanh ngủ ngon lành, Trần Lương cũng không muốn đánh thức y, dấu sao hai người hôm qua làm hôn sự đều mệt cả ngày, buổi tối lại nói chuyện đến nửa đêm, vẫn nên ngủ thêm lát nữa đi, thế là liền bắt lấy tay nhỏ trước ngực, lại ngủ tiếp.

Mặt trời sớm đã treo cao, ánh nắng sáng rực xuyên qua cửa sổ giấy chiếu vào trong phòng, lộ ra ấm cúng mà lại tốt đẹp.

Trong màn giường, Ngải Thanh chậm rì mở mắt ra, chờ sau khi cảm thấy tỉnh táo, liền nhìn thấy một cảnh khiến người lúng túng thẹn thùng_____mình, mình lại ôm Trần Lương ngủ cả đêm, nghĩ đến đây, mặt nhỏ liền đỏ au, thấy đối phương còn ngủ, lúc này mới yên tâm.

Tuy đã tỉnh, nhưng Ngải Thanh lại không muốn dậy, y không muốn đánh thức Trần Lương, chỉ nhìn chăm chăm bên sườn mặt đang ngủ của đối phương. Trần Lương thật sự rất đẹp, nhìn từ sườn mặt, càng lộ ra cảm kiên nghị sâu sắc, rất có vị nam nhân, aizz, nghĩ đến mặt trái xoan của mình, nhìn thế nào cũng âm nhu, lúc nào mình cũng có thể trở nên có vị nam nhân như vậy.

Đột nhiên, Trần Lương mở mắt ra, quay đầu nhìn Ngải Thanh còn đang nhìn mình chăm chăm.

“Soạt”, mặt Ngải Thanh lần nữa không cốt khí đỏ lên.

Nhìn thấy vầng đỏ không thường thấy trên mặt Ngải Thanh, Trần Lương lo lắng là đêm qua đắp chăn mỏng bị cảm lạnh, vội vàng vươn một bàn tay ra phủ trên trán đối phương, vừa mở miệng nói, “Mặt sao đỏ như vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Trong ngữ khí lộ ra lo lắng và sốt ruột, phát hiện không có nóng, lại không yên tâm lắm, liền đặt trán mình trên trán Ngải Thanh.

Lúc này, hai người tiếp xúc cực kỳ gần, chóp mũi dán chóp mũi, hô hấp của đối phương đều phả trên mặt nhau, làm người cảm thấy ngứa ngứa; hai đôi mắt nhìn chăm chăm đối phương, nhìn thấy chính mình trong mắt nhau. Tình hình rất mờ ám.

Mắt thấy hai cái miệng ngày càng gần, đột nhiên trên nóc nhà truyền đến một tiếng “meo”, như phản ứng lại, hai người lập tức búng ra như lò xo.

“Ách, xem ra hẳn là không có sốt, người còn muốn ngủ nữa không?” Hai người rơi vào lúng túng, không biết mở miệng thế nào, cuối cùng vẫn là Trần Lương chủ động phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

“A, không cần đâu, ta có thể dậy rồi.” Sờ mũi, Ngải Thanh vội vàng ngồi dậy từ trên giường.

“Ừ, vậy ta thay đồ trước.” Nói rồi Trần Lương vén màn giường ra, mang giày, cầm quần áo trên giường xoay lưng với Ngải Thanh mặc vào, “Quần áo của người ở đâu? Ta đi lấy giúp người.”

Phản ứng chậm nửa nhịp, Ngải Thanh mới biết “quần áo” trong miệng đối phương là chỉ đồ mình mang đến, liền mở miệng nói, “Đại khái trong rương vú nương thu xếp.”

“Ừ, vậy ta đi lấy.” Nói xong, liền mở cửa phòng ra ngoài.

Rất nhanh, Trần Lương lại quay lại, trong tay cầm một bộ váy dài thêu hoa màu lam nhạt đưa cho Ngải Thanh, “Hôm nay phải ra ngoài, cho nên phải ủy khuất người mặc nữ trang rồi.” Sau khi nói xong, xoay người lại đi ra ngoài.

“Mau đến rửa mặt đi.” Thì ra là đi bưng nước, lúc Trần Lương vào, Ngải Thanh đã thay đồ xong, màu lam nhạt rất hợp với làn da trắng nõn của Ngải Thanh, gót áo thêu một đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm tinh tế, làm Ngải Thanh càng thoát trần.

“À, cảm ơn.” Ngải Thanh thẹn đỏ mặt đáp, cái này hình như phải là mình làm mới đúng, sao có thể phiền người khác.

Chờ rau khi rửa mặt xong, Ngải Thanh lại khó xử, tóc mình làm sao đây, lúc trước ở nhà đều là vú nương lo liệu, mình đến bây giờ đều vẫn cảm thấy không biết làm sao với đầu tóc dài này.

“Ta không biết chải đầu.” Hết cách, đành phải cầu người tiếp thôi.

“Ha hã, người lúc trước đều chưa từng chải qua đi.” Trần Lương nhìn Ngải Thanh mở mắt to bất lực trước mắt, vừa nói vừa cầm lược sừng trâu trên bàn trang điểm lên cẩn thận chải.

Tóc Ngải Thanh dài mượt, xúc cảm tốt bất ngờ, Trần Lương cảm thấy mình rất vui lòng chải đầu giúp Ngải Thanh, dù là chải cả đời.

Tóc rất nhanh được xử lý xong, không có búi tóc phức tạp, chỉ đơn giản dùng một cọng dây màu lam, bó tóc dư bên tai Ngải Thanh lại cột ở sau lưng.

Mà Ngải Thanh trước bàn trang điểm căn bản không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy quần bách và hai má thẹn đỏ của mình trong gương đồng.

Chờ sau khi thu xếp thỏa đáng hết thảy, hai người liền cùng ra khỏi phòng.

“Ta đã chuẩn bị xong đồ cúng bái, lát nữa người đi cùng ta đi.” Đi trên đường, Trần Lương nói với Ngải Thanh bên cạnh.

“Vì sao phải cúng bái lúc này?” Ngải Thanh rất là nghi hoặc, đó không phải lễ tết mới sẽ làm sao?

“Ừ, vốn ngày thứ hai phu phụ tân hôn phải cùng bái kiến cha mẹ, con dâu phải kính trà, nhưng cha mẹ ta.....cho nên chúng ta phải đi quét mộ cúng bái, có điều, ha hả, ly ”trà con dâu” của người vẫn là phải kính.” Trần Lương bình tĩnh giải thích, không bởi vì Ngải Thanh hỏi mà cảm thấy phẫn nộ và bị thương, dẫu sao cha mẹ vẫn hi vọng mình sống vui vẻ.

Ngải Thanh cảm thấy rất có lỗi, mình đã nhắc đến chuyện thương tâm của hắn, liền thuận miệng nói, “Ừm, ta biết rồi.”

Hai người cầm đồ vật thờ cúng Trần Lương sớm đã chuẩn bị xong, liền ra cửa đi đến mộ của cha mẹ Trần Lương.

Mộ cách nhà Trần Lương không quá xa, không bao lâu liền đến. Bỏ đồ trong tay xuống, Trần Lương liền đi tới dọn dẹp cỏ dại quanh mộ, Ngải Thanh thì cầm khăn ướt lên lau bia mộ, lại lấy đồ cúng bái ra bày, thấy cỏ dại nhỏ không sai biệt lắm, Trần Lương lại đến bên cạnh Ngải Thanh, cầm lấy nhang và nến trên tay y, đốt lửa cắm trước mộ, kéo Ngải Thanh cùng quỳ xuống.

“Cha, mẹ, hài nhi hôm qua đã thành thân, người bên cạnh chính là tân nương của hài nhi, y tên Tô Ngải Thanh, người rất đẹp, cũng rất khôn ngoan; cha, mẹ, hai người dưới đó có linh, an tâm đi, hài nhi nhất định sẽ chăm sóc tốt mình và nương tử.” Trần Lương vừa nói, vừa rót hai ly trà, sau khi kính cha mẹ, liền đổ ly trà ở đất phía trước.

Nghe thấy lời của Trần Lương, Ngải Thanh thì quần bách không biết làm sao, Trần Lương nói với cha mẹ hắn mình là “tân nương”, nhưng mình và hắn không phải chỉ là ước định sao, lẽ nào Trần Lương hắn.....nghĩ rồi, Ngải Thanh liền xoay đầu nhìn Trần Lương bên cạnh đang nghiêm túc kính trà.

“Người cũng đến kính trà cha mẹ.” Nói rồi liền lại rót vào ly trà mới đưa cho Ngải Thanh, Trần Lương trong mắt đầy chân thành.

Nhìn đôi mắt chờ đợi của Trần Lương, Ngải Thanh cảm thấy mình không cách nào từ chối đề nghị của hắn, liền bưng ly trà cũng bắt chước Trần Lương kính trà.

“Cha, mẹ, uống trà con dâu rồi, Ngải Thanh liền là con dâu chính thức của Trần gia, hai người ở dưới phải phù hộ con dâu của hai người, con cũng sẽ luôn đối xử tốt với y, hai phu thê bọn con sẽ sống rất tốt, rất hạnh phúc!” Trong khẩu khí của Trần Lương lộ ra kiên định, bắt lấy tay phải của Ngải Thanh nắm chặt.

Như bị mê hoặc, Ngải Thanh cũng nắm chặt lại tay trái của đối phương, hướng bia mộ của cha mẹ Trần Lương, chậm rãi nói, “Cha, mẹ, hai người yên tâm, con nhất định cũng sẽ chăm sóc tốt Trần Lương, bọn con sẽ luôn tốt.”

Nói xong, hai người liền lấy ba cái với bìa mộ.

Hai bàn tay luôn nắm chặt, chưa từng buông ra!

16. Chương 16: Vợ Hiền

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi cúng bái kết thúc, hai người thu dọn sạch sẽ về nhà đã là giờ tỵ.

“Bữa sáng chưa ăn, bữa trưa hôm nay chúng ta liền ăn sớm chút đi. Người nếu cảm thấy đói, trong phòng còn lại không ít bánh hỉ.” Trần Lương cảm thấy thật sự có lỗi với Ngải Thanh, bởi vì muốn cúng bái, liền không thể ăn cơm trước người đã mất, cho nên đành phải ủy khuất đối phương.

“Ta ổn, không phải rất đói. Người hiện tại là muốn đi nhà bếp nấu cơm sao?” Đối với Ngải Thanh ở hiện đại mỗi ngày học tập, làm việc đi sớm về tối mà nói, ăn ít một bữa sáng thật sự không phải chuyện quan trọng gì.

“Ừ, hôm qua thành hôn hẳn còn lại không ít đồ ăn, người nếu mệt thì về phòng nghỉ ngơi lát trước.”

“Ta cũng không mệt, vậy ta có thể cùng đi nấu cơm với người không?” Ngải Thanh ngại ngùng, Trần Lương đối với mình luôn ôn nhu như thế, không nỡ để mình chịu chút mệt, mình lại sao có thể ăn bơ làm biếng, huống chi mình cần bản không phải người lười, “Ta ở trong nhà thường xuyên nấu cơm, người yên tâm.” Sở đối phương hoài nghi trừ nghệ của mình, Ngải Thanh vội vàng giành đáp.

Nhìn đôi mắt sạch sẽ khẩn trương, chờ đợi kia, Trần Lương, là làm sao đều không cự tuyệt được, “Ồ, vậy đi thôi.”

Kiến trúc phần lớn trong thôn vô cùng tương tự bố cục tứ hợp viện của phía bắc Trung Quốc, bốn mặt bao quanh, cấu thành từng khoảnh sân độc lập phong bế. Nhà Trần Lương cũng là như vậy, cả viện hướng bắc nam, lấy trục tung nam bắc bố trí đối xứng, trước các nhà đều có bậc thềm, chính giữa viện có một cây cổ trăm năm, thân cây tương đối thô to, vươn thẳng bầu trời, mùa hè đặt một cái ghế nằm ở dưới cây, ngủ trên đó vô cùng thoải mái; bên cạnh thì là một cây hoa quế, nở hoa nhỏ màu vàng nhạt, thơm ngào ngạt.

Nhà phía bắc của tứ hợp viện là nhà chính, tổng cộng có ba phòng, tân phòng của y và Trần Lương ở ngay nhà chính, Ngải Thanh đối với này rất là thích, bởi vì thông qua cửa sổ phía sau trong phòng, có thể rõ ràng nhìn thấy một con suối nhỏ trong vắt chậm rãi chảy từ tây sang đông, bờ bên kia suối là một mảnh cây cối um tùm, làm người cảm thấy vui mừng đắc ý, cảm giác rất thoải mái. Hai bên đông tây tứ hợp viện là hai chái nhà, phía tây đều là khách phòng, để lễ tết cho thân hữu đi lại dùng, hai phòng phía đông thì dùng để chứa hàng hóa, nơi cuối chái nhà phía tây chính là phòng bếp, mà giếng nước duy nhất trong sân thì ở nơi gần phòng bếp nhất.

Phòng bếp nhà Trần Lương không tính nhỏ, bếp lò là bếp gạch, tọa tây hướng đông, dựng ở góc phải của cửa vào phòng, ba cái chảo một lớn một vừa một nhỏ để trên bếp, trên tường bệ bếp giữa chảo vừa và chảo lớn thì khảm một ấm nước, ngày thường đổ nước vào trong, chỉ cần vừa đốt lửa, liền có thể nhờ nhiệt lượng thừa nấu nước sôi, có thể rửa bát và uống, rất tiện; mặt tường ven bệ bếp xây một ống khói, vươn ra nóc nhà hơn nửa mét. Trước bệ bếp 3, 4m đặt một lu nước, trong góc thì đặt một tủ bếp ba tầng, tầng trên cùng chủ yếu dùng để thức ăn, tầng giữa thì các loại gia vị, tầng chót đặt các loại đồ làm bếp và chén tô muôi, đũa và muỗng v.v

Ngải Thanh đột nhiên phát hiện trừ cái cửa hai người vừa vào, phía sau phòng bếp lại còn có một cái cửa gỗ, sau khi hỏi qua Trần Lương mới biết hóa ra cửa này thông đến hậu viện. Hậu viện rất lớn, nuôi không ít gia súc, còn có một vườn rau, nhà xí ở ngay góc khuất nhất hậu viện.

Đại khái sau khi xem qua hoàn cảnh của nhà Trần Lương, Ngải Thanh liền dời lực chú ý về trên bữa trưa, Trần Lương đã đang đốt lửa nhóm bếp.

“Bữa trưa không ngại ta làm cho, cũng để người nếm thử tay nghề của ta.” Đối với ăn uống, Ngải Thanh đích xác là có vốn kiêu ngạo, dầu sao mình là ở hiện đại đã ở trong quán ăn TQ thời gian không ngắn, cộng với trong 10 năm cũng học được không ít từ vú nương, làm ra một bữa ngon là tuyệt không làm khó được mình, hơn nữa không biết vì sao, Ngải Thanh cảm thấy bữa ăn hôm nay mình càng cần dốc sức bày ra công phu thật của mình.

“Ừ, vậy người làm, ta nhóm lửa. Gia vị đều ở tầng hai của tủ.” Trần Lương cũng không phản đối, dù sao trù nghệ của mình cũng bình thường, vả lại, nhìn bộ dáng Ngải Thanh tự tin như vậy, tin chắc sẽ không khiến người thất vọng.

Nhìn trong nhà bếp không ít nguyên liệu, ở trong đầu nghĩ kỹ chút, Ngải Thanh quyết định buổi trưa liền làm ba món một canh thêm một đĩa đồ trộn.

“Người có thể ăn cay không?” Đây phải hỏi kỹ, nếu không thích vậy thì lãng phí rồi.

“Ừ, quê của mẹ là nơi nổi tiếng về ớt, mẹ lúc trước luôn thích làm món có ớt cho cả nhà, cho nên ta từ nhỏ liền cũng thích ăn.” Trần Lương nghiêm túc đáp, cũng không phát hiện trong lời của mình đã xem Ngải Thanh thành “vợ” nhà mình.

“Ha hã, quê của mẹ cũng sản xuất nhiều ớt sao, thật sự khéo nha, quê ta lúc trước cũng vậy.” Ngải Thanh cũng không phát hiện vấn đề trong lời của mình, cười ha hã đáp, luôn than thật có duyên.

“Quê lúc trước?” Nhà của Ngải Thanh không phải ở thôn Cổ Điền sao, mình chưa từng nghe nói thôn Cổ Điền sản xuất ớt a.

“À, ha hã, ta là nói của mẹ ta.” Tình nghịch le lưỡi, mình suýt chút nữa lộ tẩy rồi.

“Thì ra như vậy.” Trần Lương cũng không định nghiên cứu sâu ở vấn đề này.

Đã giải trừ nguy cơ, Ngải Thanh liền toàn thân tâm bỏ vào trong bữa cơm này.

Ba món Ngải Thanh định làm là cá nấu sa tế, thịt kho và khoai tây sợi chua cay, một canh một món trộn thì canh trứng gà cà chua và gà sợi trộn đơn giản.

Đêm qua thành hôn, nguyên liệu trong nhà tất nhiên phong phú, hơn nữa người trong thôn cũng tặng không ít, trong đó liền có một con cá nước ngọt tươi mới. Ngải Thanh rất biết nấu ăn đối với giết cá cạo vảy này lại không dám, y liền để Trần Lương đến làm chuyện này, Ngải Thanh thì nhân lúc này chuẩn bị hết gia vị cần thiết, còn đập một quả trứng gà đặc biệt để lòng trắng trứng ra cái chén nhỏ khác. Trần Lương sức lớn, cạo vảy cá rất thành thạo, không bao lâu liền làm xong. Chờ sau khi xử lý cá sạch sẽ, Ngải Thanh xắt cá thành lát, dùng bột tiêu, lòng trắng trứng vừa chuẩn bị, lát gừng, khúc hành cùng với tinh bột và muối bỏ trong chậu lớn ướp. Tiếp theo đổ vào trong chảo dầu ăn vừa phải, bỏ vào lát gừng còn lại, hai thìa tiêu và nửa chén nhỏ ớt khô cắt khúc phi thơm, chờ sau khi mùi bay ra, liền đổ vào trong chảo một tô nước sạch, bỏ xương cá đầu cá vào nấu đến sôi sùng sục, lại bỏ lát cá vừa ướp vào trong chảo. Cùng lúc, lại dùng muôi vớt lớn đựng giá để trong nước sôi trong chảo nhỏ bên cạnh sau khi trứng chín vớt lên bỏ trong thố nhỏ đã được rửa sạch, múc toàn bộ cá trong chảo đổ vào trong thố nhỏ, lại rải hành, bột ớt bên trên. Tiếp theo chính là trình tự cuối cùng_____dầu sa tế, Ngải Thanh đổ nước trong chảo nhỏ ra sau khi lau khô đổ vào trong khá nhiều dầu, lại bỏ hai thìa tiêu và nửa chén nhỏ ớt khô phi thơm, chờ sau khi dầu sa tế bay ra mùi thơm liền dùng muôi vớt lên rưới trên lát cá, cuối cùng bỏ vào rau thơm, một món cá nấu sa tế chính hiệu liền hoàn thành.

Trần Lương tuy luôn phối hợp yêu cầu của Ngải Thanh nhóm lửa, nhưng mũi lại làm sao cũng không kiểm soát được, tham lam hít mùi thơm ngon đậm đà vờn quanh chóp mũi, đối với “tay nghề tốt” Ngải Thanh nói càng tin chắc.

Hoàn thành món cá chính nhất, mấy món tiếp theo liền đơn giản hơn. Ngải Thanh sau khi kêu Trần Lương rửa sạch chảo lớn, cắt thịt heo thành khối, thêm đường bỏ vào trong chảo không ngừng xào đảo, cho đến khi xào ra nước màu, thêm chút muối liền ra lò. Khoai tây sợi chua cay cũng rất nhanh hoàn thành. Ngải Thanh lại lấy cà chua cắt xong và trứng gà còn lại lúc làm cá nấu vừa rồi trộn xong, bỏ vào trong nước nóng,

canh cà chua trứng gà liền rất nhanh xong. Vốn còn muốn làm gà sợi trộn nữa, lại bị Trần Lương sớm đã thèm ăn kêu dừng, nói là hai người căn bản ăn không được nhiều như vậy, mấy cái này là vừa đủ.

Ngải Thanh nghĩ ngợi, cũng cảm thấy đã đủ nhiều, liền bảo Trần Lương tắt lửa.

Cơm trong nồi trong cùng bộ bếp sớm đã nấu chín.

Sau khi xới cơm xong bưng cho Trần Lương, hần liền khẩn cấp khởi động.

Chất thịt cá nấu tươi mềm, cay mà không nóng, phối với giá giòn rất ngon miệng; thịt kho nạt mỡ kết hợp, một ngụm cắn vào, trong miệng đều là vị thơm ngọt, dị thường trơn mịn; khoai tây sợi chua cay vừa miệng, rất là khai vị.

Bữa cơm này, hai người ăn vô cùng tận hứng, một thố cá nấu cứ thế bị hai người giải quyết sạch sẽ, Ngải Thanh càng là ăn căng bụng, động cũng không muốn động, cuối cùng vẫn là Trần Lương thu dọn chén đĩa.

Trần Lương lần nữa cảm khái, Ngải Thanh thật là một báu vật!

*Tứ hợp viện

Cá nấu sa tế:

Khoai tây sợi chua cay

17. Chương 17: Thôn Trần Gia

Sau bữa trưa, Trần Lương kéo Ngải Thanh ra cửa, nói là mang y làm quen hoàn cảnh thôn Trần gia, cũng thuận tiện mượn này tiêu thực, tuy mới thành hôn hai ngày đã mang tân nương ra cửa không phải quá ớn, nhưng người trong thôn chất phác, lại thân quen nhau như vậy, căn bản sẽ không có người so đo chuyện nhỏ này.

Ngải Thanh cũng rất thích đề nghị này, dẫu sao mình sẽ sống ở đây, sớm làm quen hoàn cảnh cuộc sống, quan hệ tốt với thôn dân là vô cùng quan trọng. Về ý nghĩ mình sẽ rất nhanh về thôn Cổ Điền, Ngải Thanh cảm thấy mình còn chưa báo đáp tốt ân tình cứu mạng của người ta, sao có thể cứ vậy không chịu trách nhiệm mà rời đi, này thật sự không phải chuyện người có lương tâm sẽ làm, huống chi Trần Lương còn cứu nhà mình hai lần, ân tình này, ừm, nói thế nào cũng phải dùng mấy năm báo đáp đi, đúng, không sai, chính là đạo lý này!

Hai người sau khi khép hờ cửa xong, liền đi thẳng ra ngoài. Ngải Thanh không thể không lần nữa cảm khái sự thanh khiết của dân phong của cổ nhân, lòng người thiện lương, dù ra ngoài cũng không cần đóng kín cửa, càng đừng nói đến khóa chống trộm, nghĩ người hiện đại cẩn thận lại vẫn không phòng được người có tâm, Ngải Thanh không nén được càng thêm một phần thích nơi này.

Tuy mặt trời sau trưa không nhỏ, nhưng đã gần trung tuần tháng 9, bớt đi hiệu ứng nhà kính và bùng nổ dân số của thành phố hiện đại, đối với thôn Trần gia bị ba ngọn núi lớn bao bọc, trồng đầy cây cối xanh um mà nói, nhiệt độ không khí thật sự không tính quá cao.

Hai người cả đường vừa đi vừa nói, Ngải Thanh đối với thôn Trần gia cũng có thêm nhận biết sâu chút.

Thôn Trần gia không tính thôn lớn, chỉ cỡ 50 hộ gia đình hơn 200 người, trong thôn phần lớn đều họ Trần, thôn trưởng đương nhiệm là sau khi cha Trần Lương qua đời được mọi người bầu, nhưng cũng là người ngay thẳng chính trực, tương đối hiền hòa, ngày thường mọi người gọi ông Trần bá, nhà Trần bá chỉ có thê tử ông và một khuê nữ, ông và thê tử hồi trẻ lúc lo sự nghiệp bên ngoài gặp qua vài lần nạn, sau đó xem nhẹ công danh lợi lộc liền mang vợ con trực tiếp về quê, định trải qua cuộc sống bình thường, phu thê hai người tương đối ân ái, là “phu thê kiểu mẫu” trong thôn, ngày đó lúc thành hôn cột dây đỏ cho họ chính là thê tử của thôn trưởng_____Trần thẩm, nghe nói để bề trên có phúc khí cột dây đỏ sẽ mang phần phúc khí này cho thế hệ sau, cũng sẽ làm họ cả đời ân ái, hòa thuận. Song thân của Trần Lương mất sớm, Trần bá giúp hấn không ít việc, người chủ hôn ngày kết hôn cũng là Trần bá làm.

Đã là ân nhân, điểm đến đầu tiên của hai người chính là nhà Trần bá thôn trưởng. Ngải Thanh cảm thấy mình có phải nên mang ít quà không, tay không đến nhà sẽ không tốt lắm, nhưng lời của Trần Lương lại xóa bỏ ý nghĩ của y, “Người trong thôn đều thân quen, mọi người vốn không chú trọng mấy cái này, ngày thường giúp nhau trái lại không sao, nhưng mang quà đến nhà lại là chưa từng có, ngược lại có vẻ quá khách khí.”

Không thể không nói, phong cảnh thôn Trần gia là khiến người vui mắt vui tai, ba mặt giáp núi, bao bọc thôn Trần gia nho nhỏ bên trong, không chỉ chắn gió rét phía bắc tới khiến mùa đông không lạnh giá, cũng dựng nên phong cảnh địa lý riêng biệt của thôn Trần gia, bốn mùa cây xanh tùy chỗ có thể thấy, một mảnh xanh um tươi tốt, cây nông nghiệp càng có thể một năm ba đợt, bốn mùa đều thích nghi cày bừa trồng trọt. Hoàn cảnh riêng biệt như vậy nếu nhất định phải nói có gì bất tiện, sợ cũng là giao thông đi, ba mặt giáp núi, ra thôn bên chỉ có lối ra duy nhất_____đường thủy phía nam, khó trách ngày đó mình được bế lên

thuyền. Nhưng ai lại có thể nói đây không phải phúc, ra thôn không dễ cũng ngụ ý vào thôn khó, cộng với thôn Trần gia vốn không lớn, cho nên quan phủ đối với thôn Trần gia không quản lý mấy, nhiều lúc cả thuế cũng quên thu, đến sau đó liền dứt khoát không thu luôn, bởi vì chi phí thu thuế này thật sự quá lớn.

Tuy ba mặt giáp núi, nhưng vốn thôn Trần gia không phải vùng núi, địa thế tây bắc cao đông nam thấp, phía tây bắc vì nhiều đồi núi thích hợp phát triển lâm nghiệp, vườn trái cây, phía đông nam địa thế tương đối bằng phẳng, đất đai màu mỡ, cộng với nguồn nước phong phú, khí hậu ẩm áp rất thích hợp phát triển ngành trồng trọt. Cho nên nói như vậy, thôn Trần gia tuyệt đối là một khối bảo địa, nhưng may mà ba ngọn núi một con sông lớn mới ngăn được vô số nhíp bước của người tham lam, khiến hình thành nên tình hình tương đối độc lập, đặc biệt hiện tại.

Hoàn toàn bất đồng “chôn đào nguyên” cách tuyệt với ngoại giới dưới ngòi bút của Đào Tiềm tiên sinh, nhưng Ngải Thanh cảm thấy mình thích thôn Trần gia hơn, nó giống một thiên đường cách xa ồn ào trần gian, mọi người an cư lạc nghiệp, giản dị đáng yêu, còn có thể đôi khi biết thông tin mới nhất ngoại giới, khai thông cùng ngoại giới, nơi như vậy sao có thể không khiến người thích và hướng về.

Nói rồi nói, hai người liền rất nhanh đến nhà thôn trưởng, sau khi Trần Lương đi tới gõ cửa liền dắt Ngải Thanh vào.

“Trần bá Trần thẩm, ta là Trần Lương, có ở nhà không?” Đến sân, Trần Lương lớn tiếng hô.

“Có đây, ha hã, tân hôn sao còn rảnh đến nhà thẩm a? Ôi, tân nương tử cũng đến à, mau vào ngồi. Lương nhi, người thật là kiếp trước tu được phúc a, xem vợ người này bộ dáng thật là xinh đẹp, thẩm ở trong trấn đều còn chưa từng thấy ai như vậy.” Nghe tiếng đi ra là một phụ nữ nông gia chất phác hơn 50t, đó hẳn là Trần thẩm đi.

“Xin chào, cháu tên Tô Ngải Thanh.” Nghe thấy lời của đối phương, Ngải Thanh cảm thấy mặt có chút đỏ, có chút lúng túng cúi người, cứng đờ giới thiệu bản thân.

“Ha hã, Lương nhi, vợ người thật là tri thư đạt lý, nào, mau đến, đều là người trong thôn không chú trọng nhiều như thế, sau này giống Lương nhi gọi ta Trần thẩm là được.” Bị dáng vẻ cung kính hữu lễ của Ngải Thanh nhất thời làm không thích ứng, nhưng Trần thẩm vẫn rất nhanh phản ứng lại, trong lòng nghĩ: vợ Lương nhi thật không tệ, không chỉ bộ dáng đẹp, người này cũng thành thật lễ phép, xem ra hôn sự này thật là đúng, haizz, cũng chỉ có thể xem như Đình nhi không có phúc khí!

“Ừm, y vừa đến có chút xấu hổ. Thẩm, Trần bá và Đình nhi không ở nhà sao?” Trần Lương cười cười, dắt Ngải Thanh vào nhà.

“Trần bá người có việc mới sáng đã ra ngoài, nói là buổi trưa không về, Đình nhi ở trong bếp nấu cơm, thế nào, ăn chưa, nếu chưa ăn dứt khoát ăn cơm ở nhà ta rồi đi.” Trần thẩm nhiệt tình mời.

“Khỏi, thẩm, sáng nay đi thăm cha mẹ, bữa trưa đã ăn sớm chút, lúc này bụng còn no. Ta cũng chỉ mang theo Thanh nhi ra ngoài dạo chút, làm quen hoàn cảnh nơi này.” Kéo Ngải Thanh ngồi xuống Trần Lương trả lời với Trần thẩm, nhìn Ngải Thanh đỏ mặt như vậy, còn tưởng là phơi nắng quá lâu, liền vội vàng mở

miệng hỏi Ngải Thanh, “Có phải nóng quá không, khát không?”

Nóng không đến nỗi, Ngải Thanh sờ dĩ đỏ mặt là bởi vì câu “Thanh nhi” ở trước mặt người ngoài của Trần Lương thật sự quá khiến người thẹn thùng, vội vàng lắc đầu, lại gật đầu, sợ Trần Lương không hiểu, lại vội vàng mở miệng giải thích, “Không nóng, chỉ có chút khát.”

“Ha, người a, uống ly trà.” Trần Lương bị hành động đáng yêu của Ngải Thanh chọc cười, nếu không phải có Trần thẩm, hẳn phỏng chừng sẽ thoải mái cười lớn, vội vàng rót ly trà đưa cho Ngải Thanh.

Trần thẩm thì mỉm cười nhìn hồ động của hai người, thật là kỳ quái, rõ ràng mới thành hôn một ngày, tình cảm của hai người này sao tốt như phu thê nhiều năm vậy, nhưng nhìn Lương nhi hiện nay tìm được hạnh phúc của mình, Trần thẩm vẫn cao hứng tự đáy lòng. Lương nhi là mình nhìn lớn lên từ nhỏ, lúc nhỏ đã lộ ra thông minh, lanh lợi, theo tuổi tác tăng lên, người cũng càng thêm vững vàng trấn tĩnh, bộ dáng, bản lĩnh lại xuất sắc, thấy Đình nhi có ý với hắn, liền muốn hai người cũng có thể thành hôn kết thông gia, trái lại vô cùng không tệ, đáng tiếc a, Lương nhi đối với Đình nhi chỉ có tình huynh muội, chuyện tình cảm này cũng không thể ép buộc, chỉ cần hạnh phúc là được. Nhìn Ngải Thanh dịu dàng ít nói thẹn đỏ mặt, Trần thẩm cảm thấy lựa chọn của Lương nhi thật là không tệ! Chỉ mong Đình nhi có thể nghĩ thoáng sớm ngày buông bỏ mối tốt.

“Mẹ, là Lương ca đến sao?” Lúc hai người Ngải Thanh cười đùa, ngoài cửa truyền tới một giọng nữ dễ nghe.

Ngải Thanh không nén được nhìn ngoài cửa, chỉ thấy một thiếu nữ trẻ xấp xỉ Anh nhi đứng ngoài cửa, thiếu nữ bộ dáng rất được người thích, làn da trắng nõn, ở nông thôn đích xác là không tệ.

Trần Đình tất nhiên cũng nhìn thấy Ngải Thanh ngồi bên cạnh Trần Lương, trong lòng khen ngợi Ngải Thanh bộ dáng đẹp, khó trách Lương ca sẽ thích nàng, trong lòng có loại cảm giác chua chua, nhưng cũng chỉ tự than bản thân đích xác không bằng đối phương.

“Đúng vậy, Lương ca của con đến, đây là nương tử tân hôn của Lương ca con, con phải gọi tẩu tử.” Trần thẩm đứng một bên, giới thiệu với nữ nhi mình, bà hi vọng nữ nhi vẫn có thể chung sống tốt với Ngải Thanh.

“Chào, ta tên Tô Ngải Thanh.” Ngải Thanh đứng lên, gật đầu với đối phương, tuy không có giác quan thứ sáu như nữ nhân, nhưng nghe ngữ khí của Trần thẩm và ánh mắt nữ tử này nhìn mình, Ngải Thanh cảm thấy này nhất định có liên quan tới Trần Lương.

“Ách, chào tẩu tử, ta là Trần Đình, người sau này giống họ gọi ta Đình nhi là được.” Đối với Ngải Thanh có lẽ độ như vậy, Trần Đình trong ý thức không thể có địch ý với nàng.

Trần thẩm bởi vì nhà bếp còn nấu cơm, liền rời khỏi trước, ba người ngồi lại trò chuyện một lúc, Trần Lương liền nắm tay Ngải Thanh lên biểu thị muốn rời đi, Trần Đình muốn giữ người ăn cơm lại cũng bởi vì hai người đã ăn đành phải thôi, đứng lên tiễn hai người ra cửa.

Đi trên đường về nhà, Ngải Thanh luôn cảm thấy có luồng khí bị nghẹn, như nôn nóng cần tháo gỡ.

“Sao không nói chuyện? Một hả?” Trần Lương thấy Ngải Thanh lần này không hưng phấn như lúc đến, liền sợ y mệt rồi.

“Trần Lương, Trần Đình kia có phải có quan hệ gì với người không?” Cuối cùng hỏi ra, Ngải Thanh cũng không nhận ra trong khẩu khí của mình có chút vị chua.

Lần đầu tiên nghe thấy Ngải Thanh chính thức gọi cả tên họ mình như vậy, Trần Lương vô thức cảm thấy vấn đề hẳn rất nghiêm trọng, nhưng không ngờ Ngải Thanh lại hỏi mình một câu như vậy, trong lòng cảm giác âm ập, không định giấu diếm, “Ừ, ta và Đình nhi thanh mai trúc mã từ nhỏ, Trần bá Trần thẩm từng muốn để bọn ta thành thân. Nhưng ta đối với Đình nhi chỉ có tình huynh muội, đã từ chối.” Trần Lương nói rất đơn giản, không nói ra với Ngải Thanh chuyện Trần Đình thích mình, thứ nhất là bởi vì hẳn cảm thấy không cần thiết, mình không thích Đình nhi là được, thứ hai là bởi vì hẳn cảm thấy mình đã cự tuyệt đối phương, thế nào cũng không thể lại nói lời hủy thanh danh nữ nhi người ta như thế.

Quả nhiên là vậy, tuy trong lòng vẫn có chút vướng mắc, nhưng nghe thấy Trần Lương “cự tuyệt”, Ngải Thanh cảm thấy trong lòng thoải mái chút.

“Thanh nhi, người sẽ không ăn giấm đi?” Trần Lương thấy Ngải Thanh vẫn có chút không vui, liền trêu chọc muốn chuyển dời tâm tư của y.

“Người nói bấy cái gì, ta sao có thể ăn giấm, ta là....” Thở bị chọc la lên, ý thức được mình suýt chút nữa vạch trần lời nói dối, vội vàng thấp giọng nói tiếp, “Ta là nam.” Có điều, lý do này tựa hồ không có bao nhiêu sức thuyết phục, mặt đỏ bừng kia chính là chứng cứ tốt nhất.

“Ha hả, Thanh nhi người thật đáng yêu quá.” Trần Lương thật là quá kinh hỉ, không ngờ việc vô ý của mình còn có thể chọc ra vẻ mặt đáng yêu như vậy của đối phương.

“Người.....không được nói ta đáng yêu.”

“Ha ha.....”

Giọng Trần Lương thoải mái cười lớn, giọng Ngải Thanh đuổi theo oán trách chòng chéo, tràn ngập cả đường lớn nông thôn yên bình.

18. Chương 18: Nụ Hôn Của Hấn

Từ nhà thôn trưởng về, Ngải Thanh và Trần Lương liền trực tiếp về nhà, Trần Lương nói là gia súc ở hậu viện sau bếp còn chưa cho ăn, phải về chuẩn bị.

Trong nhà bếp.

Trần Lương đang mượn nhiệt lượng thừa lúc nấu cơm buổi trưa xào một chảo lớn đồ ăn, thêm chút cuống rau, lá rau và cám bã, trấu cám đã chắt nước còn lại, nhìn đồ ăn xào không sai biệt lắm, liền cầm gáo hồ lô xúc đồ ăn vào trong thùng gỗ chuyên dụng.

Xách thùng gỗ lên mở cửa sau nhà bếp, Trần Lương đi ra, Ngải Thanh hiếu kỳ cũng theo ra. Lúc ở hiện đại, cô nhi viện tuy trồng ít rau, nhưng lại khẳng định không có nuôi gà vịt heo, đến Tô gia, vú nương một nữ nhân mang theo hai đứa trẻ đã đủ mệt, ngày thường cũng chỉ trồng ít rau, nuôi hai ba con gà, nhưng nuôi heo bò dê lại là không có tinh lực, cho nên, Ngải Thanh bắt đầu từ khi vào cửa liền cũng chỉ nhìn Trần Lương bận việc, mình ở bên cạnh xem học tập, nghỉ lần sau liền có thể giúp đỡ.

Hậu viện nhà Trần Lương rất lớn, trong viện dựng mấy chuồng cỏ đơn giản, đều là dùng để nuôi gia súc. Heo không nhiều, chỉ hai con, một đực một cái, đều ở cùng chuồng, Trần Lương qua đổ nửa thùng đồ ăn vào trong máng heo bằng gỗ tròn thô chắc, cầm một cây gậy gỗ bên máng lên trộn đều đồ ăn, hai con heo tựa hồ ngửi được mùi thơm, liền đi tới hướng máng heo, ừ ừ mũi ngửi mùi liền đi thẳng đến ăn, Ngải Thanh nhìn rất tỉ mỉ, muốn nhớ kỹ.

Tiếp theo, Trần Lương xách nửa thùng đồ ăn còn lại lên đi tới ổ gà, gà đại khái có bốn năm con, hai trống ba mái, dùng gáo hồ lô xúc ba muôi bỏ vào máng gà, lại rải lên ít trấu cám chưa nấu là được.

Niên đại này, đối với người nông thôn mà nói gia súc có giá trị nhất chính là trâu cày, này là bảo bối của người cả nhà. Nhà Trần Lương cũng chỉ có một con trâu, nửa thùng đồ ăn còn lại sau khi đổ vào máng trâu, Trần Lương ở trong chuồng cỏ bên cạnh lại lấy ít cỏ khô bỏ vào trong máng, lúc này mới yên tâm rời khỏi.

Ngải Thanh hỏi qua Trần Lương, hậu viện rộng lớn như vậy, vì sao chỉ nuôi ít gia súc như vậy. Trần Lương cười nói, “Ta chỉ có hai tay.”

“Vậy hiện tại không phải còn có ta sao, sau này ta đến giúp đỡ, nhà chúng ta liền có bốn tay, chúng ta phải tận dụng mọi thứ ở hậu viện.” Ngải Thanh vô thức buột miệng nói ra, cảm thấy đã đến nhà này, mình không thể làm người nhàn rỗi, nhất định phải cùng phấn đấu với Trần Lương.

Trần Lương không trả lời Ngải Thanh, nhưng nụ cười trên mặt hẳn lại mặc nhận đề nghị của Ngải Thanh.

Sau bữa tối, Trần Lương nấu nước nóng cho hai người tắm rửa, Ngải Thanh tất nhiên là vui vẻ, mặc áo trong liền vào phòng.

Ngồi trong thùng tắm, Ngải Thanh tỉ mỉ lau cơ thể, hôm nay vừa dạo thôn, sau bữa tối vừa giúp Trần Lương cùng cho gia súc ăn, Ngải Thanh cũng thật sự có chút mệt, liền ngâm lâu chút muốn dùng nhiệt độ của nước nóng rút đi chút mệt mỏi, haizz, cơ thể dễ mệt này đều là vú nương chiều ra, nghỉ lúc trước ở hiện đại, chút việc này đối với Ngải Thanh mà nói tuyệt không phải việc khó gì.

“Cốc cốc”, ngoài phòng truyền tới hai tiếng gõ cửa.

“Thanh nhi, còn cần thêm chút nước nóng không?” Là tiếng của Trần Lương.

A, mình hình như đã ngâm hơi lâu, nhiệt độ nước này cũng giảm hơn nữa, “Ừm, làm phiền.” Bị vú nương gọi quen “Thanh nhi”, Ngải Thanh đối với xưng hô này sớm đã miễn dịch, hiện tại chỉ là đổi người gọi thôi, nhưng luôn cảm thấy vẫn có chút khác.

“Két” một tiếng dài đẩy cửa ra, Trần Lương xách hai thùng nước vào, sau khi đóng cửa lại lần nữa, đi đến trước bình phong liền đứng lại, “Ta xách nước vào rồi, là muốn đổ vào bây giờ sao?”

“Ừm, cảm ơn.” Ngải Thanh không ý thức được có bất cứ gì không ổn, chỉ là ngâm người vào trong thùng, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

Trần Lương không biết vì sao có chút khẩn trương, vội vàng xách nước vào sau bình phong, một hơi đổ nửa thùng nước nóng vào trong thùng gỗ, mắt cũng không dám nhìn loạn.

“A, thật nóng.” Nhiệt độ nước đột nhiên tăng lên khiến Ngải Thanh trở tay không kịp, vội vàng đứng lên.

Nghे thấy tiếng kinh hô của Ngải Thanh, Trần Lương lúc này mới ý thức được sự thô lỗ của mình, vội vàng xách nửa thùng nước lạnh kia đổ vào, lại không tránh khỏi nhìn thấy Ngải Thanh trần thân trên.

Hai vai mượt mà, làn da trắng sáng mịn màng làm nổi bật hai điểm mai đỏ trước ngực, từng giọt nước từ cổ chậm rãi trượt xuống, xuyên qua mai đỏ trượt qua thắt lưng thon mảnh rơi vào trong nước. Trần Lương hai mắt chớp cũng không chớp, không muốn bỏ lỡ cảnh đẹp trước mắt.

Có lẽ là ánh mắt của Trần Lương quá mức nóng bỏng, Ngải Thanh cũng ý thức được đối phương đang bắt động nhìn mình chằm chằm, vội vàng cầm khăn trắng trên mặt nước lên che trước ngực, lại lần nữa ngồi về trong thùng, má đã lộ ra đỏ tươi không tự nhiên, “Ách, nhiệt độ nước được rồi.” Ý trong lời, người có thể ra ngoài rồi.

Trần Lương vội xoay người hung hăng cầu thị ở đùi mình một cái, một là trừng phạt sự thất lễ vừa rồi của mình, hai cũng là muốn tỉnh táo đầu óc nghĩ lung tung của mình, xách hai thùng nước lên liền chạy ra ngoài.

Ngải Thanh sau khi tắm xong mặc đồ, Trần Lương vào lấy thùng gỗ đổ nước, thấy Ngải Thanh cầm khăn khô đang không chút khách khí lau tóc ướt của mình, nhíu mày, đi qua đón lấy tay của Ngải Thanh, chính mình cầm khăn ôn nhu lau tóc mềm của Ngải Thanh từ trên xuống dưới. Tóc Ngải Thanh rất dài lại rất mềm rất mượt, Trần Lương lau rất thuận tay.

Ngải Thanh thì có chút lúng túng, trong lòng luôn cảm thấy bình bịch đập không ngừng, nhìn Trần Lương đang ôn nhu lau tóc cho mình trong gương đồng, y đột nhiên có loại ảo giác, mình và hắn chính là một đôi phu thê chân chính, a, không, là hai phu phu, a, cũng không đúng, a, mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy, vội vàng lắc đầu, muốn đuổi mấy thứ kỳ quái này ra khỏi đầu.

“Sao vậy, làm đau người hả?” Ngải Thanh đột nhiên lắc đầu, làm Trần Lương tưởng mình thô lỗ làm đau Ngải Thanh, “Ta sẽ cẩn thận chút, tuyệt sẽ không làm đau người nữa.”

“Không, không đau, lực vừa rồi rất thoải mái.” Ngải Thanh vội vàng giải thích, Trần Lương lau tốt hơn mình nhiều, một chút cũng không đau.

“Ừ, vậy thì tốt.” Thấy Ngải Thanh không đau, Trần Lương liền tiếp tục việc lau tóc của mình.

Tóc rất nhanh đã khô, Trần Lương liền trả khăn cho Ngải Thanh, bản thân thì từ trong tủ gỗ của phòng lấy ra một bộ áo trong đi ra ngoài.

(haizz, ta đến báo ơn, sao cảm thấy mình trái lại như ân nhân, khắp nơi được người ta chiếu cố, không được, mình nhất định phải tốt với Trần Lương gấp bội nữa mới được, ừm, ngày mai làm món ngon gì đây?) Tự giác nằm bên phần giường sát tường, Ngải Thanh nhú mày nghĩ làm sao mới có thể tốt với Trần Lương hơn, cả Trần Lương lúc nào đi vào cũng không để ý.

Trên vị trí trống bên cạnh đột nhiên nằm xuống một người, Ngải Thanh mới phản ứng lại, thấy là Trần Lương, mới không hô lớn ra tiếng, còn lùi ra sau lùi cho Trần Lương khoảng trống nhiều hơn.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lúc đi vào phát hiện Ngải Thanh nhú mày chu miệng, Trần Lương liền biết y nhất định là lại đang nghĩ ngợi, tuy ở chung chưa lâu, nhưng Trần Lương cảm thấy mình chính là biết Ngải Thanh đang nghĩ sự tình.

“Không, không gì.” Hai người cứ vậy song song ngủ cùng nhau, Ngải Thanh đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương.

“Ngủ sớm chút đi, ngày mai phải dậy sớm.” Trần Lương vừa nói vừa kéo chăn cuối giường lên đắp cho hai người.

“Có việc sao?” Dém chăn, Ngải Thanh xoay đầu hỏi Trần Lương.

“Ngày mai là ngày thứ ba thành hôn, ta phải cùng người lại mặt.”

“Lại mặt?” Ngải Thanh không hiểu lắm.

“Ừ, thành hôn ba ngày, tân nương là phải cùng tân lang về nhà mẹ gặp nhạc phụ nhạc mẫu.” Trần Lương nhân nài giải thích cho Ngải Thanh, “Đây là hôn tục của nơi này.”

Thì ra, lại mặt chính là ý muốn về nhà, không biết vì sao, trong lòng Ngải Thanh đột nhiên cảm thấy rất mâu thuẫn, một mặt y muốn về báo bình an với vú nương và Anh nhi, mặt khác y lại lo lắng mình lần này về cũng không thể trở lại nữa, y hình như không muốn rời khỏi nơi này, nhưng nếu, nếu Trần Lương gặp

được Anh nhi, có phải sẽ muốn đổi lại Anh nhi không, nhưng Anh nhi vốn chính là tân nương chính quy a, trong lòng Ngải Thanh càng nghĩ càng rối rắm.

“Sao vậy?” Nhận ra thần sắc đột nhiên cứng ngắc của Ngải Thanh, Trần Lương lo lắng mở miệng hỏi.

“Không, không gì.” Ngải Thanh không muốn bị Trần Lương nhìn thấu ý nghĩ tồi tệ của mình, vội vàng nằm yên nhắm mắt, “Ta muốn ngủ.”

Trần Lương tuy có chút kỳ quái biến hóa của Ngải Thanh, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng y, sự tin tưởng vẫn cần chút thời gian.

Trăng ngoài cửa sổ càng lên càng cao.

Nghे thấy tiếng hô hấp mềm nhẹ bên bả bên tai, Trần Lương biết Ngải Thanh đã ngủ, xoay người định dέm chặn lại giúp cậu, ánh vào trước mắt lại là mặt nhỏ trắng nõn mềm mại và miệng nhỏ hồng.

Ánh trăng trắng bạc ngoài cửa sổ càn rõ chiếu vào trong phòng, chiếu phòng sáng tỏ, cũng hết sức mê người.

Dường như bị mê hoặc bởi ánh trăng, Trần Lương từ từ đến gần mặt nhỏ của Ngải Thanh, dán môi mình trên miệng nhỏ của người ta, mềm nhẹ dài lâu.....

19. Chương 19: Cùng Lại Mặt

Ngày thứ ba, Trần Lương mới sớm đã thức dậy sau khi nấu nước bưng vào trong phòng, liền đi đến bên giường định đánh thức Ngải Thanh đang ngủ say.

Mắt lim dim, đôi tay nhỏ trắng nõn không ngừng dụi đôi mắt mơ hồ, chính là không chịu tỉnh dậy. Trần Lương đành chịu cười cười, đành phải nhúng ướt khăn cần thận lau hai má, cổ và tay nhỏ của Ngải Thanh.

Có lẽ là do khăn ướt, cuối cùng đánh thức Ngải Thanh đang ngủ. Mở đôi mắt to đầy ướt át ra, Ngải Thanh mới nhìn thấy Trần Lương đang lau tay cho mình, a, thật là quá mất mặt, mình hình như ngày càng lười.

“Tỉnh rồi? Hôm nay phải ra ngoài, cho nên mới không thể không dậy sớm.” Trần Lương không bởi vì Ngải Thanh tỉnh mà dừng động tác lau trên tay, chỉ là lại nhẫn nại giải thích một phen với Ngải Thanh.

“Ừm, ta nhớ. Xin lỗi, ta lúc trước đều không như vậy.” Ngải Thanh cảm thấy rất quẫn bách, sao mình đến nhà Trần Lương lại như đến hưởng phúc, nhưng đột nhiên nghĩ đến hôm nay phải về, lo lắng trong lòng hôm qua lại xuất hiện lần nữa.

“Ha hả, không sao, hôm nay xác thực quá sớm, đừng để trong lòng. Được rồi, lau sạch rồi, đồ để trên giường.” Thấy Ngải Thanh lại tâm sự đầy mặt, Trần Lương vẫn muốn chờ y chính miệng nói ra với mình.

“Ừm.” Bởi vì trong lòng luôn nghĩ ngợi, Ngải Thanh làm sao cũng mặc đồ không xong, chỉ cảm thấy đồ này quá phiền, cố tình muốn chống đối với mình.

“Đến đây.” Trần Lương nói với Ngải Thanh.

“Sao vậy?” Ngải Thanh không phải rất hiểu, ngẩng đầu nhìn thấy Trần Lương đang đánh giá quần áo trên người mình, đúng vậy, mình cả cái áo đều mặc không xong, mình có bản lĩnh gì, nghĩ rồi nghĩ, liền thương tâm gục đầu xuống.

Nhìn Ngải Thanh ủy khuất chu miệng nhỏ hồng, Trần Lương đột nhiên nhớ lại nụ hôn nhẹ đêm qua, trong lòng không tránh được một trận hoảng, cố gắng nén ý nghĩ không thích hợp của mình, đi đến trước mặt Ngải Thanh, Trần Lương xoa đầu nhỏ của Ngải Thanh, “Ta làm cho.”

Vốn muốn từ chối, nhưng đột nhiên nghĩ đến có lẽ sau hôm nay cũng không thể gặp nhau nữa, Ngải Thanh liền có chút tham luyến ôn nhu của Trần Lương với mình lúc này, y ngoan ngoãn mặc cho Trần Lương chỉnh quần áo trên người, sau đó liền được Trần Lương kéo đến trước bàn trang điểm chải tóc, Ngải Thanh cảm thấy trước mắt mình rất hạnh phúc.

Quần áo, tóc rất nhanh sửa sang xong, Trần Lương liền cầm một bọc đồ lớn trên bàn lên, cùng Ngải Thanh ra khỏi phòng.

“Tối nay còn phải chạy về, sợ là không kịp, bữa sáng liền khỏi cần nấu nữa, lúc đi ngang qua trấn, chúng ta lại đi giải quyết, người nếu đói, ta mang theo ít lương khô.”

Bữa sáng không ăn cũng không sao, dù sao trước mắt Ngải Thanh cũng không có cảm giác thèm ăn gì, bởi vì miếng bọc đồ trong tay Trần Lương, bèn hỏi, “Trong đây là gì?”

“À, đều là ít đồ ăn đặc sản trong thôn, con rể mới lần đầu tiên lại mặt dù sao cũng không thể tay không.”

Nghe thấy hai chữ “con rể”, lòng Ngải Thanh càng buồn bực.

Đi ra ngoài cửa, sau khi Trần Lương đóng kín cửa, một tay cầm bọc đồ một tay dắt Ngải Thanh liền đi đến bên bờ ở cửa thôn.

Trên đường gặp không ít thôn dân dậy sớm làm nông trong thôn, nhìn thấy Trần Lương dắt Ngải Thanh trái lại không thấy có gì kỳ quái, ngược lại tướng mạo đẹp của Ngải Thanh khiến họ không nên được hâm mộ phúc khí tốt của Trần Lương, có điều Trần Lương cũng anh tuấn cao to, cùng với vợ mới xinh đẹp đoạn trang trái lại vừa vặn, thật lòng chúc phúc hai người.

Trần Lương____ngang qua chào hỏi họ, Ngải Thanh thì bởi vì nghĩ ngợi căn bản không cách nào tập trung tinh lực đáp lại họ.

Đến bến đò, Trần Lương đỡ Ngải Thanh lên thuyền, này vẫn là lần thứ hai Ngải Thanh ngồi thuyền, lần đầu tiên là lúc làm tân nương được Trần Lương bế lên, nhớ đôi tay có lực bế mình kia, lòng Ngải Thanh lại ứ đọng.

Không thể không nói, cảnh sông phía trước của thôn Trần gia xác thực phong cảnh đẹp vô hạn, mặt sông vô cùng rộng, mặt nước sông trong veo thấy đáy rất bình lặng, như một mặt gương có thể rõ ràng soi ra bóng người, đỉnh núi phía xa cắm thẳng vào đáy sông, xoay quanh cùng nước, núi sông giao nhau, này thật là trong sông có núi trong núi có sông! Nhưng Ngải Thanh lại đã hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức.

Bởi vì ở trên thuyền đã ăn lương khô Trần Lương chuẩn bị, Ngải Thanh cũng không cảm thấy đói nữa, hai người vừa xuống thuyền cũng không nán lại trong trấn lâu liền trực tiếp gọi một chiếc xe ngựa chạy đến thôn Cổ Điền.

“Phi_____” Một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa Tô gia thôn Cổ Điền.

Lý thị đang ở trong viện phơi quần áo, liền nghe thấy từng trận tiếng vó ngựa hướng tới nhà mình, cuối cùng dừng ở trước cửa, trong lòng có chút nghi hoặc, liền lau tay đi đến cửa. Vừa mở cửa ra, liền đột nhiên cảm thấy một nữ tử mặc đồ trắng nhào tới mình, khiến mình trở tay không kịp, vừa muốn trách mắng, trong tai liền truyền tới tiếng quen thuộc, “Vú nương, con là Thanh nhi, vú nương, Thanh nhi thật nhớ người.”

Lý thị sửng hai giây, vội vàng kéo đứa nhỏ trên người ra một chút, nhìn kỹ, trong nháy mắt, hốc mắt liền lập tức rơm đầy nước mắt, “Thanh nhi, Thanh nhi của ta, vú nương nhớ con, con đi hai ngày, vú nương liền nhớ hai ngày. Thanh nhi....”

Nghe thấy lời của vú nương, Ngải Thanh cũng nhịn không được ướm đỏ hai mắt, hai người ở trước cửa ôm chặt nhau, người thân ở chung đã 10 năm, đột nhiên chia cách lại đột nhiên gặp lại, sự nhớ nhung trong lòng này thật là không thể chỉ chốc lát thì đủ hóa giải.

Trần Lương trả tiền cho phu xe, sau khi nhẹ giọng dặn dò gã mấy tiếng, liền để gã rời đi, cũng không muốn quấy rầy hai người, liền im lặng đứng phía sau chờ.

“Thanh nhi, con hôm nay sao về vậy? Là Trần Lương kia đã bỏ con sao?” Sau khi kích động qua đi, Lý thị lúc này mới nhớ đến hỏi thăm Ngải Thanh.

Bị vú nương hỏi như vậy, Ngải Thanh mới đột nhiên nhớ đến Trần Lương còn đứng phía sau mình, trong lòng khó tránh lại sợ hãi, vội vàng lau mắt, đáp, “Không, hần và con cùng về.”

“Hả?” Lý thị ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện hóa ra cách không xa có một nam tử cao to, đây chính là Trần Lương à, thấy người thật mới phát hiện xuất sắc hơn trên tranh.

Trần Lương thấy vú nương của Ngải Thanh nhìn mình, liền lễ phép mỉm cười gật đầu.

Nhìn người hiểu lễ như vậy, Lý thị lần nữa ở trong lòng cảm thán mình lại để mất con rể tốt như vậy, có điều Thanh nhi sao sẽ mang theo Trần Lương về, không phải nói làm hấn bỏ vợ sao?

Mang theo nghi hoặc, Lý thị đón hai người vào cửa.

“Vú nương, Anh nhi tỷ đâu, nàng không ở nhà sao?” Trong lòng Ngải Thanh cảm thấy rất kỳ quái, theo lý mà nói động tĩnh mình về lớn như thế, Anh nhi hẳn nghe thấy mới phải sao không nhìn thấy.

“Nó là đã xuất giá, lại sao có thể xuất hiện trong nhà?” Lý thị buồn cười nhìn Ngải Thanh, tiếp tục giải thích, “Nó hiện tại cơ thể bất tiện, ta liền để nó vào ở phòng chỗ hậu viện, để tránh đến lúc bị người nhìn thấy cũng không ổn thỏa lắm.”

Ngải Thanh sáng tỏ gật đầu.

“Đã như vậy, vậy chúng ta liền đến hậu viện đi.” Vốn Trần Lương luôn im lặng đi sau hai người, lúc này đột nhiên lên tiếng, lại làm hai người phía trước kinh ngạc, Lý thị là bởi vì sợ Trần Lương truy cứu mình lừa hôn, nghĩ nên thuyết phục đối phương thế nào, Ngải Thanh thì tưởng mình đoán đúng rồi, Trần Lương lần này “lại mặt” quả nhiên là thật sự muốn đón tân nương chân chính về, tuy lý trí luôn nói với bản thân để Trần Lương lấy Anh nhi mới là kết quả tốt nhất, nhưng lòng Ngải Thanh lại vẫn nhịn không được ầm ầm đau, kỳ thật là rất đau.

Trần Lương không biết suy nghĩ của hai người, hấn vội muốn gặp Lý Anh như vậy, nguyên nhân chỉ có hai cái, một là hấn không muốn bởi vì sự tồn tại của cô nương chưa hề gặp mặt kia mà ảnh hưởng tới cuộc sống của hấn và Ngải Thanh, hai là trong lòng hấn rất muốn giải quyết chuyện phiền phức này nhanh chút.

Ba người đến căn phòng ở hậu viện, đẩy cửa phòng ra.

Lý Anh lúc này đang ngồi trên giường may quần áo, đột nhiên thấy ba người vào cửa, bất cẩn liền đâm trúng tay, vội vàng mút mút, đứng lên nhìn ba người, đột nhiên thấy Ngải Thanh quen thuộc, vội vàng chạy tới ôm chặt lấy Ngải Thanh, trong lời nói không tránh khỏi mang theo tiếng nghẹn ngào, “Thanh nhi, người về rồi.”

Trần Lương đột nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt rất gai mắt, hấn không thoải mái nữ nhân khác chạm vào Ngải Thanh, nhưng lại không thể ngăn cản gì, hấn biết vị này hấn chính là “Anh nhi tỷ” trong miệng Ngải Thanh, vị hôn thê vốn dĩ của mình.

“Ừm, Anh nhi tỷ, ta về rồi.” Ngải Thanh nghẹn ngào đáp, nước mắt to từng giọt trượt qua hai má, không biết vì sao, y lúc này chỉ muốn khóc, khóc cho đã, như chỉ có như vậy mới có thể giải trừ buồn bực trong lòng.

Lý Anh và Lý thị tưởng Ngải Thanh là nhớ mình, nhớ nhà mới khóc thương tâm như vậy, liền cũng cảm khái theo, ba người tức thì khóc thành một đoàn.

Trần Lương cực kỳ đau lòng, Thanh nhi mình thương lại khóc lợi hại như vậy, vội vàng kéo người từ trong hai cánh tay của Lý Anh ra ấn vào trong lòng ngực rộng lớn của mình, từ từ xoa lưng Ngải Thanh, “Ngoan, không khóc nữa.”

Đột nhiên được Trần Lương ôm vào trong lòng, nước mắt của Ngải Thanh rơi càng dữ, y chặt chẽ dùng hai tay vòng ôm lấy thắt lưng Trần Lương. Ngải Thanh lúc này mới phát hiện mình kỳ thật rất tham luyến cái ôm ấm áp này, mình kỳ thật một chút cũng không muốn buông tay.

Lý Anh và Lý thị nhìn hồ động của hai người, thì đực ra, đây là sao?

Qua hồi lâu, tiếng khóc trong lòng mới dần dần dừng lại, Trần Lương cúi đầu nhìn một cái, liền phát hiện người trong lòng lại ngủ rồi, tuy không biết bảo bối vì sao đột nhiên khóc lợi hại như vậy, nhưng Trần Lương lại thật đau lòng, đôi mắt to vốn sáng rực thấu triệt kia hiện nay lại đã sưng đỏ, hai má sạch sẽ cũng bị nước mắt mơ hồ thành một mảnh, cẩn thận khom người xuống bế ngang Ngải Thanh lên, dùng khẩu hình nói với Lý thị, “Phòng ở đâu?”

Lý thị sau khi thấy, liền vội vàng mang theo Trần Lương đến phòng cũ của Ngải Thanh, trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, bởi vì Lý thị luôn tin tưởng Ngải Thanh sẽ trở về.

Trần Lương cẩn thận đặt Ngải Thanh trên giường, kéo chăn qua đắp cho y, nhìn thấy Lý thị cầm khăn ướt, liền vươn tay đón lấy, nhẹ nhàng lau hai mắt đỏ bừng và hai má đầy vết nước mắt, sau khi làm xong hết thấy, liền nhẹ nhàng đóng cửa lại ra ngoài với Lý thị.

Ngải Thanh là bị đói tỉnh, cảm giác như đã ngủ rất lâu, sắc trời ngoài phòng đã có chút tối, trong đầu đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra buổi sáng, vội vàng nhảy xuống giường cả giày đều không kịp mang liền muốn chạy ra ngoài, y sợ, y sợ y không kịp nhìn Trần Lương một cái cuối cùng.

Nhưng Ngải Thanh vừa chạy đến bên bàn, liền có người từ ngoài phòng đẩy cửa đi vào, định thần lại, như không dám tin, vội vàng dụi hai mắt mình, y nhìn thấy Trần Lương, Trần Lương còn chưa rời đi, nhận thức này làm Ngải Thanh vui vẻ như điên, cũng mặc kệ mọi thứ liền chạy đến Trần Lương, ôm mạnh lấy thắt lưng Trần Lương, vùi đầu vào trong ấm áp khiến người quyến luyến kia.

Trần Lương không ngờ mình vốn muốn gọi người dậy ăn cơm, lại bất ngờ được hậu lễ như vậy, cũng ôm chặt lại người trong lòng, “Sao vậy?”

“Không, ta tưởng, tưởng người đi rồi.” Ngải Thanh lắc đầu, lại vùi chặt trong lòng đối phương.

Trần Lương bắt đầu từ tối qua liền phát hiện bất an trong lòng Ngải Thanh, nhưng y không nói, mình liền cũng hết cách, nhưng đột nhiên nhớ lại cử chỉ hành động của y hôm nay và lời trước mắt, trong lòng Trần Lương đột nhiên sáng tỏ, hẳn cảm thấy cuối cùng đã hiểu y vì sao khác thường như vậy, không nén được

vừa buồn cười vừa đau lòng, hắn không muốn nói lời cảm động lòng người gì, hắn chỉ muốn dùng hành động của mình chứng minh với y, “Được rồi, bé mèo lười, ngủ lâu như vậy cũng hắn đói rồi, đi ăn cơm, lát nữa chúng ta còn phải về thôn.”

“Về thôn? Chúng ta?” Ngải Thanh như có chút không dám tin, vội vàng ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên là chúng ta rồi, lẽ nào người tưởng còn có ai?” Quệt mũi thẳng đẹp của y, Trần Lương cười đáp.

“A, không, không có ai.” Ngải Thanh cảm thấy cực kỳ lúng túng, đột nhiên phát hiện mình đang ôm chặt Trần Lương, nhớ đến hành động vừa nãy, thẹn đến không biết làm sao, vội vàng đẩy Trần Lương ra.

Trần Lương cũng không giận, nhìn nụ cười trên mặt đỏ của y lúc này, liền biết tâm kết của y đã cởi bỏ, khóe mắt liếc xuống, không nén được nhíu mày, lập tức tiến lên bế đối phương lên.

Ngải Thanh bị Trần Lương đột ngột bế lên giật nảy mình, vội vàng ôm lấy cổ đối phương không để mình té xuống, lại rất xấu hổ, giả vờ tức giận nói, “Người muốn làm gì?”

Trần Lương cũng không trả lời, bế y lên nhanh chóng đi đến bên giường.

Ngải Thanh khẩn trương muốn chết, ở khoảng cách gần như vậy nhìn mặt đẹp cương nghị sâu sắc của đối phương, tim đập bình bịch nhanh chóng, hắn đây là muốn làm gì, chắc không phải.....

Trần Lương nhìn người trong lòng, như đang nghĩ gì, nhưng đang nghĩ gì nhỉ, mặt sao trở nên đỏ như vậy, đột nhiên hồi thần, y chắc sẽ không tưởng mình là muốn.....nghĩ đến đây, trên mặt Trần Lương nháy mắt xuất hiện một nụ cười không rõ ràng lắm.

Cho đến khi Trần Lương thả mình ngồi trên giường, ngồi xổm xuống mang giày cho y, Ngải Thanh mới biết mình vừa rồi nghĩ lệch lạc, ai ya, quá mất mặt, mình sao có thể sắc như vậy, Ngải Thanh vội vàng vỗ hai má, thật không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi mang giày giúp Ngải Thanh, Trần Lương kéo người đứng lên, nhìn mặt nhỏ đỏ bừng của đối phương và môi ướt đỏ tươi, khóe miệng không nén được nhô ra, nâng cằm người ta lên, phủ đôi môi mình lên.

Nụ hôn này không chuẩn chuẩn lướt nước như đêm qua, mà là một nụ hôn nóng kéo dài chân chính.

Ngải Thanh cảm thấy mình mê mang, như đang ở trong mây, cảm giác đôi môi chạm vào tốt đẹp như vậy, không nén được hé miệng nhỏ ra cầu nhiều hơn, đối phương hiển nhiên cũng không khiến y thất vọng, lập tức liền công thành đoạt đất, thả lỏng lưỡi mình xâm nhập trong một mảnh hương thơm, cuốn lấy lưỡi nhỏ ngọt ngào của đối phương cùng múa.

Ngoài phòng là ánh chiều tà mờ nhạt, trong phòng lại đang xuân sắc vô hạn!

20. Chương 20: Nhẹ Nhõm Rồi!

Tgclmn: Phía Lý thị và Lý Anh cuối cùng đã xong, tiếp theo chính là cuộc sống chính thức của phu phu.

Chương kế của kế là đêm động phòng đến muộn!

ừm, buổi tối tranh thủ đăng chương mới!

Chờ Ngải Thanh và Trần Lương lần nữa xuất hiện trước mặt Lý thị và Lý Anh, đã là lúc cơm tối.

Có lẽ trong lòng nghĩ nhiều, Ngải Thanh luôn cảm thấy ánh mắt của vú nương và Anh nhi nhìn đều là lạ, các nàng lẽ nào đã biết gì, chắc sẽ không phải bị các nàng phát hiện mình vừa rồi cùng Trần Lương ở trong phòng.....nhận thức này làm Ngải Thanh sắp sụp đổ, a, loại chuyện này bị người phát hiện mình còn mặt mũi gì nữa a.

“Thanh nhi, mặt con sao đỏ như vậy? Môi cũng vậy, không phải sốt chứ? Cần khám đại phu không?” Lý thị rất lo lắng nói, đứa bé này sẽ không phải bị sự giày vò buổi chiều làm sinh bệnh đi.

“A, ách, vú nương, không sao, con chỉ là vừa tỉnh ngủ, đúng, vừa tỉnh ngủ, trùm chăn quá nóng, ha ha.” Ngải Thanh vội vàng cười ha ha, này phải nói thế nào, nói miệng mình là bị “cầm thú” bên cạnh cần, quá mất mặt, nghĩ hồi, Ngải Thanh càng tức giận, tên này cũng không xem thời gian địa điểm mà làm loạn, nhin không được lại bắn ánh mắt u oán tới kẻ đầu xỏ.

Giả vờ không phát hiện oán trách của y, Trần Lương chỉ cười không ngừng gấp đồ ăn cho y.

Từ sau nụ hôn dài phá vỡ hiểu lầm kia, tảng đá trong lòng Ngải Thanh cũng cuối cùng buông xuống, trước mắt lại khôi phục dáng vẻ hoạt bát như cũ, nhìn trong chén chất đầy món mình thích, trong mắt đầy ý cười, lại không muốn để dàng bị nhìn thấu, cố gắng nhin cười.

“Người cũng ăn cái này, vú nương làm rất ngon”, “Còn có cái này”, “Cái này cũng không tệ”.....

Từ đầu đến cuối, Trần Lương chưa từng mở miệng nói một câu, chỉ im lặng ăn món Ngải Thanh không ngừng gấp tới, trên mặt luôn mang theo mỉm cười, cũng thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Ngải Thanh.

Lý thị và Lý Anh nhìn hồ động của hai người, trong mắt ba phần sáng tỏ, ba phần áy náy, ba phần hối hận, một phần lo lắng.

Một bàn mỹ thực cơ bản đều vào trong bụng Ngải Thanh và Trần Lương, Ngải Thanh cảm thấy bụng mình đều căng một vòng lớn.

“Thanh nhi, đến nhà bếp giúp vú nương một tay.”

Lý thị đột nhiên lên tiếng khiến Ngải Thanh sững một lúc, nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại, trong lòng không tự giác nhìn hướng Trần Lương một cái.

Trần Lương vẫn không nói chuyện, chỉ cho Ngải Thanh một nụ cười kiên định.

Ngải Thanh cũng cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là một nụ cười của đối phương đã làm lòng mình vô cùng ổn định, “Dạ, được.”

Trong nhà bếp.

Lý thị không kêu Ngải Thanh giúp rửa chén, hai người chỉ im lặng đứng.

“Bùm”, Lý thị đột nhiên quỳ xuống trước mặt Ngải Thanh.

“Vú nương, người đây là làm gì?” Ngải Thanh bị dọa, vội vàng tiến lên đỡ vú nương.

“Thanh nhi, con đừng đỡ, vú nương có lỗi với con, có lỗi với lão gia phu nhân, vú nương tội nghiệt trầm trọng, tội đáng chết vạn lần!” Lý thị đã khóc không thành tiếng, không ngừng dập đầu.

“Vú nương, đừng nói nữa, người không có lỗi với con. Người đứng lên trước đi.” Nhìn vú nương đã nuôi mình 10 năm, đã xem bà như mẹ ruột lại dập đầu với mình, lòng Ngải Thanh hơi hoảng, chỉ có thể không ngừng dìu đỡ bà.

“Thanh nhi, Trần Lương buổi chiều đều đã nói với ta, con vì ta và Anh nhi, chỉ có thể bị ép ở lại nhà hần, vú nương....vú nương quyết không thể đáp ứng,” Lý thị đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng, trong mắt đầy kiên định, “Thanh nhi, vú nương lập tức đi quan phủ.”

Ngải Thanh biết vú nương vào thời khắc mấu chốt tính tình luôn kiên nghị, nếu không thì năm đó cũng không thể kiên trì ưỡn bụng lớn một thân một mình đến trấn Cổ Điền, không được, y phải nhanh nói rõ với vú nương mình là cam tâm tình nguyện, “Vú nương, người còn nhớ chuyện 10 năm trước lúc người lần đầu tiên mang con dạo chợ con suýt chút nữa bị ngựa tông bị thương không?”

Đột nhiên bị hỏi chuyện 10 năm trước, Lý thị không hiểu dụng ý của Ngải Thanh, nhưng vừa nhớ đến mình đã từng suýt chút nữa làm Thanh nhi bị thương, trong lòng lại một phen đau khổ.

“Vú nương, Thanh nhi là tự nguyện ở lại Trần gia, người đứng lên trước nghe con nói,” Ngải Thanh đỡ Lý thị lên ngồi trên ghế, nói tiếp, “Trần Lương chính là người 10 năm trước cứu con.”

Bỗng trợn tròn hai mắt, Lý thị như không dám tin, này sao có thể, sao trùng hợp như vậy?

“Vú nương, người từ nhỏ đã dạy con ”Uống nước nhớ nguồn“, Trần Lương không chỉ lúc trước từng cứu con, hiện tại lại cứu nhà chúng ta, người cảm thấy chúng ta không nên báo ơn sao?” Ngải Thanh vừa nói liền nhúng khăn ướt đưa cho vú nương, “Hơn nữa, nếu để hấn lấy vợ không quá ba ngày liền bỏ vợ, người trong thôn sẽ nhìn hấn thế nào, sẽ phá hỏng danh tiếng của hấn. Vú nương, chúng ta không thể làm như vậy.”

Nghe thấy Ngải Thanh giải thích, trong lòng Lý thị cũng mâu thuẫn, nhưng.... “Thanh nhi, con là thật lòng ở lại Trần gia?” Nếu Thanh nhi không muốn, như thế mình cho dù ngồi tù, cho dù có lỗi với Trần Lương, mình cũng quyết không thể miễn cưỡng Thanh nhi.

“Dạ, vú nương, Thanh nhi là cam tâm tình nguyện. Trần Lương là người tốt, Thanh nhi muốn ở lại Trần gia!” Trong mắt Ngải Thanh là đầy kiên định.

Trên đường thôn dưới chiều tà, một chiếc xe ngựa nhanh chóng lao vút.

Trong thùng xe, một người nhỏ bé mặc váy trắng đang nằm trước ngực một nam nhân cao to khác, nam nhân cao to một tay ôm thắt lưng thon mảnh của người ta, một tay xoa nhẹ sau lưng người ta. Đây chính là Ngải Thanh và Trần Lương từ Tô gia trở về.

“Người buổi chiều đã nói gì với vú nương?” Người nhỏ bé mở miệng hỏi.

“Ta muốn ở cùng Thanh nhi.” Nam nhân cao to đáp.

“Phường”, mặt của người trong lòng lại đỏ thành một mảng, quả trách, “Lời này, sao người có thể trực tiếp như vậy?”

“Ta muốn ở cùng người.”

Ánh mắt Trần Lương lúc này là chân thành và thâm tình như thế, Ngải Thanh cảm thấy mình không thể nhìn tiếp nữa, mình sẽ bị hút lấy không giữ lại như vòng xoáy, nhưng thật không nỡ, thật muốn nhìn tiếp mãi như vậy, “Nhưng, nhưng ta là nam.” Ngải Thanh vẫn muốn hỏi rõ, y sợ mình nếu sau khi rơi vào lại bị đẩy trở ra, chắc sẽ không chịu được.

“Ta đã nói ta không để ý.” Trần Lương vẫn mặt cười ôn nhu đó, nhẹ nhàng vuốt trán và mặt mũi của Ngải

Thanh, “Từ khoảnh khắc gặp lại người, ta liền không buông được.”

“Nhưng chúng ta ở cùng sẽ không có con, cổ nhân các người không phải sợ nhất vô hậu sao?” Ngải Thanh rất lo lắng, người nói y nhất gan cũng được, y chính là sợ hãi, y sợ hết thấy nhân tố không ổn định cuối cùng đều sẽ nhảy ra cướp đi hạnh phúc của y.

“Cha mẹ lúc còn sống, từng dạy ta, người sống một đời quan trọng nhất là có người thật lòng yêu hạnh phúc bên nhau, mà người chính là hạnh phúc đời này của ta.” Trực tiếp bỏ qua “cổ nhân các người”, Trần Lương trả lời rất nghiêm túc, rất cẩn thận, hẳn muốn để Ngải Thanh biết, hẳn không để ý mấy cái này, có con dĩ nhiên tốt, nhưng nếu không có hẳn cũng quyết không cưỡng cầu, bất cứ ai bất cứ chuyện gì đều không bằng địa vị của người trước mắt trong lòng mình.

Ngải Thanh nhìn hiểu chân tâm của Trần Lương, hiểu dụng ý của Trần Lương, mắt lần nữa không cốt khí ướt át; Ngải Thanh không biết gì là tình yêu, cũng không biết cảm giác của y với Trần Lương có phải tình yêu không, nhưng y biết nam nhân trước mắt chính là hạnh phúc đời này của mình, là hạnh phúc mình muốn săn sóc cả đời.

Không biết lúc nào hai đôi môi lại chạm vào nhau, nơi đó có vị hạnh phúc!

21. Chương 21: Đạo Kỹ Viện?!

Sau khi từ Tô gia về, tình cảm của đôi phu phu Ngải Thanh và Trần Lương rõ ràng có bước đột phá, nhìn ở trong mắt thôn dân y như là một đôi phu phụ tân hôn cực kỳ ân ái, trai tài gái sắc, thật là làm người ghen tị!

Mấy ngày tiếp theo, đối với các loại việc nhà, Ngải Thanh trái lại đã làm vô cùng quen thuộc, giúp được Trần Lương không ít, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc không quá tốn thể lực, nếu như làm ruộng, Trần Lương tuyệt nhiên không cho phép, hẳn không muốn Ngải Thanh bị mệt, Ngải Thanh tất nhiên cũng biết lo lắng của hắn, trong lòng ngoài cảm động lại hi vọng có thể giúp Trần Lương nhiều hơn, nói hết lời, mới cuối cùng làm Trần Lương đồng ý cho Ngải Thanh lo liệu mảnh vườn rau ở hậu viện, Ngải Thanh cao hứng ôm cổ đối phương hôn hắn mấy cái, Trần Lương nào chịu chuyện qua loa như vậy, đảo khách thành chủ ôm đầu Ngải Thanh hôn đến người ta đỏ bừng mặt không cách nào hô hấp mới thôi, nhưng không biết vì sao, mấy ngày này, Trần Lương cũng chỉ hôn hôn Ngải Thanh, lại chưa từng tiến sâu thêm, này làm Ngải Thanh có chút bị thương, cũng không phải Ngải Thanh đối với chuyện phòng the có bao khát vọng, y chỉ nhớ đến lời “thấy người yêu đều sẽ muốn trực tiếp áp đảo đối phương” nói trên sách, Trần Lương đã yêu mình, vậy vì sao chưa từng muốn áp đảo mình? Nói tới nói lui, hẳn vẫn ghét bỏ cơ thể nam nhi của mình đi, nghĩ đến đây, lòng Ngải Thanh liền không cách nào kiềm chế cảm thấy một trận đau đớn.

Ngày này, sau bữa tối, hai người ở nhà bếp cùng dọn dẹp.

“Ngày mai ta phải ra thôn đi huyện thành một chuyến.” Trần Lương đột nhiên mở miệng nói.

“Đi huyện thành?” Không ngừng động tác rửa chén trên tay, Ngải Thanh nghi vấn, “Trong nhà thiếu đồ không phải đều mua ở trong trấn sao, sao lần này phải đi huyện thành xa như vậy?”

“Ách, có vài thứ trong trấn không có.”

Trần Lương nói lời này tựa hồ có chút khấn trương, nhưng đối phương đã không chịu nói, Ngải Thanh cũng không tiện hỏi tiếp nữa, tuy là người yêu, nhưng đôi bên vẫn phải có chút không gian riêng tư, “Ừm, vậy được rồi, người đi sớm về sớm, trên đường cẩn thận chút.”

“Người có đồ yêu thích gì không, ta lúc về mang về cho người.” Trần Lương mở miệng hỏi.

Không biết vì sao, nghe thấy câu hỏi của Trần Lương, phản ứng đầu tiên trong đầu Ngải Thanh lại là “vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo”, buồn cười lắc đầu thích nghi nhiều của mình, xoay đầu nói với Trần Lương, “Người xem ta là nữ nhân hả, lại không thích son phấn bột nước, quần áo trang sức. Ta không thiếu gì. Người a, có tiền thì tiết kiệm, đừng xài bậy biết không?”

Ngải Thanh đều không biết khẩu khí của mình có bao hiền lương, Trần Lương nghe mà mặt cũng không kiềm chế được cười, “Ừ, vi phu biết rồi, nương tử.”

“Cái gì, người kêu ai nương tử, ta là nam.” Vừa nghe thấy hai chữ nương tử, Ngải Thanh liền như uống thuốc nổ, tính khí nóng nảy không thôi, ngày thường bị người trong thôn gọi tẩu tử Trần gia đã đủ làm mình chịu đựng, tên này cố tình còn chọc gai mình, hừ, nữ nhân có gì hay, sao cứ nhắc nữ nhân mãi a, trong lòng đầy vị chua.

“Ha, Thanh nhi, người thật đáng yêu.”

“Người nói ai đáng....” Nói chưa xong, đã bị đôi môi đột ngột tới nhấn chìm tất cả.

Hôm sau trời chưa sáng, Trần Lương đã thức dậy, sau khi thu xếp một phen hôn hôn bảo bối, liền ra cửa.

Lúc Ngải Thanh dậy, trời đã sáng, xoay người sờ bên cạnh, phát hiện đệm giường lại lạnh, vội vàng ngồi dậy, lúc này mới đột nhiên nhớ đến chuyện hôm qua Trần Lương nói hôm nay phải đi huyện thành.

Bên cạnh thiếu cái lò sưởi lớn, Ngải Thanh liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, cũng không ngủ được nữa liền thức dậy. Sau khi tẩy rửa một phen, đến nhà bếp phát hiện trong chảo còn để bữa sáng Trần Lương chuẩn bị, liền bưng ra qua loa ăn xong.

Sau khi rửa chảo rửa chén xong, Ngải Thanh luôn cảm thấy không có tinh thần, hẳn là do bên cạnh thiếu mùi của người kia đi, nghĩ mình dù sao cũng phải tìm vài việc để làm, liền đột nhiên nhớ đến ột đang phơi mấy ngày trước từ chỗ vú nương đem về, nếu không thì nhân hôm nay dứt khoát làm tương ớt đi.

Đồng ớt này đều là trồng trong đất riêng của Ngải Thanh ở hậu viện Tô gia, biết Ngải Thanh thích ăn ớt, Lý thị gói hai bao ớt lớn mới hái xuống không lâu cho Trần Lương mang về, ngày thứ hai sau khi về Ngải Thanh lập tức rửa sạch ớt để phơi trong viện, này cũng qua hai ngày rồi, hẳn là phơi khô rồi.

Phân chia toàn bộ ớt phơi xong trên chiếu tre trong viện, từ trong nhà bếp lấy ra một cái chậu gỗ lớn, bên trong bỏ cái thớt, dao và ít tỏi lột xong, muối và rượu trắng tự chế, chờ nguyên liệu chuẩn bị đầy đủ, Ngải Thanh liền bắt đầu tự chế tương ớt.

Không có máy trộn của hiện đại, chỉ có thể dùng dao sức người băm nhuyễn đồng ớt và tỏi này, ngồi trên ghế gỗ nhỏ, Ngải Thanh băm đủ nửa canh giờ mới băm nhuyễn hết tất cả tỏi và ớt cùng bỏ vào trong chậu gỗ lớn, sau đó dùng tay không ngừng khuấy trộn tỏi và ớt băm cùng nhau, sau khi rải muối và ít rượu trắng ở lớp trên mặt, tiếp tục trộn đều tương ớt, chờ sau khi toàn bộ đều thấm, Ngải Thanh đứng lên đến trong phòng hàng hóa phía đông lấy ra một cái hũ lớn, đổ tương trộn xong vào trong hũ, cuối cùng dùng lá cải trắng dày nhấn bằng tầng trên cùng của tương ớt, cộng với đậy kín nắp hũ, lại bưng hũ về phòng hàng hóa. Chỉ cần một tháng, tương ớt này liền có thể dùng.

Sau khi làm xong hết thấy, đã là giờ Ngọ, bụng cả sáng, bụng Ngải Thanh sớm đã phát ra tiếng kháng nghị.

Bởi vì chỉ có một mình ở nhà, Ngải Thanh cũng không định làm quá phong phú, chỉ đơn giản úp tô mì cà chua trứng gà cho bản thân, lại sau khi cho gia súc ở hậu viện ăn xong, cảm thấy có chút buồn ngủ, liền về phòng nghỉ trưa.

Ngải Thanh dậy lần nữa, nghe thấy trong viện truyền tới tiếng chẽ củi, vội vàng rời giường mở cửa đi ra, thấy Trần Lương mặc áo ngắn vải thô giơ cánh tay đầy cơ bắp đang ra sức chẽ củi, mồ hôi không ngừng trượt qua làn da màu mạch, Ngải Thanh đột nhiên cảm thấy có chút nóng.

Trần Lương cũng nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ngải Thanh đứng cách đó không xa, cười cười, “Dậy rồi.”

Làn da khỏe mạnh dưới ánh nắng rạng rỡ, khuôn mặt anh tuấn đang cười kia ở trong mắt Ngải Thanh cảm thấy dị thường gợi cảm, rõ ràng chỉ là tách ra nửa ngày, Ngải Thanh lại cảm thấy nhớ đối phương nhớ vô cùng, vội chạy đến ôm lấy đối phương.

Trần Lương bị Ngải Thanh đột nhiên ôm lấy dọa không nhẹ, trên tay hắn còn cầm rìu đấy, may mà mình phản ứng đủ nhanh vội dùng tay trái ôm lấy người.

“Ta nhớ người.”

Không có lời dư thừa, chỉ là ba chữ ngắn ngủi, lòng Trần Lương lại vô cùng nóng bỏng, càng ôm chặt người trong lòng, “Ta cũng vậy.”

Ánh nắng chói mắt xuyên qua kẽ hở cây to cao vút sắc sỡ chiếu trên mặt đất, như đốm đốm sao, chiếu sáng hai người yêu nhau ôm chặt nhau.

Sau bữa tối, chờ Ngải Thanh tắm xong, Trần Lương cũng vào phòng bắt đầu tắm. Ngải Thanh thì nhân lúc này định dọn quần áo ngày mai phải giặt ra ngoài, nhìn thấy áo dài Trần Lương mặc hôm nay treo trên bình phong, liền cũng gom đi.

Mùi này.....Ngải Thanh quả thật không dám tin, mũi mình lại ngửi thấy mùi son phấn, cầm quần áo Trần Lương mặc hôm nay qua, lại ra sức ngửi ngửi. Thì ra như vậy, thì ra là vào huyện thành ăn vụng, khó trách không chạm vào mình, thì ra ở ngoài có tình nhân, điều đó mà chịu được thì còn cái gì không chịu được, hôm nay không bắt người ta liền không họ Tô. Ngải Thanh dưới cơn giận cực độ đã mất lý trí, chỉ cần vừa nghĩ đến hình ảnh Trần Lương cùng nữ tử khác mây mưa, mắt liền không nhịn được ướm ắt, trong lòng hận đến ngứa răng, năm ngón tay bấu chặt phát ra tiếng răng rắc.

“Rầm!” Bình phong bị một cước thịnh nộ của Ngải Thanh đập ngã.

Trong lòng Trần Lương vốn đang sốt ruột một chuyện, tắm cũng liền rất nhanh đã xong, vừa muốn vươn tay lấy đồ lót, bình phong liền bị đập ngã, sững sờ nhìn Ngải Thanh giận dữ bưng bưng đi tới mình, y vì sao tức giận như vậy, “Sao vậy, có phải bị uất ức không?”

Vừa nhìn thấy Trần Lương đến bây giờ còn dùng ánh mắt ôn nhu của hấn nhìn mình, trong lòng Ngải Thanh liền tức đến cùng cực, nguyền quân tử giả dối này, Ngải Thanh ta thật là mù mắt chó mới gả cho người, “Nói, hôm nay đi huyện thành rốt cuộc đã làm gì?”

Cho người cơ hội cuối cùng, đừng làm ta thất vọng.

“Ách, không, không làm gì.” Y lẽ nào đã nhìn thấu “âm mưu” của mình, chẳng lẽ y căn bản không muốn cùng mình.....

Đây là người tự tìm, “Chúng ta ly hôn đi.”

Lòng rất đau rất đau, Ngải Thanh cố nén không cho nước mắt chảy ra.

“Vì sao? Thanh nhi vì sao muốn ly hôn với ta?” Y lẽ nào cứ vậy không muốn cùng mình.....

“Chuyện tốt bản thân người làm tự người hiểu.” Nước mắt vẫn không nhịn được rơi xuống, mình sao nhu nhược như vậy.

“Ta, Thanh nhi, ta là bởi vì yêu người mới sẽ như vậy.....”

Nói chưa xong, liền bị Ngải Thanh cắt ngang, “Trần Lương, đã đến bây giờ, người còn muốn gạt ta nữa, ta đã biết hết rồi.”

Không đúng, giữa chúng ta có gì hiểu lầm rồi, từ đối thoại vừa rồi đến hiện tại, hình như mình sơ xuất gì

đó.

Thấy Trần Lương trầm mặc, Ngải Thanh tưởng đối phương là thật sự thừa nhận, lòng khó chịu như bị dao cắt, lẽ nào hạnh phúc của mình từ đầu đến cuối chỉ là một trò lừa bịp.

“Thanh nhi, người nói rõ với ta.” Trần Lương định bình tĩnh lại, hai người nhất định là có hiểu lầm gì đó.

“Rõ, này còn không đủ rõ sao!” Ngải Thanh đều cảm thấy sắp chết, hung hăng ném quần áo trong tay đến đối phương, “Tự người người đi!”

Nhận lấy quần áo Ngải Thanh ném tới, Trần Lương để trước mũi người người, mùi son phấn, đây là.....

Thì ra y tưởng mình đi huyện thành là đi tìm hoa cô nương (*aka gái lầu xanh*), nghĩ đến đây, Trần Lương đột nhiên thở phào, khóe mắt cũng chứa ý cười.

Lại cười, còn cười, tên đáng ghét này, “Người đã thừa nhận, vậy chúng ta liền ly hôn đi.”

Nhìn thấy y đầy mặt vẫn giận dữ, Trần Lương cảm thấy nguyên tử xấu xa trong lòng mình lại phát tác, hay lắm, lại dám không tin tưởng tưởng công của mình, không trừng phạt y ra trò sợ là mãi mãi đều không nhớ kỹ đi.

“Người, người làm gì.” Nhìn nam tử trắng kiện cao to trần toàn thân từng bước đi tới mình, Ngải Thanh cảm thấy có chút hụt hơi, tức chết người, rõ ràng là lỗi của hắn được không!

Sao cảm thấy bầu không khí ngày càng không đúng lắm, “A, người làm gì, mau bỏ ta xuống.” Bị Trần Lương đột ngột bế lên, Ngải Thanh quả thật muốn hận chết vốc đáng ghét nhỏ này của mình.

Trần Lương không để y kêu la của Ngải Thanh, chỉ là bế y đi đến trên giường.

Tên này, ăn phở còn muốn ăn cơm, thật quá đáng, “Thả ta xuống, người đồ biến thái, cuồng lộ, sắc ma, vô sỉ hạ lưu, mất mặt...” Ngải Thanh quả thật mắng ra hết lời hạ tiện có thể nghĩ đến.

Hay lắm hay lắm, cả gan mắng nhiếc tướng công của mình, còn không giáo huấn chút thì sẽ leo lên đầu.

“Bùm!” Ngải Thanh bị ném trên giường, vừa muốn bò dậy lập tức bị người trên thân lại đè trở về.

Ngải Thanh thật sự thụ thương, tên khốn này tưởng mình dễ bắt nạt như vậy sao, mình cũng là người, dựa vào cái gì phải bị đối xử như vậy, càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng thương tâm, trong mắt đầy nước mắt.

Trần Lương đau lòng, nhìn bảo bối mình luôn cẩn thận che chở lúc này lại khóc đến nỗi người đầm nước mắt, Trần Lương cảm thấy lòng mình cũng thật đau, vội ôm y lau nước mắt, “Thanh nhi, đừng khóc nữa, ta không có đi tìm hoa cô nương.”

Cảm nhận sự ôn nhu của đối phương, Ngải Thanh lại khóc dữ hơn, như muốn khóc hết mọi ủy khuất trong lòng.

Mắt thấy nước mắt sẽ tràn lan, Trần Lương vội vàng ở bên tai y, nói ra tất cả chuyện hôm nay.

Nghe hồi, trong mắt Ngải Thanh ngừng nước mắt, nhưng đỏ ửng của má lại thế nào cũng không che được, người này, lại lại chạy đi nơi đó....còn mặt dày nói là hướng người “thỉnh giáo” a, y sắp nghe không nổi nữa, “Người, người câm miệng.”

“Thanh nhi, ta nói đều là lời thật.” Lê nào y còn không muốn tin tưởng mình sao, “Thật sự, gã lúc đó còn nói với ta người ở dưới lần đầu tiên sẽ rất đau, phải dùng cao mỡ khuếch....”

“Người, người đừng nói nữa, ta tin, ta đều tin.” Lật đật bị miệng đối phương, Ngải Thanh thật sự là không muốn nghe thấy lời khiến người xấu hổ này nữa.

Nhìn thấy y đầy mặt xấu hổ, Trần Lương lúc này mới biết tâm tư của đối phương, nhẹ nhàng lấy tay nhỏ bịt trên miệng mình xuống, hôn hôn lòng bàn tay trắng nõn, trong mắt đầy tình yêu và dục hỏa, nhìn đến Ngải Thanh xấu hổ và giận dữ, lại liếm liếm bên tai mượt mà của y, liền lập tức cảm nhận được cơ thể y khẽ run, khóe miệng không nén được nhếch lên: “Thanh nhi, ta muốn người.”

Tgclmn: Không sai, tiểu Thanh Thanh của chúng ta bình thường là dê ngoan, đến thời khắc mấu chốt đó là nữ vương thụ siêu mạnh.

22. Chương 22: Đêm Động Phòng!

Màn đêm lặng im buông xuống, đèn dầu trong phòng lập lòe, chiếu rọi mờ cả phòng, ẩn ẩn lộ một chút mờ ám.

Trong màn che.

Một cơ thể nam trần trụi cường tráng rắn chắc đè một người nhỏ bé chỉ mặc đồ lót mỏng manh.

Tuy lúc trước luôn oán trách đối phương không muốn áp đảo mình, nhưng hiện giờ đến lúc sủng thật đạn

thật, Ngải Thanh vẫn không tránh khỏi khẩn trương, ngoài khẩn trương lại lộ ra chờ đợi.

Tay Trần Lương từ từ lướt qua cái trái trơn bóng, khoe mắt xinh đẹp, gò má mịn màng, cần cổ trắng ngần của Ngải Thanh, đôi tay to bởi vì quanh năm lao động mà hơi chai sần kia như có ma lực nào đó, nơi đi qua dẫn đến cho Ngải Thanh từng trận run rẩy, đôi mắt y đã ngấn hơi nước, càng thêm cảm dỗ người.

Trần Lương rất hưởng thụ cảm giác từ từ vuốt ve người dưới thân, nhất là nhìn thấy hình ảnh đối phương vì vuốt ve của mình mà càng thêm động tình, tay trái linh hoạt cởi dây lưng đồ lót ra, lộ ra mông ngực trắng ngần, hai đóa mai đỏ kiều diễm nở rộ, khiến người muốn nếm thử. Chỉ là một mảnh tuyết trắng liền đã khiến mình dục hỏa quần thân, thật sự rất muốn tiến sâu hơn nữa, xem thử y rốt cuộc là có bao nhiêu thần kỳ lại khiến mình không cách nào kiềm chế khát vọng.

Đồ lót rất nhanh liền bị đôi tay to có lực cởi ra, hai người đã cùng trần trụi, làn da màu mạch cùng làn da tuyết trắng ửng đỏ phản ánh nhau, cảm giác là xứng như thế.

Nụ hôn nóng chi chít không ngừng rơi xuống, từ trán đến cổ, mỗi cái rơi trên da thịt trắng ngọc, Ngải Thanh đã thẹn không dám nhìn, chỉ có thể giả đã điều nhắm hai mắt.

Đột nhiên, cảm giác động tác của đối phương ngừng lại, trong lòng hiếu kỳ, Ngải Thanh liền mở hai mắt ra, nhìn thấy Trần Lương đang nhìn chăm chú dây đồ trên cổ mình, “Đây là cái gì?”

“Không, không gì.” Không biết vì sao, Ngải Thanh lại không dám nói đối phương biết.

“Thật ư?” Trần Lương cười nguy hiểm, hần nhớ y luôn lấy ra một cái hộp gỗ đàn hương, cẩn thận lau chùi, hỏi y là vật gì, lại luôn tránh né không muốn trả lời, chắc sẽ không phải vật của người yêu thích đi, hiện nay nghĩ tới, chìa khóa trước ngực này chính là mở cái hộp kia đi, đã không muốn trả lời, vậy mình liền có cách khiến y mở miệng.

“A, người, người đừng sờ....” Trần Lương quá đáng ghét, lại nắm nơi đó của mình, này, này quá đáng giận, “Buông tay, mau buông____, a, người đừng....”

Thật muốn kêu đối phương ngừng lại, nhưng thật sự rất thoải mái, không nỡ, loại cảm giác này mình chưa từng thể nghiệm, còn muốn, còn muốn nhanh chút nữa, “A, nhanh, nhanh chút nữa....” Hu hu, quá mất mặt, mình sao nói ra lời này vậy.

Nhìn đôi mắt đã hoàn toàn ướt át, mang theo khoái cảm rõ ràng và hai má đỏ rực, Trần Lương tăng nhanh động tác trên tay.

“A, thật thoải mái, thật sự rất thoải mái, a, ta sắp...” Lúc Ngải Thanh cảm thấy sắp bay lên trời, lại đột nhiên bị người đùa dai bóp chặt đỉnh, “Người, buông ra....” Ngải Thanh gấp rồ, hơi ẩm trong mắt càng nặng.

“Đây là gì?” Trần Lương lần nữa cầm sợi dây đỏ lên, hỏi Ngải Thanh, “Ngoan, chỉ cần người nói, ta liền buông tay.” Dẫn dắt từng bước.

Thật muốn, thật sự rất muốn, Ngải Thanh bắt đắc dĩ dưới uy hiếp của người nào đó đành phải thỏa hiệp, “Đây là, hộp gỗ, chìa khóa, của hộp gỗ.”

“Trong hộp để cái gì?” Tay to không buông đầu đỉnh ra, chỉ dùng bàn tay khác không ngừng vuốt ve nơi mẫn cảm của y.

“A, đừng, đừng sờ nữa.....” Ngải Thanh sắp chịu không nổi, tên khốn này, hu hu, “Là, là châu chấu, lúc nhỏ, người, tặng ta.”

Đôi mắt tròn tròn, thì ra như vậy, nhìn chăm chú người đã hoàn toàn rơi vào tình dục dưới thân, cảm thán mình là phúc khí thế nào lại có bảo bối như vậy, “Thanh nhi, ta yêu người.” Tay to buông kiềm chế đầu đỉnh ra, cùng lúc Trần Lương ở bên tai y nói ra lời yêu đời này.

“A!” Vật giải thoát trối buộc phun ra, Ngải Thanh cũng phát ra tiếng vui vẻ, ngực cấp tốc thở dốc, chờ hơi bình tĩnh, đột nhiên nhớ đến tiếng động lòng người bên tai vừa rồi, mặt Ngải Thanh lần nữa đỏ rực, đôi tay bám lên cổ đối phương, nhóm người lên ghé bên tai hắt, “Ta cũng yêu người!”

Đáp trả này như một liều xuân dược mạnh nhất, nháy mắt đốt cháy dục hỏa của Trần Lương, tay to lần nữa không ngừng quấy rối nơi mẫn cảm của y, nhóm từng đốm lửa ở nơi đi qua, miệng hai người sớm đã chạm vào nhau, môi lưỡi quấn nhau, như cả đời cũng hôn không đủ, cực kỳ nóng bỏng, cực kỳ triền miên, bên đôi môi trượt xuống từng sợi dịch thể mờ ám.

Trần Lương lật người Ngải Thanh qua, xoay lưng với mình, nâng mông vĩnh mướt mà của y lên, tiểu cúc hoa diễm lệ đang không ngừng co rút, như dụ người xâm phạm; vôi vàng sấp người lên, từ trên ghé đầu bên giường lấy ra cao mỡ hôm nay mua về từ huyện thành, vét ra một lớp bôi ở cúc hoa, không ngừng dùng ngón trở xoa xung quanh.

“A, đau.” Di vật đột ngột xâm nhập khiến Ngải Thanh cảm giác không thoải mái, không nén được nhíu mày xinh đẹp.

“Ngoan, rất nhanh liền tốt.” Trần Lương thả chậm động tác trên tay, tiếp tục khuếch trương tiểu cúc hoa, chờ lúc về đau đớn của y biến mất, lại thêm một ngón tay, từ từ ba ngón tay đã tự do tiến nhập.

“Thanh nhi, ta muốn vào.” Lấy ngón tay ra, Trần Lương để vật thô to đã cương lên kia ở động cúc, chỉ chờ một tiếng ra lệnh của y.

“Ừm.” Tuy vẫn rất sợ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến là Trần Lương, Ngải Thanh cảm thấy cái gì cũng có thể khắc phục.

“A! Đau...” Vật của đối phương vừa to vừa thô, căn bản không phải ba ngón tay có thể so được, Ngải Thanh vẫn cảm thấy một cơn đau đớn.

Nhìn thấy khoeo mắt đau đớn của y, Trần Lương cũng không thoải mái, nhưng tiền trên cung không thể không bắn, “Ngoan, thả lỏng chút, rất nhanh liền tốt.” Chỉ có thể nhỏ nhẹ, vỗ về lòng khẩn trương của y.

Ngải Thanh cũng biết đối phương nhện rất vất vả, dạo đầu làm rất tỉ mỉ sợ mình bị thương, huống chi mình không phải cũng hi vọng có thể cùng đối phương chân chính kết hợp trở thành “phu phu” sao, vậy có đau nữa mình cũng phải nhện, cố gắng hít thở sâu điều chỉnh bản thân, qua một lát, Ngải Thanh liền cảm thấy đau đớn đã không dữ dội nữa, liền mở miệng nói, “Người có thể động rồi.”

Thấy Ngải Thanh xác thực đã thả lỏng, Trần Lương liền nắm eo y bắt đầu động.

Lúc mới đầu, sợ y đau, Trần Lương không động mạnh, mà Ngải Thanh lại trong quá trình này dần dần cảm nhận một loại vui vẻ, không đủ thỏa mãn, vội vàng thúc giục, “Người, nhanh chút!”

“Chát!” Một tiếng vỗ lạnh lạnh vang lên trong phòng, mình lo lắng y bị thương mới nhường nhện như vậy, không ngờ lại bị hiểu lầm như vậy, Trần Lương lần nữa nhếch khoeo môi nguy hiểm, “Thanh nhi, này là người trêu.” Nói xong, liền nhanh chóng co rút.

“A.” Ngải Thanh quả thật không dám tin, tiếng kiều diễm nay lại là mình phát ra.

Trần Lương cũng phát hiện sự bất đồng trong tiếng kêu vừa nãy của Ngải Thanh, tựa hồ hưng phấn hơn, vui vẻ hơn, vội đỡ eo y lần nữa không ngừng đâm đến nơi vừa nãy.

“A, thật thoải mái...” Ngải Thanh đã bị Trần Lương đâm đến không còn lý trí, chỉ còn lại mưu cầu với vui vẻ, “Nơi đó, nơi đó, người, mau, mau tiếp tục.....a.....đừng ngừng....a, chậm chút, chậm...”

Trong phòng truyền ra một tiếng rên rỉ kiều diễm cao vút và tiếng hô hấp ồ ồ, xen lẫn tiếng rung động của ván giường và tiếng hôn môi kịch liệt của đôi môi chạm nhau.

Trắng màu bạc chậm rãi nhô lên, lại từ từ lặn xuống ngọn cây, âm thanh trong phòng lại vẫn chưa từng ngừng lại.

Lại là một đêm tiêu hồn không ngủ a!

23. Chương 23: Hương Hoa Quế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đều nói tháng 8 hương hoa quế, nhưng đối với thôn Trần gia có địa lý được trời ưu ái mà nói, hoa quế ở hạ tuần tháng 9 cũng là vô cùng tươi tốt, từng chùm hoa vàng nhỏ chi chít nở trên nhánh cây, một cơn gió nhẹ thổi qua, trong nháy mắt bay lả tả đầy viện, mang theo từng đợt mùi thơm ngào ngạt, thật thấm vào lòng người, thật là hương bay mười dặm!

Ngải Thanh chính là tỉnh lại trong hương hoa quế đầy phòng, vô thức xoay đầu lại phát hiện người bên cạnh sớm đã đi, nâng mắt nhìn ngoài cửa sổ, một tia nắng chói mắt, hẳn là buổi trưa đi, mình lại ngủ lâu như vậy, dụi mắt, trong bụng liền thấy đói, muốn đứng lên tẩy rửa, lại không ngờ, “A!” Eo mỗi chân nhũn, toàn thân khó chịu như bị lằng trệ, tuy cảm giác phía sau mình được người rửa sạch bôi thuốc qua, nhưng nơi khó mà mở lời lại vẫn có chút khó chịu, đây chính là hậu quả của một đêm tham hoan a, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại kích tình và nóng bỏng của hai người đêm qua, trên mặt Ngải Thanh lại hiện ra một rắng đỏ.

Lúc Trần Lương đẩy cửa vào, nhìn thấy chính là hình ảnh mỹ nhân đỏ rực động lòng người, nhớ đến tư vị tuyệt vời của y và sự mất khống chế của mình đêm qua, bụng dưới lại xao động, vội vàng hít thở sâu cưỡng chế đại hỏa sắp đốt lên, định thần lại, đi đến bên giường, đặt khay đồ ăn trong tay trên ghế đầu bên cạnh, ôm cả người lẫn chăn vào trong lòng, thò tay vào chăn nhẹ nhàng ấn eo thon của Ngải Thanh, nhìn dáng vẻ thoải mái của y liền tiếp tục động tác trên tay.

Không biết bắt đầu lúc nào, mình đối với y liền có dự vọng mạnh mẽ, lúc nào cũng muốn hung hăng ôm y, chiếm hữu y, kết hợp chặt chẽ cùng y, nhưng bởi vì cả hai đều là lần đầu tiên sợ tổn thương y mà không thể không khổ sở nhẫn nhịn, cho nên đêm qua lúc thời cơ chín muồi, dự vọng của mình như nước lũ cuộn cuộn đột nhiên tìm được chỗ trút ra, cũng không cách nào khống chế nữa, tư vị của y quả nhiên tuyệt vời lại khiến mình mất khống chế, may mắn mình khuếch trương dạo đầu và hậu tục xử lý thích đáng, cũng chỉ sưng đỏ, không chảy máu, “Ta buổi sáng đã rửa sạch bôi thuốc cho ngươi, còn khó chịu không?”

Có lẽ là do vừa tỉnh, ý chí của Ngải Thanh vẫn lơ mơ, cho đến khi bị mùi quen thuộc ôm vào trong lòng, cảm nhận đôi tay to có lực kia ôn nhu mát xa, cảm giác nhức mỏi như cũng giảm bớt, vốn đang nhắm mắt dựa trước ngực đối phương hưởng thụ phục vụ thân mật, bên tai mình lại đột nhiên vang lên lời của Trần Lương, vành tai lại nhiễm đỏ, khẩn trương mở miệng đáp, “Cũng, cũng ổn.”

“Ot ot.” bụng đột nhiên kêu một tiếng, khiến Ngải Thanh tức thì thẹn đỏ mặt, đúng rồi, đêm qua đến rạng sáng luôn vận động, lại ngủ đến trưa, đói vốn là dĩ nhiên a, nhưng, nhưng vẫn cảm thấy thật mất mặt.

“Đói rồi đi, ta đã nấu cháo cật heo cầu kỷ, ngươi nếm thử.” Nói rồi, Trần Lương duỗi tay to cầm chén sứ trên ghế đầu lên, dùng muống gỗ múc một miếng cháo để bên miệng thổi thổi, chờ ấm mới đưa đến bên miệng Ngải Thanh.

*cháo cật heo cầu kỷ

Tuy lớn như vậy còn bị đứt khiến Ngải Thanh cảm thấy quá không biết thẹn, nhưng mình cũng thật sự là mệt, quan trọng hơn là mình rất thích nhìn dáng vẻ Trần Lương ôn nhu hầu hạ mình, cho nên Ngải Thanh liền cũng không từ chối, một ngụm lại một ngụm ngoan ngoãn ăn cháo, ừm, mùi vị không tệ, “Đây là làm thế nào? Rất ngon.”

Trần Lương thấy Ngải Thanh thích, trong lòng cũng cao hứng, vừa dứt vừa giải thích, “Đây là cật heo sau khi bỏ màng trong cất lát, thêm cầu kỷ, hành gừng muối một ít bỏ vào trong gạo tẻ đun lửa nhỏ nấu thành, nghe mẹ từng nói, này đối với thận hư, tư âm bổ thận rất là hữu hiệu.”

“Phốc___” Ngải Thanh quả thật muốn hoài nghi lỗi tai mình có phải hư rồi không, Trần Lương lại, lại bình tĩnh nói với mình thận.....như thế “Ngươi, ngươi chỗ nào nhìn ra ta thận.....thận hư hả, ta không biết có bao nhiêu đàn ông.” Tức phì phì phồng miệng nhỏ với Trần Lương, trong mắt Ngải Thanh đầy lên án và ủy khuất.

“Thanh nhi, xương cốt ngươi quá yếu, đây chỉ là đồ bổ, ta không nói ngươi có gì không ổn.” Trần Lương đầy ý cười nhìn y như mèo con xù lông, lấy tay áo lau miệng toàn là hạt cháo của y.

“Vây, vây người ăn chưa?” Đôi mắt to tròn cái, như chỉ cần dám nói “chưa” liền sẽ nhào lên lần nữa.

“Ha hã, ừ.” Tuy trêu chọc y rất thú vị, nhưng mình vẫn đừng chọc y nữa, nếu không thì thật sẽ xù lông.

Nghe thấy Trần Lương cũng ăn rồi, trong lòng Ngải Thanh mới cảm thấy thoải mái, nhìn không được cơn đói, một hơi ăn sạch một chén cháo.

“Còn muốn ngủ lát nữa không?” Thu dọn chén, Trần Lương lại ngồi về bên giường ôm Ngải Thanh tiếp tục phục vụ mát xa.

“Không ngủ nữa, ngủ đủ rồi, ta muốn dậy.” Ngủ đủ ăn no, lại có Trần Lương mát xa, Ngải Thanh cảm thấy thân thể đã thoải mái hơn.

Trần Lương nghe xong, liền đến trước tủ gỗ lấy ra quần áo của Ngải Thanh, sau khi hầu hạ y mặc đồ, chải đầu xong, bưng khay đồ ăn vừa rồi đi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng ra, Ngải Thanh liền cảm thấy từng đợt hương hoa ập tới, ra sức hít mấy hơi, cảm khái môi trường cổ đại “thuần tự nhiên” không ô nhiễm, cả hương hoa cũng tựa hồ đặc biệt tươi mát.

Thưởng thức hoa quế không ngừng rơi xuống đầy viện, trong đầu Ngải Thanh đột nhiên có cái gì lóe qua, (Đúng rồi, hoa quế này là thứ tốt nha.)

Nhớ lúc trước trong cô nhi viện cũng có một cây hoa quế, mỗi năm mùa thu đến, mẹ viện trưởng luôn sẽ hái xuống rất nhiều hoa quế, nếu phơi khô thành hoa quế khô liền có thể pha trà, mát lạnh nhuận họng; hoa quế tươi có thể lấy nấu ăn, bánh ngọt và canh, nhớ đến bánh hạt dẻ hoa quế và thịt hoa quế lúc trước, Ngải Thanh liền cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, thật muốn ăn a.

*bánh hạt dẻ hoa quế

thịt hoa quế

Như không chờ kịp, Ngải Thanh vừa thấy Trần Lương từ nhà bếp đi ra lập tức chạy tới tóm cánh tay hắn, “Trần Lương, Trần Lương, người biết leo cây không?” Trong mắt đầy trông mong.

Không biết Ngải Thanh muốn làm gì, nhưng Trần Lương vẫn gật đầu, trẻ con lớn lên ở nông thôn, có mấy ai là không biết leo cây a.

“Ha hã, vậy người có thể giúp ta một việc không?”

Cúi mặt nhìn chăm chú người đang ngửa mặt nhỏ nỉm nỏ nhìn mình, Trần Lương lại gật đầu.

“Người có thể giúp ta hái ít hoa quế không.” Thấy Trần Lương vừa gật đầu, Ngải Thanh liền cao hứng nhảy cẫng lên, vội vàng mở miệng xin giúp đỡ, ngón tay còn chỉ cây hoa quế bên tay phải.

Thì ra là muốn mình giúp hái hoa, nhưng hoa này có tác dụng gì, “Hái thì được, nhưng người muốn hoa nguyệt quế này làm gì?”

“Ha hã, thiên cơ bất khả lộ. Người chuẩn bị tốt dạ dày của người chờ ta trở hết tài năng đi.” Trong mắt Ngải Thanh đầy đắc ý, lúc nói lời trêu chọc còn không quên vỗ bụng rắn chắc của Trần Lương.

Nhìn người cười giảo hoạt lại có chút linh động trước mắt, lòng Trần Lương mềm nhũn.

Hoa quế cuối cùng hái xuống đầy sọt tre, có điều Trần Lương không có leo lên cây thật, chỉ cầm hai cây tre dài dài kẹp đứt nhánh cây hái xuống.

Nhìn hoa quế tươi đầy sọt, Ngải Thanh vốn muốn cùng phơi trà làm thành trà hoa quế, nhưng thời đại này lá trà vẫn khá đắt, thôn Trần gia cũng không sản xuất lá trà, mỗi nhà thỉnh thoảng cũng chỉ chuẩn bị chút để dùng đãi khách, lá trà trong nhà Trần Lương cũng không nhiều, thế là Ngải Thanh cũng chỉ có thể từ bỏ trà hoa quế bèn làm thành hoa quế khô. Ngải Thanh đi nhà bếp bưng đến một chậu gỗ sạch, bảo Trần Lương cùng giúp tuốt tất cả hoa quế từ trên nhánh cây xuống, loại bỏ cuống hoa, lá cây tạp vật v.v sau đó bỏ vào trong chậu gỗ, chờ hết thấy công tác chuẩn bị làm xong, lại rải đều hoa quế trong chậu trên vải trắng sạch Trần Lương tìm đến, chất từng lớp, lại dùng vải trắng dày đóng hoa quế bỏ vào trong thùng gỗ tiến hành ép, dùng hoa quế ép làm ra có thể giữ hương hoa quế ngào ngạt dài lâu, chờ tiến hành hai lần ướp chế xong lại lấy ra sấy khô liền có thể làm thành.

Trần Lương là nghe Ngải Thanh nói mới biết hoa quế này lại có nhiều tác dụng như vậy, thật đáng tiếc lúc trước lãng phí.

Hai người hợp lực bận rộn cả buổi chiều, chờ hoa quế thành trạng thái héo rũ, lúc đóa hoa thành màu đỏ tím mới hoàn thành ép hoa, mở vải trắng ra, ngửi kỹ, phát hiện hương hoa quế vẫn ngào ngạt, hai người mới yên tâm, cuối cùng thành công rồi.

Tiếp theo liền phải nhanh chóng sấy khô hoa ép xong, không có khoa học kỹ thuật cao như hiện đại, liền chỉ có thể dùng lò nướng cổ xưa nhất, tuy phiền phức chút, nhưng nhìn thấy thành quả cuối cùng, hoa quế vàng nhạt đỏ tím, mùi tinh khiết và thơm, cả hai nhìn nhau, hai người nở nụ cười hiểu ý!

Tác giả có lời muốn nói: Cháo cật heo cầu kỷ là bổ thận, phương thuốc này là một phương thuốc khá kinh điển trong phòng khám bệnh thận hư, tham khảo baidu.

Tôi uống qua trà hoa quế, rất được.

24. Chương 24: Cơm Tình Yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cùng Trần Lương bận cả chiều làm xong hoa quế khô, Ngải Thanh vốn muốn làm ít bánh hoa quế nữa, lại bị Trần Lương ngăn cản, lý do tất nhiên là không nên làm lụng vất vả. Đối với sự cẩn thận che chở của Trần Lương, Ngải Thanh một mặt là vui vẻ cảm động, nhưng mặt khác lại cảm thấy Trần Lương thật sự quá mức chuyện bé xé to, quả thật sắp đối đãi mình như thai phụ, nhưng ai cũng không ngờ, lời nói đùa này của Ngải Thanh mai sau lại thật thành sự thật, có điều, cái này nói sau.

Hôm sau, lúc Ngải Thanh thức dậy, Trần Lương đang ở trong viện chỉnh sửa nông cụ, vừa hỏi mới biết hôm nay là phải xuống ruộng thu hoạch khoai tây và khoai lang, Ngải Thanh vừa nghe lập tức kích động, nhớ khoai tây lát và khoai lang khô ăn được ở Tứ Xuyên, nước miếng đều sắp chảy xuống, luôn miệng nói muốn đi cùng Trần Lương, lại bị Trần Lương quả quyết cự tuyệt, tuy trong thôn cũng có không ít nông phụ sẽ cùng phu quân mình xuống ruộng, nhưng Trần Lương chính là không đồng ý Ngải Thanh đi theo, hẳn không muốn để Ngải Thanh chịu chút mệt. Có điều, công phu mề nheo của Ngải Thanh cũng hạng nhất, cuối cùng ép được Trần Lương hết cách đành phải đồng ý, nhưng cũng chỉ giới hạn để Ngải Thanh sau khi đưa cơm trưa tới rồi giúp, kỳ thật trong lòng Trần Lương không muốn, cho nên muốn gắng sức nhanh chóng thu hoạch xong trước khi cơm trưa tới, Ngải Thanh lại là vô hạn khát khao.

*khoai tây lát

khoai lang khô

Sau khi Trần Lương ra cửa, Ngải Thanh liền luôn bận rộn trong bếp, sớm nấu xong đồ ăn cho gia súc xong bỏ vào máng ăn, liền bắt đầu chuẩn bị bữa trưa. Nhìn mặt trời to sáng ngời bên ngoài, Ngải Thanh quyết định làm chút bữa trưa thanh nhiệt giải nóng, nhớ đến hoa quế hôm qua, trong lòng liền có tính toán.

Từ vườn rau hậu viện hái ít rau thơm và một trái bí đao, sau khi rửa sạch, Ngải Thanh liền cầm về nhà bếp, đốt lửa nhóm bếp, nấu sôi nước trong chảo, sau đó đổ vào ít dầu, ném rau xanh trong chậu gỗ vào trong nước sôi, lại lấy ra tô nhỏ, trộn đều gia vị đường, gừng, tỏi và ngò thêm giấm, nước tương, rau xanh rất nhanh luộc chín, Ngải Thanh lại vớt ra bỏ vào trong tô, rưới sốt pha xong lên, rau luộc liền thành công.

Tiếp theo, Ngải Thanh lại cắt khúc bí đao đã chuẩn bị xong, lấy thịt heo trong tủ bếp ra, ngửi ngửi, phát hiện không có mùi lạ, liền băm thịt heo, thêm vào ít dầu hành muối, bột mì, bột tiêu, sau đó đập một quả trứng gà rưới lên thịt, liền trộn không ngừng, chờ lúc thành dạng quét dính, dùng muỗng xắn thành viên bỏ vào trong nước sôi, chờ lúc màu sắc viên thịt gần được, liền ném bí đao chuẩn bị xong trước đó vào trong, lại bỏ vào ít muối và bột tiêu dùng lửa nhỏ nấu.

Nhân lúc nấu canh bí đao thịt viên, Ngải Thanh lại chạy về phòng lấy hoa quế khô hôm qua làm xong và một ít ô mai, sơn tra, bởi vì phía tây bắc thôn Trần gia là rừng cây, cho nên mấy thứ mọc hoang này trái lại vô cùng nhiều, hái cũng rất tiện.

Cầm đồng nguyên liệu này, Ngải Thanh về đến nhà bếp, bỏ ô mai và sơn tra vào trong tô chứa nước ngâm, nghỉ trong ruộng nhất định còn có thôn dân khác, Ngải Thanh liền bỏ nhiều chút. Chờ sau khi bí đao nấu xong, liền dùng tô đựng bỏ vào trong tủ bếp, mở ấm nước trên vách bếp ra đổ nước nóng vào trong chảo tráng sạch. Thấy ô mai và sơn tra đã ngâm không sai biệt lắm, liền đổ nước vào trong nồi đất, đổ ô mai và sơn tra vào trong đó dùng lửa lớn nấu chín, lại dùng lửa nhỏ nấu 30p, cuối cùng đổ vào hoa quế khô giã vào trong nồi, chờ sau khi tan thì tắt lửa bếp.

Không có tủ lạnh, Ngải Thanh đành phải đổ nước ô mai hoa quế nấu xong vào trong ấm nước lớn, lại đến giếng múc nước lạnh, để ấm nước trong đó chờ lạnh tự nhiên.

Sau khi làm xong hết thấy này, Ngải Thanh đã không chờ kịp, xới thêm ít cơm trong mâm muốn đến trong ruộng có thể cùng Trần Lương trực tiếp ăn ở ngoài.

Bởi vì Trần Lương dặn dò qua trước có thể cùng Vương đại tẩu nhà bên đưa cơm đến trong ruộng, thì có thể tìm được vị trí của ruộng, Ngải Thanh liền định đến nhà Vương đại tẩu một chuyến trước.

Nhà Vương đại tẩu là khác họ hiếm thấy trong thôn Trần gia, phu quân nàng tên Vương Lão Thực, người như tên, là một nam nhân trung niên trung thực siêng năng, phu phụ hai người đều là người thiện lương chịu khó, hồi trước lúc nhà Trần Lương khó khăn, đã giúp đỡ không ít, đối với Trần Lương mà nói, phu phụ hai người liền như đại ca đại tẩu ruột, đã như vậy, Ngải Thanh cũng rất tự nhiên đối đãi họ như người thân. Vương gia trừ phu phụ hai người, còn có một nhi tử vừa tròn 5t tên Vương Tiểu Hổ, nhóc con tuy mới 5t lại đã rất chắc nịch, thêm vào khỏe mạnh khẩu khinh thật là đáng yêu vô cùng. Có lẽ là đứa nhỏ trời sinh đối với cái đẹp thiếu sức miễn dịch, Vương Tiểu Hổ đối với vợ xinh đẹp của Trần Lương thích ____ Ngải Thanh cũng rất thích, có việc hay không cũng thích chạy đến nhà Trần Lương. Ngải Thanh lúc ở cô nhi viện vốn rất thích chăm sóc em trai em gái, cho nên, đối với Tiểu Hổ đáng yêu hoạt bát, sức sống dồi dào liền cũng đặc biệt thích.

Ngải Thanh gõ cửa, cửa rất nhanh được mở ra, đi ra là một vị phụ nữ trung niên hiền hòa, nhìn đồ ăn Ngải Thanh xách trong tay, liền trêu chọc nói, “Ồi, muối tử, sao sớm như vậy, còn sợ phu quân nhà người đói sao? Ha ha.”

Tuy vẫn không quen xưng hô “muối tử” này, nhưng nghe hiểu ý trêu chọc của đối phương, mặt Ngải Thanh vẫn không kiềm chế được đỏ lên, vội đổi đề tài, “Tẩu tử, người xong chưa?”

“Xong rồi, tẩu cũng không chọc người nữa, người chờ tẩu một lát, tẩu rất nhanh sẽ ra.” Vương đại tẩu là một nữ tử bản tính cởi mở, hào sảng, càng đã xem Trần Lương như đệ đệ ruột, nhìn thấy đệ đệ lấy một cô nương xinh đẹp yêu kiều, nếu nói trong lòng không lo lắng, đó là không thể, nhưng không ngờ, tân nương xinh đẹp này lại là người giỏi làm việc như vậy, cứ thế lo liệu trong nhà chỉnh tề, hơn nữa nhìn ra được, tân nương tử là thật lòng với Trần Lương, Trần Lương càng khỏi nói, trái tim sớm dính chặt trên người nàng, nhìn phu thê hai người tương kính như tân, trong lòng Vương đại tẩu cuối cùng cũng an tâm, càng xem Ngải Thanh như tỷ muội tốt.

Lúc đi trên đường, Ngải Thanh rõ ràng rất gấp, một khắc không ngừng bước lớn đi thẳng tới trước, tuy Ngải Thanh bộ dáng gầy yếu mảnh mai, nhưng dấu sao là nam tử, bước chân này vẫn lớn hơn nữ tử bình thường, thêm vào trong lòng cứ muốn đến ruộng nhanh chút, liền rất nhanh bỏ lại Vương đại tẩu phía sau.

“Ui, muối tử, người chờ đại tẩu chút.” Thấy Ngải Thanh cắm đầu đi thẳng, Vương đại tẩu cuối cùng nhìn không được nhắc nhở.

Ngải Thanh nghe thấy tiếng gọi, lúc này mới phát hiện mình lại đi xa như vậy, liền lập tức xoay đầu đi đến bên cạnh Vương đại tẩu.

Còn chưa chờ Ngải Thanh giải thích, Vương đại tẩu liền đã cười mở miệng, “Người a, ta biết người lo lắng Trần Lương đệ, nhưng cũng không thể lỗ mãng như vậy a, người biết ruộng ở đâu không?”

Ngải Thanh mở to mắt vẻ mặt không biết, chỉ lắc đầu.

“Này thì không được rồi, theo tẩu.”

Bởi vì nhà Trần Lương gần phía tây bắc của thôn, mà ruộng lại phần lớn đều ở đông nam của thôn, Ngải Thanh vừa phải phối hợp tốc độ của Vương đại tẩu, vừa còn phải lo lắng nước canh vấy ra, hai người cứ thế tốn nửa tiếng mới đến ruộng.

Ánh vào mắt là đồng ruộng bao la, lúa nước vàng óng phía xa nổi thành một mảnh, như thảm vàng kim, theo gió nhẹ lay động, mang theo từng đợt sóng lúa, nhìn cảnh được mùa trước mắt, Ngải Thanh cảm thấy trong mắt có chút ướt át, này, chính là thành quả vất vả cần lao của nông dân a!

Trần Lương sớm đã nhìn thấy Ngải Thanh, vội chạy qua đón lấy cơm trưa trên tay y, cầm khăn thấm mồ hôi lau mồ hôi trên trán y, “Sao sớm như vậy?” Trần Lương vốn định trước khi Ngải Thanh đến thu hoạch xong khoai tây và khoai lang, nhưng không ngờ Ngải Thanh lại đến sớm như vậy, khoai lang và khoai tây trong ruộng tuy đã đào ra hết, nhưng lại còn chưa bỏ vào trong rổ, rải rác nằm ở mặt đất.

“Ta muốn đến sớm giúp đỡ, chưa ăn cơm đã xuất phát, muốn có thể ăn cùng người.” Nhìn khoai tây khoai lang trong ruộng, trong mắt Ngải Thanh đầy hưng phấn và cấp thiết.

Trần Lương thật chưa từng nghĩ Ngải Thanh lại để bụng chuyện này như vậy, nhìn người đã kích động không thôi, đành phải đành chịu cười cười, sau khi chào hỏi Vương đại tẩu, liền dắt tay Ngải Thanh ngồi đến dưới bóng cây, lấy đồ ăn trong hộp cơm bày ra.

Món ăn tuy đơn giản, nhưng không thể không nói, mùi vị này là tuyệt đỉnh, mùi thơm không ngừng bay tán đến xung quanh, dẫn đến thôn dân khác ngón trở rục rịch, luôn miệng khen Trần Lương có phúc khí, nghe thấy những lời này, trong lòng Trần Lương đầy kiêu ngạo, mà trái tim Ngải Thanh sớm đã bay đi, đối với lời của thôn dân không chút phản ứng.

Ăn cơm xong, Trần Lương rót một chén nước, sau khi uống phát hiện ngọt thanh sướng miệng như vậy, dưới cái nắng gắt mùa hè lại cảm thấy xua đi không ít hanh nóng, vội hỏi Ngải Thanh đây là gì. Bị Trần Lương gọi Ngải Thanh mới hồi thần, sau khi giải thích với hắn một phen, liền xách ấm nước lớn đi đến hướng thôn

dân khác, rót cho mỗi người một chén nước ô mai, người uống qua đều khen mát lạnh cả lòng, không ít nông phụ vội vàng kéo Ngải Thanh lại hỏi cách làm, Ngải Thanh liền_____ nói cho biết.

Sau cơm trưa nghỉ ngơi chốc lát, mọi người lại tập trung vào việc nông.

Ngải Thanh theo Trần Lương, sau khi gạt lớp đất cho khoai tây khoai lang đã đào ra_____ bỏ vào trong rổ, không đến một canh giờ liền thu hoạch xong tất cả bỏ vào trong xe cút kít, nhìn thấy Vương đại ca và Vương đại tẩu còn bận rộn, hai người lại chạy qua giúp thu hoạch. Bốn người bận đến chạng vạng, mới xử lý sạch sẽ việc nông trong ruộng.

Trần Lương và Vương đại ca đẩy xe đi phía trước, Ngải Thanh và Vương đại tẩu thì xách hộp đồ ăn theo sát phía sau. Chiều tà lờ mờ chiếu trên đường thôn rộng lớn, chiếu trên người bốn người ánh ra bốn cái bóng kéo dài.

Nhìn chăm chú bóng lưng thẳng thắp dày rộng phía trước, nghe gió nhẹ vi vu, lòng Ngải Thanh một mảnh bình yên!

25. Chương 25: Vương Tiểu Hồ

Lúc bốn người về đến nhà, mặt trời đã lặn, sau khi tạm biệt Vương ca Vương tẩu, Ngải Thanh và Trần Lương liền về nhà.

Bận nửa ngày, Ngải Thanh đã mệt mỏi dị thường, qua loa tắm rửa xong nằm thẳng trên giường, vừa chạm đến chăn thoải mái liền nhắm mắt.

Lúc Trần Lương vào, thấy Ngải Thanh đã ngủ say, thối tắt đèn dầu buông màn giường xuống, nhẹ tay nhẹ chân cẩn thận nằm bên cạnh Ngải Thanh, vốn muốn kéo chăn qua đắp kín cho Ngải Thanh, lại nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ngải Thanh, “Trần Lương, ngày mai chúng ta làm khoai lang sấy được không? Ừm, mùi vị ngon, ta muốn ăn.”

Trần Lương dèm chăn, nhẹ quẹt mũi xinh xắn của y, đầy mắt cưng chiều, nhẹ giọng đáp, “Được.”

Nghe thấy tiếng đáp của Trần Lương, Ngải Thanh rất nhanh đã thiếp đi, trên mặt là mỉm cười hạnh phúc.

Rất nhiều lúc trong cô nhi viện, một ít đồ ăn vặt, như khoai tây lát và khoai lang sấy, đều là mẹ viện trưởng đích thân làm, mùi vị ngon hơn nhiều bên ngoài bán, Ngải Thanh là một trong những người được lợi, nhớ đến những đồ ăn vặt đã từng kia, Ngải Thanh liền kích động, cho nên hôm sau sau khi dậy, trong lòng luôn nhớ thương chuyện này.

Khoai tây lát quá tốn dầu, e rằng tạm thời không thể hoàn thành, nhưng khoai lang sấy lại không cần tốn bất cứ gia vị gì, đơn giản lại dễ thao tác, hơn nữa chỉ cần cất kỹ, để dành dùng hai tháng là tuyệt sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Ngải Thanh kêu Trần Lương lấy một ít khoai lang hôm qua thu về từ phòng hàng hóa ra, bản thân thì múc nước giếng đổ vào chậu lớn, vừa muốn rửa chút, liền nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng trẻ con, vội vàng đi qua xem thử, mở cửa ra, cúi đầu nhìn, liền thấy một bé trai đứng ở ngoài cửa.

Bé trai chừng 5, 6t, có lẽ quanh năm chạy nhảy bên ngoài, làn da có chút ngăm đen, tuy bộ dáng cao gầy nhưng lại rất rắn chắc, trên mặt non nớt khảm đôi mắt to đen láy, tinh nghịch xoay xoay, lộ ra sự lanh lợi!

Nó chính là hài tử của nhà Vương đại ca sát bên, Vương Tiểu Hổ.

“Sớm, thím.” Một tiếng lanh lảnh vang lên.

Dù đã không phải lần đầu tiên bị gọi “thím”, nhưng Ngải Thanh vẫn không thể tránh khỏi sồn gai óc cả người, đành chịu lại không có xưng hô tốt hơn thay thế cũng đành phải chấp nhận.

“Sớm, Tiểu Hổ, ăn sáng chưa?” Ngải Thanh vừa nói vừa nở nụ cười sáng lạn, hết cách, đối với con nít Ngải Thanh chính là vô cùng thích, đi qua nắm tay nhỏ của Tiểu Hổ lên đi vào trong nhà.

“Dạ, ăn rồi. Thím thì sao?” Ngẩng mặt nhỏ đáng yêu lên, Vương Tiểu Hổ vui vẻ hỏi, thím nhà Lương thúc thật sự thật xinh đẹp thật dịu dàng, tương lai mình cũng nhất định phải lấy một người vợ như thím.

“Ừ, ta cũng ăn rồi. Ta và Lương thúc con đang làm khoai lang sấy, Tiểu Hổ muốn cùng làm không?”

“Được.” Tiểu Hổ rất vui vẻ, mỗi lần đến tìm Lương thúc và thím, đều có thể có trò vui.

Hai người đến bên giếng nước, Trần Lương cầm chậu gỗ vừa vặn từ trong phòng đi ra, Vương Tiểu Hổ vừa nhìn thấy Trần Lương lập tức rất quen thuộc nói, “Lương thúc, sớm.”

“Ừ, sớm.” So với Ngải Thanh, cảm giác thân thiết trên người Trần Lương ít hơn, nhưng Vương Tiểu Hổ từ nhỏ đã quen biết Trần Lương, cho nên cũng không thấy mất tự nhiên.

“Thúc, thím nói muốn làm khoai lang sấy, con cũng muốn giúp.”

“Ừ, đến đây.” Ít lời trước sau như một, nhưng không lộ vẻ xa cách. Ngải Thanh nghĩ có lẽ hơi thờ ơ nhu trên người Trần Lương mới làm đứa bé cũng không cách nào sợ hãi đi.

Không thể không nói, này có lẽ chính là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Ba người ngồi vây quanh chậu gỗ, dùng nước giếng cẩn thận chùi rửa khoai lang đầy bùn đất. Lúc này, Ngải Thanh cũng sẽ thỉnh thoảng tay cầm tay dạy Tiểu Hổ rửa sạch khoai lang thế nào, mà Vương Tiểu Hổ cũng khiêm tốn lắng nghe, có lúc nước bùn không cẩn thận bắn đến trên mặt non nớt của nhóc con,

Ngải Thanh sẽ cầm khăn ướt sạch sẽ bên cạnh lên cẩn thận lau, bộ dáng đó rất hiền lành, chỉ ít trong mắt Trần Lương là như vậy.

Trần Lương biết, Ngải Thanh rất thích con nít, mỗi lần Vương Tiểu Hổ đến nhà, lời nói của Ngải Thanh biểu hiện rất rõ, nhưng hắn cũng biết, mình nếu sống cả đời cùng Ngải Thanh, hai người sợ là cũng không thể có con nữa, tuy rất ích kỷ, nhưng Trần Lương vẫn hi vọng Ngải Thanh có thể luôn ở lại bên cạnh mình, nếu thật sự không được, có thể đi thôn khác nhận nuôi một đứa. Trong lòng tuy thuyết phục bản thân như vậy, nhưng trước khi không có lời xác định rõ của Ngải Thanh, lòng Trần Lương từ đầu đến cuối đều treo lơ lửng.

Ba người sau khi rửa sạch khoai lang, Trần Lương bưng chậu gỗ về nhà bếp.

Ngải Thanh_____cắt đôi khoai lang, bỏ vào trong nồi lớn hấp chín.

Sau nửa canh giờ, chờ khoai lang chín đều, Ngải Thanh vớt khoai trong nồi lên, một phần dùng chậu nhỏ đựng đem ra để trên bàn trực tiếp ăn, phần còn lại toàn bộ đều lột vỏ cắt thành lát dài, để trên chiếu trong viện phơi nắng, chỉ cần thời tiết cho phép, mấy ngày này liền có thể hoàn thành khoai lang sấy.

Nhìn từng lát khoai lang mềm mềm trên chiếu trong viện, trong miệng Vương Tiểu Hổ chảy ra dịch thể đáng nghi, Ngải Thanh thấy thế liền không kiềm chế được cười lớn, cùng lúc lại nhẹ nhàng lau nước miếng cho Tiểu Hổ, trong miệng tuy không ngừng nhắc mãi “Đồ tiểu quỷ tham ăn con”, nhưng trong mắt lại là vui vẻ không thôi.

Mặt Vương Tiểu Hổ “phùng” chín thành táo đỏ.

Trần Lương bên cạnh, trong mắt lại là đầy lo lắng và mâu thuẫn.

Buổi tối, phu phu hai người sớm đã tắm xong lên giường nghỉ ngơi.

Trong đầu Trần Lương luôn nhớ về mặt buổi chiều lúc Ngải Thanh nhìn Tiểu Hổ, trong lòng rối rắm vạn phần, lật tới lật lui làm sao cũng không ngủ được.

Tuy động tác trở mình của Trần Lương rất là cẩn thận, nhưng nhiều lần như vậy, Ngải Thanh vẫn nhận ra đối phương có tâm sự, xoay người mặt hướng Trần Lương mở miệng hỏi, “Người sao vậy, không ngủ được sao?”

Nghe thấy giọng tràn đầy lo lắng của Ngải Thanh, trong lòng Trần Lương “lộp bộp” một cái, nhưng rất nhanh lại che giấu tốt tâm trạng, dèm chăn giúp Ngải Thanh, nhếch khóe miệng, ra vẻ trấn định đáp, “Ta đánh thức người sao? Có lẽ hôm nay quá mệt, có chút khó chịu. Ta không trở mình nữa, người ngủ sớm đi.”

Trần Lương tuy nói rất bình tĩnh, nhưng Ngải Thanh biết, trong lòng Trần Lương là đang giấu chuyện, hơn nữa nhất định có liên quan tới mình, dừng hỏi y vì sao chắc chắn như vậy, y cảm thấy mình chính là có thể

biết, như Trần Lương cũng luôn có thể biết trong lòng mình, Ngải Thanh vươn tay qua bắt lấy tay Trần Lương nhẹ nhàng nắm, nhíu mày nói, “Chúng ta đã thành hôn, nên tín nhiệm đối phương.”

Không có đèn dầu, trong phòng tối đen một mảnh, chỉ có từng tia ánh trăng xuyên qua cửa sổ giấy chiếu vào trong phòng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú đối phương, cảm nhận âm áp trên tay trái, Trần Lương cuối cùng thở dài, “Thanh nhi, ngươi muốn một hài tử không?”

“Hử,” Ngải Thanh thế nào cũng không ngờ Trần Lương lại sẽ hỏi mình câu như vậy, lẽ nào là Trần Lương muốn hài tử, vậy lời thề lúc trước lại nên giải thích thế nào, động tác nắm trên tay cũng không tránh khỏi chặt thêm, “Ngươi có phải hối hận rồi không?”

Trần Lương quá hiểu rõ Ngải Thanh, vừa thấy phản ứng của đối phương, liền biết đã hiểu lầm ý mình, thế là lại mở miệng giải thích, “Thanh nhi, Trần Lương ta thề với trời, chưa từng hối hận đã lấy ngươi. Ta chỉ sợ, ngươi sẽ hối hận đã theo ta.”

Nghe thấy lời thề của Trần Lương, trong lòng Ngải Thanh tức thì dễ chịu, nhưng vừa nghe nửa câu sau, liền khó hiểu, “Ngươi vì sao hỏi như vậy, ngươi không hối hận, ta cũng đương nhiên sẽ không hối hận.”

“Thanh nhi, ta thấy ngươi ở chung với Tiểu Hồ, ta biết ngươi nhất định thích con nít, nhưng nếu ở cùng ta, ngươi liền....”

“Ta biết, ngươi trước từng nói, Trần Lương, Tô Ngải Thanh ta chưa từng hối hận ở cùng ngươi, trên đời không có bất cứ thứ gì bằng địa vị của ngươi trong lòng ta, ngươi đối với ta, là độc nhất vô nhị, từ trước đến nay ta rất muốn một mái nhà thuộc về mình, cảm ơn ngươi đã cho ta, tuy không có hài tử của chính mình có lẽ sẽ có tiếc nuối, nhưng so với vui vẻ cùng ngươi qua một đời mà nói, cái gì đều không quan trọng.”

Lời này không chỉ đối với Trần Lương là kích động sâu sắc, đối với Ngải Thanh mà nói càng là như vậy. Ngải Thanh chưa từng nghĩ thì ra Trần Lương cũng sẽ lo lắng tình cảm của mình với hắn, cho đến nay mình đều là nhận được tình yêu và ôn nhu từ trên người hắn, nhưng mình tựa hồ rất ít cho hắn lời hứa gì, lần này y không muốn bỏ lỡ, y muốn dũng cảm nói ra tình yêu trong lòng mình cho đối phương biết, mình cũng rất yêu hắn, tình yêu đó luôn rất sâu lắng.

Trong lòng đầy cảm động, đây là lời hứa của Thanh nhi với mình, Trần Lương không có mở miệng đáp lại, chỉ là ôm chặt cơ thể mềm mại trong lòng, cấp thiết hôn lấy miệng nhỏ đáng yêu kia.

Ngải Thanh cũng ôm lại đối phương, sâu sắc hôn đáp lại.

Trong phòng đầy dịu dàng, thấm vào lòng người, hồi lâu chưa tiêu tan!

Tgclmn: nhớ khoai lang sấy lúc nhỏ dì làm, thật muốn ăn nữa.

Tôi đang tà ác, có phải nên đem con của Ngải Thanh ghép với Tiểu Hồ không, ha ha.

26. Chương 26: Làm Cầu Mây

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

cầu mây

Ngải Thanh đến thôn Trần gia cũng sắp 1 tháng, trừ tình cảm ngày càng tăng của y và Trần Lương, đối với cuộc sống và thôn dân nơi này đã có chút quen thuộc.

Thôn Trần gia tháng 9 với Ngải Thanh mà nói là oi bức, buổi tối không ngủ được hoặc trong mộng nóng tỉnh cũng là bình thường, mỗi lần vào lúc này Trần Lương đều sẽ thức dậy bưng nước ấm tới lau cho Ngải Thanh, Ngải Thanh cảm thấy thật sự quá làm khổ hắn, muốn bảo đối phương không cần phiền vậy, lại luôn vô hiệu.

Nhưng vào tháng 10, thời tiết dần mát, nhiệt độ này với Ngải Thanh mà nói là vừa vặn. Thôn Trần gia tháng 10, gió đêm hiu hiu, thổi làm người vô cùng mát mẻ, rất là thư thái, nếu không phải Trần Lương kiên trì, Ngải Thanh sợ là sớm đã chuyển giường đến trong viện, học cổ nhân làm bạn với trăng sao, đối đáp với bóng cây nhái kêu.

Mấy ngày này, bởi vì thôn trưởng có việc gấp bảo nam đinh trong thôn giúp đỡ, Trần Lương luôn đi sớm về muộn, số lần hai người gặp mặt cũng ít đến đáng thương, càng đừng nói nói chuyện đàng hoàng. May mà trong nhà có không ít việc, cộng với có Tiểu Hồ hoạt bát lanh lợi làm bạn, Ngải Thanh cũng không phải quá nhàn rỗi, chỉ là trong lòng luôn có vài phần hiu quạnh, đây vẫn là lần đầu tiên sau khi hai người tân hôn ở chung ít như vậy.

Buổi tối, Ngải Thanh nằm trên giường làm sao cũng không ngủ được, trong đầu hồi tưởng đều là đoạn ngắn cảnh tượng sau khi mình xuyên đến dị thế, từ cô nhi viện đến Tô gia thôn Cổ Điền, nhớ đến 10 năm sống chung với vú nương, Anh nhi và cha mẹ ở bên ngoài rời nhà 10 mấy năm kia, còn có chính là sự kiện gả thay ly kỳ của mình, làm mình từ Tô gia lại gián tiếp đến Trần gia, lại không ngờ lại gặp được người yêu cả đời của mình, Trần Lương mỉm cười, Trần Lương ôn nhu, tình yêu đầy áp của Trần Lương với mình, hết thấy này đều khiến Ngải Thanh hưng phấn không thôi, ông trời từ đầu đến cuối ưu ái mình, tự xưng xuyên đến dị thế để mình bỗng chốc có người thân, bằng hữu và người yêu, mình như vậy lại là hạnh phúc xiết bao!

Có lẽ hạnh phúc ngọt ngào như vậy, khiến Ngải Thanh dần dần dâng lên cơn buồn ngủ, ôm chăn thiếp đi.

Lúc Trần Lương về, Ngải Thanh đã hoàn toàn ngủ say, sau khi tẩy rửa như thường lệ, Trần Lương nhẹ nhàng leo lên giường, nhìn Ngải Thanh trong mộng mặt đầy nụ cười hạnh phúc, như bị lây nhiễm, ôm cơ thể y cùng y rơi vào trong mộng dùng hạnh phúc đan kết.

Hôm sau, Ngải Thanh tỉnh lại trong cái ôm ấm áp quen thuộc, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một khuôn ngực rắn chắc, trên mặt trong nháy mắt nở nụ cười diễm lệ, tham lam hấp thu ấm áp trên người đối phương, vùi đầu vào trong lồng ngực lại ngủ tiếp.

Lần nữa tỉnh lại, ấm áp bên cạnh đã không còn, tưởng mình nằm mơ, Ngải Thanh vội vàng từ trên giường ngồi dậy, vội vàng đi giày muốn chạy ra ngoài, vừa mở cửa liền suýt chút nữa đụng trúng tường thịt chắn người.

“Sao lật đật như vậy?” Trần Lương né bôn rửa mặt ra, ôm eo Ngải Thanh đi vào trong phòng.

“Người, người hôm nay không ra ngoài?” Ngải Thanh quan tâm cái này hơn, dấu sao hai người đã tách ra năm ngày, này đối với phu phu tân hôn mà nói thật sự có thể gọi là “tiểu biệt”.

“Ừ, Trần bá nói việc đã xong.” Sau khi đặt bồn rửa trên giá để, Trần Lương xoay người nói với Ngải Thanh, “Mau rửa mặt đi.”

Ngồi trên bàn cơm, hai người ăn bữa sáng, Trần Lương kể chuyện bận rộn mấy ngày này cho Ngải Thanh.

Hóa ra một hộ đúc cao vọng trọng trong thôn muốn về thôn ở 1 tháng. Nói đến người nhà này, người thôn Trần gia mỗi người đều tràn đầy kính phục và cảm kích. Lão gia nhà này họ Trần, cũng là người thôn Trần gia. Trần lão gia là thần đồng có tiếng năm đó trong thôn, dựa vào sự thông minh của mình cứ thế thi đậu tú tài, sau đó lại trúng cử nhân trở thành huyện thái gia của huyện thành, bởi vì làm người chính trực, năng lực làm việc siêu quần, cơ duyên xảo hợp được hoàng đế vi phục xuất tuần nhìn trúng, từ đây một bước lên mây, lên như điều gặp gió.

Nhưng Trần lão gia là người nhớ tình cũ, đời đời kiếp kiếp đều cảm rĩ ở trên mảnh đất này, ông đối với thôn Trần gia có tình quê hương sâu sắc, cho nên cứ cách một khoảng thời gian sẽ mang vợ con về quê ở.

Thôn Trần gia lúc trước thực ra cũng không phải thái bình yên ổn như hiện nay, là bởi vì hành động cương trực công chính kiên quyết chém ái tử của binh bộ thị lang của Trần lão gia năm đó, mới có được an ổn của huyện Cổ Điền hôm nay, cho nên, đối với Trần lão gia, người trong thôn đều kính nể và yêu quý.

Mấy ngày nữa, Trần lão gia sẽ mang theo phu nhân và nhi tử của ông trở về, Trần bá sợ có điều thất lễ, vội vàng tìm nam đinh trong thôn sửa chữa nhà cửa, chuẩn bị vật tư, phải làm xong chuẩn bị ổn thỏa tốt đẹp.

Đây chính là nguyên do Trần Lương mấy ngày này đi sớm về muộn.

Lúc Trần Lương nói, Ngải Thanh chỉ im lặng nghe, không biểu hiện ra chút hiếu kỳ với lịch sử truyền kỳ của Trần lão gia, thật sự không thể trách Ngải Thanh lãnh đạm, ở hiện đại, loại chuyện này nghe quá nhiều, nhưng truân thuật giả dối cũng không ít, cộng với 1 truyền 10, 10 truyền trăm, trăm truyền ngàn, ai có thể nói trung gian không có chỗ truyền sai, Ngải Thanh cảm thấy, mình cũng chỉ là một dân thường, mấy chuyện quan trường kia, mình thật sự không hứng thú gì, nhưng đối với vị Trần lão gia gián tiếp mang đến an ổn cho huyện Cổ Điền kia, Ngải Thanh lại vô cùng cảm kích.

Ăn qua bữa sáng, chờ sau khi Ngải Thanh dọn dẹp nhà bếp xong đi ra, liền thấy Trần Lương cầm một miếng da dê và một ít dây mây trên tay.

“Đây là muốn làm gì?”

“Mấy ngày trước không biết là ai đáp ứng Tiểu Hồ muốn làm cầu gỗ?” Trần Lương trêu chọc.

A, xác thực có chuyện như vậy, lúc trước ở cô nhi viện khi ở cùng bạn nhỏ khác, Ngải Thanh luôn sẽ đá bóng cùng họ, tuy đá tạm được, nhưng là vận động giải trí hiếm có trong cuộc sống đồng niên của mình, Ngải Thanh vẫn rất có hứng thú. Mấy ngày trước nhìn thấy Tiểu Hồ, không biết vì sao đột nhiên nghĩ đến bóng đá, cho nên liền chủ động nêu ra muốn làm một quả cầu mây cho Tiểu Hồ, làm đứa nhỏ kia cao hứng nhảy cẫng.

Sau khi Tiểu Hồ đi, Trần Lương luôn ở một bên không lên tiếng đột nhiên hỏi ý biết làm không, Ngải Thanh lúc này mới ý thức được mình vừa nảy ra về anh hùng, nhú mào, nghĩ nên làm thế nào. Đột nhiên trước mắt sáng lên, như nghĩ được kế hay, con người nháy mắt phát sáng, nhìn chằm chằm Trần Lương, bị ánh mắt chờ mong như vậy nhìn, Trần Lương cười cười đáp ứng có thời gian bện một quả.

Mấy ngày trước, đều bận việc nghênh đón Trần lão gia liền trì hoãn chuyện làm cầu, nhân lúc hôm nay rảnh, Trần Lương liền muốn nhanh chóng làm một quả.

Ngải Thanh không biết bện dây mây, đành phải yên lặng ngồi một bên xem ngón tay linh hoạt của Trần Lương “xe chỉ luôn kim”, lúc thấy trên mặt Trần Lương thấm ra mồ hôi, liền sẽ sẵn sóc lau cho hắn, sau đó cầm cây quạt cổ vù vù quạt, đặc biệt ân cần.

Đối với Ngải Thanh có lẽ là kỹ thuật rất khó, nhưng với Trần Lương làm quen mà nói lại dễ dàng, không đến hai khắc, một quả cầu mây tròn lớn rộng ruột màu vàng nâu đường kính chừng 12, 13cm liền xong.

Nhận lấy cầu tròn từ trong tay Trần Lương, Ngải Thanh kinh hỉ vô cùng, ý biết Trần Lương biết bện châu châu, nhưng thật không ngờ cả cầu mây kỹ thuật phức tạp như vậy cũng biết làm, trong lòng vừa vui vẻ, vừa kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Trần Lương đầy bội phục!

Trần Lương chỉ ôn nhu nhìn Ngải Thanh, không ngờ cầu mây nho nhỏ này lại có thể sinh ra hiệu quả như vậy, “Miếng da dê kia là ta hôm qua lấy từ nhà Trần thúc, người đưa cầu gỗ và da cho Vương tẩu, để nàng

khâu là được.”

“Ừm, được.” Ngải Thanh vừa nói xong liền ôm cầu và da chạy ra ngoài.

Buổi chiều, Vương Tiểu Hồ liền ôm cầu mẹ vừa khâu xong vội vã đến nhà Trần Lương, lúc đưa cầu đến trong tay Ngải Thanh, trong mắt đầy hiếu kỳ và vui vẻ.

Cầm cầu mây trong tay, Ngải Thanh áng chừng, nếu làm bóng đá, bóng rổ ruột này xác thực có chút nhẹ, nhưng nếu làm cầu mây thêm da, vẫn không tệ.

Sau khi thử đồ bền chắc của cầu gỗ, Ngải Thanh liền mang theo Tiểu Hồ đá trong viện.

Trần Lương ngồi trên bậc thềm bên giếng tre, thần sắc lại chuyên chú nhìn hai người trong viện tràn ý cười, phát ra tiếng cười vui lạnh lạnh.

Buổi chiều ánh nắng tươi đẹp đó, một người nhỏ nhắn mặc đồ trắng lay động nhanh nhẹn, như hoa sen thánh khiết nháy mắt nở rộ, chói lóa một mảng đất trời, cũng chói lóa một tấm lòng.

Tgclmn: Trần lão gia và hoàng đế có phải có JQ không đây, ha ha, tôi là toàn dân đều hủ a. Trần lão gia thật sự là một người tốt!

Vận đào hoa của Ngải Thanh đến rồi, ha ha, tôi muốn để Trần Lương ăn giấm a.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-huu-dai-gia-lang>